

USA TODAY BESTSELLER

Refugiul de la Stillhouse Lake

PRIMA CARTE DIN SERIA
"STILLHOUSE LAKE"

RACHEL
CAINE

HERG BENET PASSPORT

Gina Royal este aparent definiția banalității: o gospodină timidă din Midwest, cu o căsnicie fericită și doi copii adorabili. Dar când un accident de mașină dezvăluie viața secretă de criminal în serie a soțului ei, este nevoită să se reinventeze ca Gwen Proctor, mama lup-tătoare care ar face orice pentru a-și apăra copiii.

Cu fostul soț acum în închisoare, Gwen și-a găsit într-un final refugiu într-o casă nouă din îndepărtatul Stillhouse Lake. Deși mai este încă o țintă pentru hărțuitorii de pe internet, care sunt convinși că a avut un amestec în crimele soțului, ea îndrăznește să creadă că și-ar putea crește fiul și fiica în liniște și siguranță.

Dar chiar pe când începe să se simtă bine în pielea noii ei identități, un cadavru apare plutind pe apele lacului și Gwen începe să primească scrisori de la o adresă pe care o cunoaște foarte bine. Gwen Proctor va trebui să-și adune prietenii cât mai aproape și să-și țină dușmanii sub control, pentru a evita ca identitatea ei reală să fie dezvăluită – altfel, își va vedea copiii devenind victimele unui criminal sadic care găsește plăcere în a o chinui.

Un lucru însă e sigur: a învățat cum să se lupte cu răul. Și nu se va da în lături de la nimic.

REFUGIUL DE LA STILLHOUSE LAKE

Rachel Caine

P A S S P O R T
H E R G B E N E T

STILLHOUSE LAKE by Rachel Caine

Text copyright © 2017 Rachel Caine LLC

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with ANA Sofia Ltd.

Copyright © 2018 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Foto copertă: © Vibe Images | Adobe®

Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CAINE, RACHEL

Refugiul de la Stillhouse Lake / Rachel Caine; trad. din limba engleză de Cristina Nemerovski. - București
Editura Herg Benet, 2018

I. Nemerovski, Cristina (trad.)

Refugiul de la Stillhouse Lake

RACHEL
CAINE

Traducere din limba engleză de
CRISTINA NEMEROVSKI

P A R
H E R G B E N E T

2018

Pentru Lucienne, care a crezut imediat

PROLOG

Gina Royal
Wichita, Kansas

Gina nu întrebase niciodată ce era cu garajul.

Gândul o ținuse trează ani la rând, după ce se întâmplase, pulsându-i în spatele pleoapelor. *Ar fi trebuit să întreb. Ar fi trebuit să știu.* Dar nu întrebase niciodată, nu știuse niciodată, și în final ăsta fusese lucrul care o distrusese.

În mod normal, ar fi ajuns acasă pe la trei după-amiaza, dar soțul o sunase să-i spună că avea o urgență la muncă, așa că va trebui să îi ia ea pe Brady și Lily de la școală. Nu era mare chestie, la urma urmei – îi mai rămânea destul timp să termine ce avea de aranjat prin casă înainte de a pregăti cina. Fusese drăguț și își ceruse de mai multe ori scuze pentru că îi dădea peste cap programul. Mel chiar putea să fie cel mai fermecător bărbat, iar ea avea să se revanșeze față de el, își pusese asta în gând. Avea să-i gătească pentru cină felul lui preferat de mâncare: ficat cu rondele de ceapă, lângă un pahar de pinot noir, pe care îl și scosese din frigider și-l pusese pe bufet. Apoi, o seară în familie, la un film, pe canapea cu ăia mici. Poate acel film nou cu supereroi pe care copiii râvneau să-l vadă,

deși Mel era foarte atent cu ce vedeau ei la televizor. Lily s-ar înghesui lângă Gina, un ghemotoc cald, iar Brady ar fi spre sfârșitul serii împrăștiat pe toată canapeaua, chiar și în poala lui taică-su. Ar avea capul sprijinit de brațul canapelei. Erau atât de flexibili, copiii ăștia. Timpul petrecut alături de familie era tot ce iubea Mel mai mult. Mă rog, al doilea lucru favorit din lume, după sculpturile lui în lemn. Gina spera ca el să nu le arunce indiferent o scuză și să se închidă în atelierul său și în seara aceea.

O viață normală. O viață confortabilă. Nu perfectă, bineînțeles. Nimeni nu avea o căsnicie ideală, nu-i așa? Dar Gina era mulțumită, cel puțin în cea mai mare parte din timp.

Lipsise de acasă doar jumătate de oră, suficient cât să dea o fugă până la școală, să ia copiii și să se grăbească înapoi. Primul ei gând, când a intrat pe strada unde se afla casa și a văzut sirenele, a fost *Doamne, dacă cineva a fost rănit în vreun incendiu?* Fusesse puțin oripilată de idee, dar apoi venise al doilea gând, mai egoist de data aceasta. *O să întârzii cu cina.* Era ceva mărunț, dar enervant.

Strada era în întregime blocată. A numărat trei mașini de poliție dincolo de baricade, iar girofarurile lor colorau casele identice în nuanțe de roșu ca sângele și albastru ca o vânătaie proaspătă. O ambulanță și o mașină de pompieri se aflau și ele la datorie, ceva mai în susul străzii.

— Mami?

Brady, copilașul de șapte ani, aflat pe scaunul din spate.

— Mami, ce se întâmplă? E casa noastră? A luat FOC?

Părea mai degrabă entuziasmat.

Gina a încetinit și a încercat să asimileze ceea ce vedea — o peluză devastată, tufele culcate la pământ, crinii rupți. Cutia poștală, dărâmată în șanțul din fața casei.

Cutia lor poștală. Peluza lor. Casa lor.

La capătul dărâmăturilor se afla un SUV maroniu, cu motorul încă pornit. Era pe jumătate vârat în peretele garajului, în zidul de cărămidă – în atelierul lui Mel – și stătea răsturnat pe molozul în care se transformase o parte din căsuța lor solidă. Mereu își imaginase locuința lor ca fiind solidă, puternică, *normală*. Acum părea o imagine obscenă. Arăta atât de vulnerabilă.

Și-a imaginat traseul SUV-ului, cum a dat colțul, cum a dărâmat cutia poștală, a distrus peluza și apoi s-a izbit de garaj. În timp ce se gândea la asta, piciorul ei a apăsat în sfârșit frâna. A fost o mișcare bruscă și s-a simțit de parcă întregul ei trup ar fi fost curențat.

— Mamă!, a țipat Brady, foarte aproape de urechea ei, iar ea a întins instinctiv mâna ca să-l liniștească.

Pe locul de lângă ea, Lily, fetița de zece ani, își smulsese căștile din urechi și se apleca spre bord. Buzele îi tremurau de când văzuse casa lor distrusă, dar nu spusese nimic. În ochi avea o expresie de șoc.

— Îmi pare rău, a spus Gina, doar pe jumătate conștientă de ce se petrecea. Ceva nu e OK. Iubito, Lily, ești bine?

— Ce s-a întâmplat?, a întrebat Lily.

— Ești bine?

— Da, sunt! Dar ce s-a întâmplat?

Gina nu i-a răspuns. Întreaga ei atenție era îndreptată din nou asupra casei. Privea dezastrul și se simțea expusă, ca o rană proaspătă. Casa îi păruse mereu un loc sigur, apărat, ca o fortăreață, iar acum cineva pătrunsese înăuntru. Camerele de filmat și alte măsuri de siguranță se dovediseră o păcăleală, la fel ca lemnul și cărămida din care erau făcuți pereții.

Vecinii se revărsaseră pe stradă ca să se holbeze și să bârfească, ceea ce făcea lucrurile și mai îngrozitoare.

Până și bătrâna doamnă Millson, profesoară pensionată, care rareori ieșea din casă. Era responsabilă cu bârfe a cartierului, niciodată nu se jena să speculeze orice despre viețile private ale oamenilor care treceau prin dreptul locuinței sale. Purta un capot de casă jerpelit și se sprijinea pe un cadru metalic, iar asistenta care o îngrijea stătea lângă ea. Amândouă păreau fascinate.

Un polițist s-a apropiat de mașina Ginei, iar ea a lăsat geamul în jos și i-a zâmbit.

— Domnule polițist. Acea e casa mea, cea de care s-a lovit mașina. Pot parca aici? Trebuie să văd ce s-a întâmplat și să-l sun pe soțul meu. E pur și simplu... groaznic. Sper că șoferul nu s-a accidentat prea rău... Cumva era beat? E adevărat că aici curba poate fi periculoasă.

Expresia polițistului a trecut de la una apatică, la una concentrată, iar ea nu pricepea schimbarea, dar știa că nu are cum să fie de bine.

— Este locuința dumneavoastră?

— Da, este.

— Cum vă numiți?

— Gina. Gina Royal. Domnule polițist...

Bărbatul a făcut un pas în spate și a dus mâna la tocul în care ținea arma.

— Opriți motorul, doamnă.

I-a făcut apoi semn unui alt polițist, care a venit în fugă.

— Adu-l pe inspector! Imediat!

Gina și-a umezit buzele.

— Domnule polițist, poate că nu ați înțeles...

— Doamnă, opriți motorul ACUM.

Fusese un ordin dat cu asprime, de data asta. A întors mașina ca să o parcheze, apoi a scos cheia. După ce motorul a tăcut, a putut auzi murmurul străinilor care

se aflau în jur.

— Țineți, vă rog, ambele mâini pe volan. Nu faceți mișcări bruște. Aveți vreo armă asupra dumneavoastră?

— Nu, sigur că nu. Domnule, copiii mei sunt aici, cu mine!

Nu și-a luat mâna de pe pistol, iar ea a simțit o undă de furie. *E ridicol. Cu siguranță mă iau drept altcineva. Doar nu am făcut nimic!*

— Doamnă, o să vă mai întreb o dată: aveți asupra dumneavoastră vreo armă?

Furia i s-a transformat în panică și pentru o clipă nu a putut vorbi.

— Nu! Nu am arme, a izbutit să exclame într-un final.

— Ce s-a întâmplat, mami? De ce e domnul polițist supărat pe noi?, a zis Brady, speriat.

— Nu s-a întâmplat nimic, puiule. O să fie bine.

Ține mâinile pe volan, mâinile pe volan... Era disperată să-și îmbrățișeze fiul, dar nu a îndrăznit. Și-a dat seama că Brady nu a crezut-o când a încercat să-l liniștească. Nici ea nu s-a crezut.

— Stați pe loc amândoi, bine? Nu faceți nicio mișcare.

Lily se holba la polițistul de lângă mașină.

— O să ne împuște, mama?

Pentru că, nu-i așa, văzuseră amândoi filme cu oameni împușcați mortal, nevinovați care făcuseră o singură mișcare greșită, care spusese lucrul nepotrivit, care fuseseră într-un loc unde nu trebuiau să fie. Apoi, și-a imaginat că s-ar putea chiar întâmpla... polițistul să tragă în copiii ei și să-i omoare, iar ea să nu poată face nimic. O explozie, țipete, apoi întuneric.

— Sigur că n-o să te împuște! Iubito, te rog să nu te miști!

Gina s-a întors apoi spre polițist.

— Domnule polițist, vă rog, îi speriați. Nu am idee despre ce este vorba!

O femeie cu o legitimație de polițist atârându-i la gât a trecut de baricadă, de colegul ei insistent, și s-a oprit la geamul mașinii Ginei. Avea o expresie obosită, ochi întunecați și goi, și a pus imediat stăpânire pe situație.

— Doamna Royal? Gina Royal?

— Da, doamnă, eu sunt.

— Sunteți soția lui Melvin Royal?

El ura să i se spună Melvin. Doar Mel, dar nu părea momentul potrivit să-i zică femeii chestia asta. A dat din cap.

— Eu sunt inspector Salazar. V-aș ruga să ieșiți din mașină. Să țineți mâinile la vedere.

— Copiii mei...

— Pot rămâne înăuntru, pentru moment. Vom avea grijă de ei. Vă rog să ieșiți.

— Ce Dumnezeu se petrece? Aia este casa noastră. E o nebunie. Noi suntem victimele!

Teamă — pentru ea, pentru copii. Devenea irațională, detecta un ton în vocea ei de existența căruia nu avusese habar până atunci. Părea că nu știe pe ce lume se află, ca oamenii ăia pe care îi vezi la știri, pentru care simți atât milă, cât și dispreț. *Niciodată nu am fost așa, nici măcar în momente de criză.* Acum părea exact ca acei nefericiți. Panica îi bubuia în piept și nu putea să respire normal. Era prea mult, prea dintr-o dată.

— Victimă. Sigur că da, a spus inspectoarea și i-a deschis portiera. Coborâți.

Nu a mai spus *vă rog* de data asta. Polițistul care își chemase șefa s-a dat la o parte, ținând în continuare mâna pe armă. De ce, de ce se purtau cu ea de parcă ar fi fost o

criminală? *E o greșeală, o confuzie stupidă!* Din obișnuință, a dus mâna la geantă, dar Salazar i-a luat-o și i-a întins-o altui polițist.

— Puneți mâinile pe capotă, doamnă Royal.

— Poftim? Nu înțeleg ce se...

Inspectorul Salazar nu i-a dat ocazia să termine. A întors-o pe Gina și a împins-o cu pieptul spre capotă. Gina s-a sprijinit în palme, care au atins metalul fierbinte. Era ca și cum ar fi atins o plită încinsă, dar nu a îndrăznit să se plângă. Se simțea amețită. Era o greșeală. Una teribilă, și în secunda următoare cu siguranță aveau să-și ceară scuze pentru ea, iar Gina urma să-i ierte pentru că fuseseră nepoliticoși, apoi îi va invita în casă la un ceai... Credea că mai avea și niște prăjiturile cu cremă de lămâie, dacă nu cumva Mel le halise, îi plăceau acelea atât de mult...

A scos un supin de revoltă când Salazar i-a atins zone din corp unde nu ar fi fost decent să pună mâna. A încercat să se opună, dar inspectoarea a împins-o la loc, de data asta și mai brutal.

— Doamnă Royal! Nu îngreunați lucrurile! Vă rog să mă ascultați cu atenție. Sunteți arestată. Aveți dreptul de a nu spune nimic...

— Sunt *ce?! Aia e casa mea!* Mașina a intrat în casa mea!

Fiul și fiica ei vedeau cum era umilită, chiar sub nasul lor. Vecinii se holbau cu toții. Unii își scosese rădăcinile telefonice. Făceau poze, poate chiar filmau. Urcau această terfelire oribilă pe internet, pentru ca oamenii plictisiți din toate colțurile lumii să râdă pe seama ei, iar după o vreme nici nu va mai conta că era o greșeală, nu? Ce apărea pe internet rămânea acolo pentru totdeauna. Îi spunea mereu lui Lily chestia asta.

Salazar continua să vorbească, povestindu-i despre niște drepturi din care nu pricepea nimic în momentul

ăla, iar Gina nu a opus rezistență când inspectoarea i-a tras mâinile la spate. Nici nu avea habar de unde să înceapă.

Metalul rece al cătușelor s-a simțit ca o plesnitură pe pielea ei transpirată, iar Gina a auzit un bâzâit ciudat invadându-i creierul. Își simțea transpirația curgându-i pe gât, dar totul se afla într-un fel la distanță față de ea. *Nu se întâmplă asta. Nu se poate întâmpla. O să-l sun pe Mel. Mel va lămurii lucrurile, iar mai târziu vom râde împreună de întreaga confuzie care s-a făcut.* Nu înțelegea cum trecuse într-o secundă de la viața ei absolut normală la... asta.

Brady țipa și încerca să iasă din mașină, dar polițistul îl ținea înăuntru. Lily părea prea șocată ca să se miște. Gina i-a privit și a spus cu un glas surprinzător de rațional:

— Brady, Lily, totul e în regulă, nu trebuie să vă fie frică. O să fim bine. Faceți ce vă cer ei. Este doar o greșală, bine? O să fie în regulă.

Mâna lui Salazar o strângea tare de braț, iar Gina și-a întors capul spre inspectoare.

— Vă rog, vă rog. Orice credeți că am făcut eu... nu e adevărat. Vă rog să aveți grijă de copiii mei, să fie în siguranță!

— Așa voi face, a spus Salazar, și a părut pentru prima dată blândă. Dar trebuie să veniți cu mine.

— Este... credeți că eu am făcut asta? Că eu am condus mașina care a intrat în casa noastră? Nu sunt beată, dacă nu cumva credeți...

S-a oprit, pentru că a văzut un bărbat primind îngrijiri lângă ambulanță, respirând printr-un tub de oxigen. Un paramedic îi pansa o rană urâtă la scalp, în timp ce un polițist stătea pregătit, în apropiere.

— El este? Șoferul? E beat?

— Da, a spus Salazar. Un accident, mă rog, dacă

considerăm condusul sub influența băuturilor alcoolice ceva accidental. A luat colțul greșit, spunea că încerca să se întoarcă pe autostradă, și a nimerit direct în garajul dumneavoastră.

— Dar...

Gina era acum pierdută cu totul. Rătăcită.

— Dacă l-ați prins pe el, de ce mă...

— Intrați vreodată în propriul garaj, doamnă Royal?

— Eu... nu. Soțul meu l-a transformat în atelierul său. Am blocat ușa care dă spre el din bucătărie, așa că soțul meu intră pe cealaltă ușă, din curte.

— Deci nu îl mai folosiți pentru a parca mașinile?

— Nu, le parcăm în adăpostul din curte, este acoperit acolo, nu mai avem nevoie și... stați așa, ce este asta? Ce se petrece?

Salazar a privit-o atentă. Nu mai părea furioasă. Mai degrabă, părea să își ceară scuze, sau pe aproape.

— O să vă arăt ceva, și am nevoie de o explicație de la dumneavoastră, în regulă?

A condus-o pe Gina dincolo de baricade, de-a lungul aleii, unde cauciucurile mașinii lăsaseră urme negre. Peretele dărâmat al garajului era plin cu fierăstraie și alte unelte pe care sigur le folosea în atelierul lui. *O să fie așa supărat, s-a gândit ea.* Atelierul era sanctuarul lui Mel.

Apoi Salazar a spus:

— Aș dori să-mi explicați asta.

A arătat cu degetul spre ceva.

Gina a privit în sus, dincolo de capota SUV-ului înfipț în perete, și a văzut o păpușă complet dezbrăcată, de mărime umană. Atârna de un cârlig agățat de tavanul garajului. Preț de un moment straniu, a fost cât pe ce să râdă – părea ceva atât de nepotrivit să fie acolo. Se balanșa, cu un ștreang prins de gât, cu mâinile căzute pe lângă

trup. Deși era o păpușă, nu ai fi zis că avea proporții perfecte, arăta foarte real, pielea avea pete roșii... Și de ce i-o fi pictat cineva fața în acel vinețiu urât, de ce i-o fi făcut ochii roșii și i-o fi jupuit bucăți de piele, apoi i-ar mai fi lăsat și limba să atârne afară din gură?

Atunci a avut o revelație oribilă.

Nu este o păpușă.

Și, deși a încercat să se abțină, a început să urle fără să se mai poată opri.

1.

Gwen Proctor
Patru ani mai târziu
Stillhouse Lake, Tennessee

— Acum.

Trag adânc aer în piept și simt mirosul de praf de pușcă și transpirație stătută. Îmi potrivesc corpul în poziția corectă, ochesc, apoi apăs trăgaciul. Îmi păstrez echilibrul, pregătită pentru șoc. Sunt oameni care clipesc involuntar și tresar de fiecare dată când glonțul țâșnește pe țeavă. Am descoperit că eu n-o fac. Nu e vorba despre exercițiu, ci doar o chestie fizică, un reflex. Cred că fără să închid ochii simt cum controlez mai bine totul.

Arma puternică de calibrul 357 vâjâie și zvâcnește, dar nu mă concentrez pe zgomot sau pe lovitură. Doar pe ținta pe care o am de atins, în marginea culoarului. Dacă m-aș lăsa distrasă – poate de agitația celorlalți trăgători, bărbați, femei, chiar și câțiva adolescenți – mi-aș rata ținta. Explozia prafului de pușcă, chiar și amortizată de căștile de protecție de pe urechi, tot sună ca o furtună constantă, dezlănțuită, care nu se sfârșește niciodată.

Termin de tras cu arma, eliberez cilindrul și cartușele goale, apoi așez pistolul pe suport. Îmi scot căștile și ochelarii.

— Gata.

Din spatele meu, instructorul îmi spune să păşesc într-o parte. Mă conformez. Îmi ia arma şi o examinează, dă din cap, apoi trage ţinta pe care am ochit-o mai aproape, ca să vedem rezultatul.

— Este foarte bine că ai respectat regulile de siguranţă, zbiară el.

Are vocea răguşită şi puternică, ca să se facă auzit prin căştile de protecţie pe care le purtăm aici cu toţii. Nu e de mirare că timbrul îi este grav, îşi petrece întreaga zi urlând.

— Sper ca şi precizia mea să fie bunicică, zbier şi eu ca răspuns.

Dar ştiu deja că este bună. Pot vedea că am reuşit să trag numai în centru, unde sunt cercurile roşii.

— Drept la ţintă, spune instructorul şi îmi arată degetul mare. Bună treabă, domnişoară Proctor.

— Mulţumesc pentru că ai făcut totul să meargă aşa uşor, îi răspund.

Face un pas în spate şi mă lasă să vâr pistolul în tocul lui. Totul e în siguranţă acum.

— Vom trimite rezultatele tale mai departe şi cu siguranţă vei obţine permisul de port-armă cât ai clipi, mă asigură el.

E un bărbat tânăr, cu părul ciufulit, fost ofiţer în armată. Are un uşor accent sudist, care totuşi nu prezintă cadenţa veselă pe care o întâlneşti printre originarii din Tennessee... mai degrabă din Georgia, cred. E arătos, dar are cu cel puţin zece ani sub limita de vârstă de la care aş putea să mă gândesc la ceva romantic între noi. Dacă m-aş mai gândi vreodată la aşa ceva. Mereu este foarte politicos. Nu mă scoate din *domnişoara Proctor* niciodată.

Îmi strânge mâna, iar eu îi zâmbesc bucuroasă, mai

mult un rânjet de satisfacție, de fapt.

— Pe data viitoare, Javi.

Avantajul vârstei mele mai înaintate, și a faptului că sunt femeie. Îmi permit să-i spun pe numele mic. În prima lună i-am spus și eu *domnul Esparza*, până când m-a rugat să-l tutuiesc.

— Data viitoare..., începe el, dar ceva îi captează atenția, iar ochii îi intră imediat în alertă. Nu mai trageți! Nu mai trageți!

Simt o descărcare puternică de adrenalină și rămân înțepenită pe loc, dar nu are legătură cu mine. Treptat, tot zgomotul încetează, iar oamenii își lasă armele jos, în timp ce instructorul pășește hotărât printre ei. Iată, cel spre care se îndreaptă este un ins voinic, cu un pistol semiautomat. Javi îi cere să lase pistolul și să se îndepărteze.

— Da' ce-am făcut?, întreabă bărbatul, pe un ton pus pe harță.

Îmi ridic geanta, cu nervii încă întinși, apoi mă îndrept spre ușă. Nu mă grăbesc. Îmi dau seama că bărbatul nu ascultase ce îi ceruse Javi, ba dimpotrivă, intrase în defensivă. O idee nu prea inspirată. Fața lui Javi devine rigidă, iar limbajul corporal denotă hotărâre.

— Descărcați arma și așezați-o pe raft, domnule. Chiar acum.

— Nu e nevoie de atâta dramă. Știu ce fac! Trag cu pușca asta de ani de zile!

— Domnule, am văzut când ați îndreptat un pistol încărcat în direcția altui trăgător. Cunoașteți regulile. Trebuie să-l îndreptați spre țintă, atâta tot. Acum, vă rog să lăsați arma. Dacă nu-mi urmați instrucțiunile, voi chema poliția. Mă înțelegeți?

Când este calm, Javier Esparza e o cu totul altă persoană. Instrucțiunea a fost spusă pe un ton puternic,

care reverberează în întreaga sală. Trăgătorul recalcitrant aruncă arma pe tejghea, în lateral.

Vocea lui Javi e acum clară și blândă.

— Domnule, v-am rugat să scoateți gloanțele.

— Așa am făcut.

— Dați-vă la o parte.

În timp ce bărbatul se holbează, Javi se întinde spre pistol, scoate cartușul, apoi și glonțul, pe care îl pune alături de pistol.

— Așa ajung oamenii să fie omorâți. Dacă nu știți cum să descărcați o armă și cum să trageți, va trebui să vă antrenați în altă parte. La fel, dacă nu sunteți în stare să ascultați comenzile instructorului. Vă puneți în pericol pe dumneavoastră și pe cei de aici dacă ignorați regulile de siguranță, știți?

Fața bărbatului capătă o culoare roșu aprins, o tentă nefirească, iar pumnii i se strâng.

Javi pune arma la loc, exact în starea în care era înaintea să fi fost ridicată. Dă câțiva pași înapoi și îl privește pe bărbat în ochi. Javi poartă blugi și un tricou polo albastru, iar bărbatul cu pistolul poartă o cămașă cu imprimeu de camuflaj și pantaloni uzați de uniformă militară, dar în ciuda acestui fapt pentru toată lumea e evident care dintre ei ar fi mai potrivit să dea ordine în armată.

— Părerea mea este că ați terminat pe ziua de azi. Nu e bine să trageți niciodată cu arma când sunteți nervos.

Nu am mai văzut un bărbat atât de împins la limită, gata fie să facă un gest de violență extremă, fie un atac de cord. Mâna îi tremură și pot să-mi dau seama că se întreabă oare cât i-ar lua să ajungă cu mâna întinsă până la pistol, să-l încarce și să înceapă să tragă. Atmosfera e încărcată, densă, și mă trezesc că desfac cu o mână fermoarul genții mele, iar mintea calculează pașii — la fel

cum o face și el — pe care ar trebui să-i fac înainte să trag, dacă va fi nevoie. Sunt rapidă. Mai rapidă decât el.

Javier nu e înarmat.

Tensiunea se spulberă când un alt bărbat face câțiva pași și se plasează între mine și tipul nervos. E mai scund decât Javi și decât bărbatul cu fața roșie ca racul, iar părul lui blond nisipiu i-a crescut mult în ultima vreme și îi acoperă urechile. Nu e genul musculos. L-am mai văzut pe aici, dar nu știu cum îl cheamă.

— Haideți acum, domnule, să strângeți lucrurile, zice el cu un accent care nu pare de Tennessee, ci mai mult din vest.

Genul de accent pe care-l auzi în cântecele folk. E o voce calmă, nestridentă, care îți lasă senzația de rațional.

— Băiatul de la sală doar își face treaba, așa-i? Și să știți că are dreptate. Dacă te apuci să tragi cu pușca fiind nervos, cine știe ce se poate întâmpla.

E extraordinar să vezi cum furia individului se risipește, de parcă cineva ar fi deschis un robinet și s-ar fi scurs toată pe acolo.

Trage adânc aer în piept de câteva ori, iar nuanța pielii începe să i se apropie de cea firească. Dă apoi din cap, cumva rigid:

— La dracu'. Cred că m-a luat valul pe aici. Nu se va mai întâmpla.

Bărbatul celălalt încuviințează la rândul lui din cap și se întoarce la locul lui de tras, evitând privirile curioase ale celor din jur. Începe să-și verifice arma, care e orientată regulamentar.

— Domnule Getts, haideți să vorbim afară, zice Javier, politicos, dar fața omului se schimonosește din nou și văd că îi pulsează puternic o venă la tâmplă.

Începe să protesteze, apoi își dă seama de greutatea

tuturor ochilor ațintiți asupra sa, așa că intră înapoi în separeul lui și începe să-și strângă lucrurile.

— Fir-ați ai dracului de colorați căcăcioși, mormăie el, apoi se împleticește spre ușă.

Mă pregătesc să-i spun vreo două, dar Javi îmi pune o mână pe umăr, iar ușa se trăneste în urma bărbatului certăreț.

— E amuzant cum nenorocitul ăla l-a ascultat pe acel tip doar fiindcă e alb, în loc să te asculte pe tine, supraveghetorul de sală, spun.

Toți avem pielea albă aici, în afară de Javier. În Tennessee nu lipsesc neapărat hispanicii, dar nu ți-ai da seama de asta dacă te-ai uita doar la cei care se pregătesc să tragă acum cu arma.

— Carl Getts e un mizerabil și nu îmi doresc să mai calce pe aici, spune Javi.

— Nu contează. Nu-l poți lăsa să-ți vorbească așa, spun eu și îmi dau seama că mi-ar fi plăcut să-l pocnesc pe individul ăla fix în dinți.

Chiar dacă n-ar fi dus la nimic bun. Tot mi-ar fi plăcut s-o fac.

— Eh, poate vorbi cum are chef. Asta e minunăția de a trăi într-o țară liberă.

Javi pare relaxat, amabil.

— Asta nu înseamnă că nu vor fi consecințe, domnișoară. Va primi o înștiințare și nu va mai putea să calce pe aici. Nu pentru cum a vorbit, ci fiindcă nu am încredere că nu îi va pune în pericol pe ceilalți trăgători. Nu doar că avem dreptul să refuzăm accesul persoanelor agresive, dar chiar ni se cere să o facem.

Îmi zâmbește. Mai mult un rânjet, de fapt.

— Iar dacă va dori să aibă o discuție cu mine în parcare, după povestea asta... o putem face.

— Poate că-și va aduce și tovarășii de pahar.

— Ar fi distractiv.

— Deci, cine era tipul care a intervenit?

Fac un semn cu capul înspre acel bărbat, care deja și-a pus căștile de protecție. Sunt curioasă, pentru că nu l-am mai văzut pe aici.

— Sam Cade, spune Javi și ridică din umeri. E în regulă, un tip nou. M-am mirat că s-a băgat, totuși. Cei mai mulți n-ar fi făcut-o.

Îi întind mâna, iar el mi-o scutură.

— Vă mulțumesc, domnule. Vă pasă de siguranța tuturor de aici, e mare lucru.

— Datorez atâta lucru celor care vin să tragă la noi. Aveți grijă acolo, afară, îmi spune Javi și se întoarce spre clienții lui. Acum!

Mă întorc cu spatele și pornesc spre ieșire, în timp ce ploaia de gloanțe începe din nou. Confruntarea dintre bărbatul agresiv și Javi mi-a distrus un pic starea de spirit, dar tot mă simt ușurată când îmi las căștile pe teigheaua de la ieșire. *În siguranță să poarte o armă.* M-am gândit mult timp la asta și am fost în dubii, neștiind dacă îmi doresc ca numele meu să apară în acte oficiale. Am avut mereu câte un pistol, dar nu și un permis de port-armă. Acum însă mă simt destul de sigură pe mine încât să fac și acest pas.

Deschid portiera mașinii și telefonul îmi bâzâie, iar eu bâjbâi după el în timp ce îmi arunc echipamentul pe bancheta din spate.

— Da?

— Doamna Proctor?

— Domnișoara Proctor, spun din inerție, apoi mă uit să văd cine m-a sunat.

Îmi înăbuș un suspin de exasperare. Biroul directoarei

de la școală. Cineva din consiliul de administrație mă sună. Este o persoană cu care deja, din nefericire, am devenit familiară.

— Îmi pare rău să vă anunț, dar fiica dumneavoastră, Atlanta...

— A intrat într-un bucluc, termin eu fraza. Buclucul de marți, spun, în timp ce ridic o trapă sub mașină, unde las arma, apoi trag covorașul ca să acopăr.

Femeia de la celălalt capăt face un sunet de dezaprobare, iar vocea îi e mai ridicată când îmi răspunde:

— Nu e amuzant, doamnă Proctor. Doamna directoare va dori să veniți să aveți împreună o discuție serioasă. Este al patrulea incident în numai trei luni, iar acest tip de comportament este inacceptabil la o fată de vârsta lui Lanny!

Lanny are paisprezece ani, ceea ce e o vârstă perfectă pentru a începe să fie greu de strunit, dar nu o spun cu voce tare. Doar întreb ce s-a întâmplat. Las ușa Jeep-ului deschisă, să iasă căldura sufocantă. Nu reușisem să găsesc un loc la umbră, în parcare a clădirii.

— Directoarea ar vrea să discutați personal aceste aspecte. Fiica dumneavoastră trebuie să fie luată din biroul dânsiei. A fost exmatriculată pentru o săptămână.

— O săptămână?! Ce naiba a făcut?

— Cum spuneam, doamna directoare ar dori să discutați între patru ochi. În jumătate de oră e bine?

Jumătate de oră nu e suficient ca să ajung acasă și să-mi fac un duș, pentru a scăpa de mirosul prafului de pușcă, dar poate că e mai bine așa. Să am o aromă de praf de pușcă poate că mi-ar da mai multă prestanță în cazul de față.

— Bine. Voi fi acolo.

O spun cât pot de calmă. Cele mai multe mame ar fi furioase și supărate. Dar, în lunga istorie de dezastre a

familiei mele, exmatricularea fiicei nu merită mai mult de o ridicare din sprânceană.

Imediat cum închid telefonul, îmi bâzâie un mesaj tocmai primit, și mă gândesc că asta trebuie să fie Lanny, care vrea să-și expună partea ei de poveste înainte să o aud pe aia oficială.

Nu e Lanny, totuși. În timp ce apăs pedala Jeep-ului, văd numele fiului meu scris pe ecran. Connor. Îl deschid și îl citesc – e scurt și la obiect: *Lanny s-a luat la bătaie. 1.* Îmi ia o secundă să mă prind ce vrea să însemne a doua propoziție, dar apoi îmi dau seama că numărul 1 semnifică victorie. Nu-mi dau seama dacă fiul meu e mândru sau disperat. Mândru că sora lui a câștigat bătaia, sau speriat că asta va duce la exmatricularea amândurora. Este o frică întemeiată. Ultimul an a fost un echilibru fragil între despachetatul cutiilor și împachetatul la loc, și nu-mi doresc nici eu să ieșim iarăși din rutina pe care cu greu am obținut-o. Copiii au nevoie de un pic de liniște, stabilitate și de sentimentul că sunt în siguranță. Connor deja are probleme cu anxietatea. Lanny a dezvoltat un comportament rebel. Niciunul dintre noi nu mai este o fință întreagă. Încerc să nu mă învinuiesc pe mine pentru asta, dar e foarte greu.

Cu siguranță nu e vina lor.

Îi dau un reply scurt, apoi ies cu spatele. În ultimii ani am schimbat multe mașini, dar Jeep-ul... pur și simplu îl ador. L-am cumpărat ieftin pe Craigslist, o tranzacție rapidă și anonimă, și este mașina perfectă pentru terenul abrupt și plin de cioturi de copaci care înconjoară lacul, pentru pietriș, pentru dealurile care sunt ultimul popas înaintea munților aflați mereu în ceață.

Jeep-ul ăsta e un luptător. A trăit vremuri grele. Are niște probleme cu direcția, la accelerație trebuie să te

străduiești ceva. Dar, în ciuda cicatricilor, a supraviețuit și continuă să treacă prin viață.

Simbolismul respectiv nu-mi e străin. Nimic întâmplător.

O iau în jos pe pantă, trec pe sub pini, iar soarele amiezii arde din nou. Clădirea poligonului rămâne în urmă, iar eu continui pe șoseaua care duce spre lac. Apa e albastru-verzuie, iar lumina aruncă scânteii la suprafață. Stillhouse Lake este o bijuterie discretă. Fusese o comunitate selectă și restrictivă, dar odată cu criza financiară fondurile lor s-au cam prăbușit, așa că acum porțile sunt deschise pentru cine are chef să se mute aici. Poarta care inițial trebuia trecută pentru a avea acces a rămas părăsită, spre bucuria păianjenilor și uneori a ratonilor. Dar, chiar și așa, iluzia unei bogății apuse mai persistă aici – casele au tavan înalt, sunt frumos decorate, deși unele nou construite arăta mai mult a cabane de lemn, ascunse printre ele. Pe lac te poți plimba cu barca, contra cost, dar nu prea se înghesuie nimeni, nici măcar dacă e vreme frumoasă. Pinii înalți par că ating cerul, iar eu trec pe lângă ei, pe drumul îngust... iar sentimentul că totul aici e așa cum trebuie să fie mă lovește din nou.

Nu am găsit prea multe locuri în ultimii ani în care să mă simt în siguranță și clar niciunul din ele nu a putut fi numit casă, în ce mă privește. Dar acest loc – lacul, dealurile, pinii, tăcerea și sălbăticia – îmi eliberează o parte din mine despre care nu credeam că avea să se mai relaxeze vreodată. Prima dată când l-am văzut, m-am gândit: *Aici este*. Nu cred în reîncarnare, dar am simțit ca și cum l-aș fi recunoscut dintr-o altă viață. Un fel de acceptare. Destin.

La naiba, Lanny, nu vreau să las totul în urmă din nou doar pentru că tu nu poți învăța să te integrezi. Nu ne face asta.

Gwen Proctor e cea de-a patra identitate pe care am avut-o de când am plecat din Wichita. Gina Royal e moartă și îngropată. Nu mai sunt acea femeie. De fapt, acum de abia o mai pot recunoaște, acea creatură vulnerabilă care se prefăcea nonstop și încerca să aplaneze orice conflict care se pregătea să izbucnească.

Care a fost complice, deși nu a avut nici cea mai vagă idee.

Gina e moartă de mult, și nu o plâng. O simt atât de departe, încât nu aș recunoaște persoana care am fost nici dacă aș trece pe lângă mine pe stradă. Îmi pare incredibil de bine că am evadat dintr-un iad în care nici nu știam că ard. Sunt fericită că i-am scos și pe copii de acolo.

Și chiar și ei s-au reinventat – obligați fiind să o facă, desigur. Le-am dat voie să-și aleagă noile nume de fiecare dată când a trebuit să ne mutăm, și cu regret am fost nevoită să le refuz pe unele destul de creative, prea creative. De data asta, sunt Connor și Atlanta – Lanny, pe scurt. Niciodată nu mai folosim din greșeală vechile noastre nume, cele primite la naștere. *Numele noastre de prizonieri*, le spune Lanny. Nu se înșală, deși urăsc că fiul și fiica mea gândesc așa despre fostele lor vieți acum. Că sunt nevoiți să-și urască tatăl. El merită asta, bineînțeles, dar ei nu merită să simtă ceva atât de distructiv.

Să le dau voie copiilor mei să-și aleagă numele e tot controlul asupra propriilor lor vieți pe care li-l pot oferi, în timp ce-i târăsc după mine din oraș în oraș, din școală în școală, punând cât mai multă distanță între noi și ororile trecutului. Dar nu e destul. Niciodată nu va fi destul. Copiii au nevoie de siguranță și stabilitate, iar eu nu am reușit să le ofer. Nu știu dacă o voi putea face vreodată.

I-am ținut la adăpost de lupi, măcar atât. Cea mai de bază menire a unui părinte, să îi țină pe răpitori departe,

ca să nu le sfășie progeniturile.

Chiar și pe acei răpitori invizibili.

Drumul mă duce pe marginea lacului, până la fundătura unde este casa noastră. Nu casa, o casă oarecare, cum mă gândisem la celelalte, ci în sfârșit *casa noastră*. M-am atașat de ea. Nu e o chestie înțeleaptă, pe termen lung, dar n-am putut să mă abțin. Am obosit să fug, să închiriez pentru o scurtă perioadă ceva la îndemână. M-am săturat de numele false și de minciunile imperfecte.

Fusese o adevărată ofertă – cumpărasem casa cu banii jos, la un preț derizoriu. O familie foarte bogată o achiziționase ca destinație de vacanță, apoi o abandonase, iar locuința ajunsese o ruină. Împreună cu copiii am spălat-o, am reparat-o, și am transformat-o în bîrlogul nostru. Am zugrăvit în stilul nostru, în nuanțe îndrăznețe – în camera lui Connor, cel puțin.

Iată, îmi spuneam, asta e semnul că acum suntem într-o casă adevărată. Nu mai avem pereți crem și covoare standard, banale. Noi suntem acum aici. Rămânem aici.

O chestie foarte tare e că avem o cameră de siguranță în noua noastră casă. Spre bucuria lui Connor, am denumit-o *Adăpostul în caz de o apocalipsă zombie*, și am pus acolo echipament de luptă cu morții vii, precum și semne pe care scrie *Zombii nu au voie să parcheze aici, cei care încalcă regula vor fi dezmembrați*.

Mă trece un fior și încerc să nu mă gândesc prea mult la asta. Sper – și chiar sunt conștientă că e o speranță deșartă, serios acum – că tot ce știe Connor despre moarte și dezmembrare vine din filmele văzute la TV. Spune că nu-și mai amintește prea multe din zilele în care era Brady, dar cred că mai degrabă știe că asta vreau eu să aud. Nu s-a mai întors niciodată la școală în Wichita după ziua aia, așa că nu a avut cum să fie hărțuit pe acea

temă. El și Lanny au fost luați în custodie de maică-mea, în Maine, într-un loc izolat și liniștit. Mama ținea computerul încuiat în birou și îl folosea foarte rar. Într-un an și jumătate cât au stat acolo, nu au aflat prea multe. Au fost ținuți la distanță de ziare și reviste, iar singurul televizor din casă era atent controlat de maică-mea.

Cu toate astea, știu că au găsit modalități de a scotoci și a afla câte ceva din ce a făcut tatăl lor. Și eu aș fi făcut-o, în locul lor.

Este posibil ca obsesia actuală a lui Connor legată de zombii să fie modalitatea lui de a se împăca așa cum poate cu lucrurile care s-au întâmplat.

Lanny este cea de care îmi fac mai multe griji. Era destul de mare ca să-și amintească multe... Accidentul. Arestările. Procesele. Discuțiile în șoaptă pe care maică-mea le purta la telefon, cu prieteni, dușmani sau oameni străini.

Lanny cu siguranță ține minte cum s-a revărsat ura din scrisorile puse în cutia poștală a maică-mii, la un moment dat.

Dar ce mă îngrijorează cel mai mult este cum și-l amintește pe tatăl ei, pentru că, ne place sau nu, ne vine să credem sau nu, el a fost un tată bun pentru ei, iar ei l-au iubit din toată inima.

Dar nu fusese sincer, se pare. Să fie un tată bun era doar o mască sub care se ascundea monstrul dinăuntru. Cu toate astea, copiii nu cred că au uitat cum a fost să fie iubiți de Melvin Royal. Fără să-mi doresc să o fac, îmi amintesc cât de cald putea să pară, câtă siguranță emana. Când își îndrepta atenția asupra unui lucru, era acolo cu totul. Îi iubise pe copii, mă iubise pe mine, și păruse real.

Dar nu a avut cum să fie adevărat. Ținând cont de ceea ce era el în realitate. Nu am văzut ruptura, și mi se

face rău când mă gândesc că am fost atât de oarbă.

Încetinesc Jeep-ul când o altă mașină ia o curbă strânsă, în fața mea – familia Johansen. Sunt genul de oameni care se mândresc cu mașina lor – nu vezi un fir de praf pe SUV-ul lor negru, cu detalii argintii atent alese. Le fac cu mâna, iar cuplul îmi răspunde la salut.

Îmi făcusem de la început planul să-i întâlnesc pe vecinii noștri cei mai apropiați în prima săptămână după mutare, ca să preîntâmpin vreo vizită neprevăzută a lor. Am vrut și să-i testez, să văd dacă nu cumva ar putea fi o amenințare sau, la polul opus, dacă aş putea apela la ei în cazul unei urgențe. Cred că familia Johansen nu se încadrează în niciuna dintre categorii. Sunt doar... și ei pe acolo. *Cei mai mulți oameni doar ocupă spațiul degeaba.* Șoapta mi se înfiripă în minte și mă sperie, pentru că urăsc să-mi amintesc vocea lui Melvin Royal. Nu era ceva ce-mi spusese mie, acasă sau în altă parte, dar fusese o replică pe care o auzisem de la el la tribunal. Se referise la femeile pe care le dezmembrase, le sfâșiasse la propriu.

Mel m-a infectat asemeni unui virus, și în adâncul sufletului sunt convinsă că nu voi mai fi pe de-a întregul bine niciodată.

Îmi ia cincisprezece minute să merg pe drumul forestier până la șosea, care șerpuiește ca o panglică printre copaci. Copacii sunt mai subțiri și mai rari, iar Jeep-ul trece de semnul care anunță intrarea în Norton. Partea de sus a semnului e ciuruită de gloanțe. Bineînțeles. Nu s-ar putea spune că ești într-un mic orașel din America, dacă bețivii nu ar trage cu pușca în plăcuțele cu numele localităților.

Norton e un orașel tipic din sud, cu magazine demodate de care se ocupă mai multe generații ale aceleiași familii, și toată lumea atârnă financiar de un fir de ață. Ușor, se deschid și magazine cu haine moderne, cafenele,

restaurante. Chiar și un McDonald's.

Școala este un complex alcătuit din trei clădiri, dispuse sub forma unui triunghi, cu o curte în mijloc, transformată în teren de sport și atelier dedicat artelor. Paznicul – înarmat cu un pistol, așa cum se obișnuiește pe aici – îmi înmânează un permis uzat de vizitator.

Clopoțelul pentru pauza mare a sunat, și peste tot tinerii mănâncă, râd, inițiază flirturi, se hărțuiesc, se ațâță. O viață normală. Lanny cu siguranță nu e printre ei și, dacă îmi cunosc bine fiul, nici Connor nu este. Trebuie să folosesc interfonul ca să-mi anunț numele și scopul venitii înainte ca secretara să mă poștească în clădire. Mă lovește un miros de teniși murdari, Pine Sol și mâncare de la cantină.

E interesant cum toate școlile miros la fel. Mă simt de treisprezece ani din nou, și am senzația că mă fac sigur vinovată de ceva și urmează să fiu pedepsită.

În timp ce mă îndrept spre biroul directoarei, îl observ pe Connor ascuns într-unul din scaunele alea colorate de plastic, uitându-se insistent la pantofii lui.

Ridică privirea când eu deschid ușa și observ ușurarea care apare brusc pe fața lui arsă de soare.

— Nu a fost vina ei. Mamă, chiar n-a fost, spune el înainte să apuc să zic și eu ceva.

E un puști de unsprezece ani de abia împliniți, iar soră-sa are paisprezece – vârste dificile, chiar și în condiții normale.

Arată palid și traumatizat și îngrijorat, chestie care mă neliniștește. Observ că a reînceput să-și roadă unghiile. Degetul arătător chiar îi sângerează. Vocea îi e răgușită, de parcă ar fi plâns, deși ochii nu îi sunt roșii. Are nevoie de mai multă terapie, mă gândesc, dar terapia presupune să săpăm mai adânc în trecut, dar și să ne apară

numele cele noi peste tot, iar asta înseamnă complicații, unele pe care nu ni le permitem, încă. Dar dacă într-adevăr are nevoie de mai multe ore cu un psiholog, dacă dă semne de regres în stadiul în care se afla în urmă cu trei ani... îmi voi asuma riscul. Chiar dacă ar putea presupune să fim descoperiți, iar ciclul noilor nume și adrese să se pornească din nou.

— O să fie bine, îi spun și îl îmbrățișez strâns.

Îmi dă voie s-o fac, ceea ce e neobișnuit, dar probabil fiindcă aici nu sunt martori care să ne vadă. Pare cu toate astea încordat în brațele mele, așa că îi dau drumul mai repede decât mi-aș fi dorit.

— Ar trebui să mergi să mănânci de prânz. Mă ocup eu de sora ta acum.

— O să merg. Doar că n-am putut...

Nu termină propoziția, dar înțeleg. Nu a putut-o lăsa singură. Un lucru e sigur la copiii mei – sunt acolo unul pentru celălalt. Chiar și atunci când se ceartă și se enervează reciproc. Nu s-au mai dezamăgit și lăsat balta unul pe celălalt din ziua *Evenimentului*. Cam așa mă gândesc eu la ziua aia, cu literă mare și italice. Ca și cum ar fi un film de groază, ceva ce a fost îndepărtat cu grijă din viețile noastre și acum putem uita. Ceva ficțional, distant.

Uneori, ajută să-l văd așa.

— Hai, du-te, îi spun blând. Ne vedem diseară.

Coonor pleacă, dar nu înainte să-mi arunce o ultimă privire peste umăr. Poate că sunt subiectivă, dar mi se pare un copil atât de frumos – ochi căprui strălucitori, chihlimbarii, păr șaten bogat, care are nevoie de o tunsoare. Un chip inteligent, ușor ascuțit. Și-a făcut niște prieteni aici, la Școala Generală Norton, ceea ce e o ușurare pentru mine. Au interese tipice pentru niște băieți

de unsprezece ani, cum ar fi jocurile video, serialele TV și cărțile. Dacă sunt un pic točilari, nu e un defect neapărat, e acel gen de însușire care le provoacă imaginația și entuziasmul.

Lanny e o problemă mai mare, în schimb.

Mult mai mare.

Trag adânc aer în piept, îl las să iasă, apoi bat în ușa biroului directoarei Anne Wilson. Când intru, o văd pe Lanny așezată pe un scaun lipit de perete. Îi recunosc postura: brațele încrucișate la piept, capul în pământ. Tăcută, opunând o revoltă pasivă.

Fiica mea poartă pantaloni negri largi, cu multe lanțuri și bretele atașate, și un tricou jerpelit cu Ramones, pe care cred că l-a furat din dulapul meu. Și-a lăsat desfăcut părul, proaspăt vopsit negru ca pana corbului. Brățările cu țepi și zgarda cu ținte par strălucitoare și ascuțite – la fel ca pantalonii, sunt nou-nouțe.

— Domnișoară Proctor, spune directoarea și îmi arată să mă așez pe un scaun capitonat, chiar în fața biroului la care stă ea.

Lanny a primit un scaun de plastic, plasat lateral, un fel de loc al rușinii, bănuiesc, care a fost lustruit de fundurile altor copii rebeli, de-a lungul vremii.

— Bănuiesc că deja puteți vedea cu ochiul liber o parte din problemă. Credeam că ne-am înțeles ca Atlanta să nu mai poarte genul acesta de îmbrăcăminte la ore. Avem aici o ținută obligatorie și trebuie să o respectăm. Cu toate că nici mie nu-mi place la nebunie, dar asta este.

Directoarea Wilson este o femeie de culoare, de vârstă mijlocie, care își poartă părul natural și are câteva kilograme în plus. Nu e un om rău, și nu face din asta o cruciadă de susținere a moralității. Are doar reguli cărora trebuie să se conformeze. Iar Lanny? Ei bine, fiica mea

nu se descurcă grozav cu regulile. Sau cu interdicțiile.

— Adolescenții goth nu sunt niște răufăcători agresivi, mormăie Lanny. E doar o manipulare de căcat, să știți.

— Atlanta!, spune directoarea, pe un ton sever. Ai grijă la limbaj. În plus, acum vorbesc cu mama ta.

Lanny nu ridică privirea, dar pot să-mi imaginez cum își dă ochii peste cap pe sub bretonul neglijent care îi cade până peste nas.

Mă forțez să zâmbesc.

— Nu astea erau hainele cu care a plecat îmbrăcată de dimineață. Îmi cer scuze pentru acest lucru.

— Ei bine, eu nu-mi cer scuze, spune Lanny. E de căcat să-mi spună ce să port, e ridicol. Ce e aici, vreo școală catolică?

Expresia directoarei nu se schimbă.

— Și, dincolo de asta, mai este și atitudinea pe care o are.

— Vorbiți despre mine ca și cum nici nu aș fi aici! Ca și cum nici nu aș fi prezentă!, izbucnește Lanny, ridicând în sfârșit capul. Aș putea să vă arăt eu cu adevărat ce înseamnă niște *atitudine*.

Șocul meu, când îi văd fața, mă face să tresar înainte să mă pot controla. E dată cu fond de ten alb ca varul, ochii îi sunt conturați puternic cu negru, iar pe buze poartă ruj albastru, ca de cadavru. Cercei cu cranii.

Pentru o secundă nu pot respira, pentru că figura ei mă duce cu gândul la altceva, adânc îngropat în memoria mea, la o ființă atârânănd de un cablu într-un garaj, cu părul ciufulit și ud încadrându-i chipul, cu ochii ieșiți din orbite. Iar pielea care îi mai rămăsese pe corp avea exact aceeași nuanță...

Ascunde-o într-o cutie. Încuie. Nu te mai duce acolo.

Știu al naibii de bine că Lanny a făcut toate astea în mod deliberat. Ochiul ni se întâlnesc și ne provocăm una pe alta, niciuna nu îndreaptă privirea în altă parte. Are o abilitate extraordinară de a-mi găsi punctele vulnerabile. E ceva ce a moștenit de la taică-su. De fapt, are și ochii lui, și forma feței.

O chestie care mă sperie.

— Apoi, mai e și bătaia, spune directoarea.

Încă nu mi-am desprins privirea din ochii lui Lanny.

— Ești rănită?

Lanny îmi arată pumnul drept, cu încheieturile julate. La naiba. Pe buzele albastre i-a apărut un rânjel.

— Stai să o vezi pe fata cealaltă.

— Fata cealaltă, spune directoarea, are un ochi învînețit. De asemenea, are niște părinți care țin numerele de telefon ale avocaților pe apelare rapidă.

Atât eu, cât și Lanny o ignorăm pe directoare, iar eu o îndemn pe Lanny să continue cu explicațiile.

— Ea m-a palmuit prima, mamă. Chiar tare. A spus că mă uitam la iubitul ei, o chestie ridicolă – tipul ăla e dezgustător. El se uita la mine, nu invers. Nu e vina mea.

— Unde e fata cealaltă? De ce nu e aici?, o întreb pe directoare.

— Părinții ei au venit și au luat-o acum jumătate de oră. Dahlia Brown este o elevă de zece pe linie și jură că nu a făcut nimic ca să provoace bătaie. Are martori care susțin versiunea ei.

Mereu sunt martori când vine vorba despre bătaie în curtea școlii, și mereu acei martori spun ceea ce prietenii lor vor să audă. Cu siguranță Wilson știe și ea că așa stau lucrurile. Mai știe și că Lanny este o elevă nouă și că are nevoie de timp ca să se acomodeze. De asta și-a luat și înfățișarea goth – pentru a controla felul în care e

percepută – vrea să-i respingă pe ceilalți, înainte să apuce s-o facă ei. În plus, e felul ei de a se împăca cu trecutul care aduce a scenariu de film horror.

— Nu eu am început.

O cred pe Lanny. Probabil că sunt singura.

— Urăsc școala asta nenorocită.

Cred și asta.

Mă întorc spre femeia din spatele biroului.

— Deci, o exmatriculați pe Lanny, dar nu și pe fata cealaltă?

— Nu am altă opțiune. Cu felul ei de a se îmbrăca, bătaia și atitudinea privind toate astea...

Wilson tace și probabil așteaptă să o contrazică, dar eu doar dau din cap.

— Bine. Și-a luat temele, ca să nu rămână în urmă?

E greu să nu observi ușurarea care apare pe chipul directoarei. Bucurie că acest părinte care duhnește a praf de pușcă nu e chitit să facă o scenă.

— Da, m-am asigurat de asta. Săptămâna viitoare se va putea întoarce la școală.

— Haide, Lanny, spun și mă ridic. O să vorbim acasă mai multe.

— Mamă, nu am...

— Acasă, nu aici.

Lanny scoate un suspin, și apucă rucsacul, apoi țâșnește afară din birou, cu părul negru ascunzându-i trăsăturile. Pot paria că nu are o expresie de încântare pe chip.

— Doar o secundă, v-aș ruga. Aș avea nevoie să mă asigur de niște lucruri înainte să-i permit Atlantei să se întoarcă la ore, spune directoarea. Avem o politică pentru zero toleranță, dar eu sunt mai permisivă acum pentru că știu că sunteți un om bun și că vreți ca ea să se întreze aici. Însă vreau să știți că este ultima șansă, doamnă

Proctor. Ultima, ultima. Îmi pare rău.

— Vă rog să nu-mi spuneți așa. Sunt domnișoara Proctor. Încă din anii 70, de fapt.

Îi întind mâna. Strânsoarea ei este una amicală, dar reținută, ca a unei femei de afaceri. Dar o iau ca pe ceva pozitiv.

— Vorbim săptămâna viitoare.

Pe hol, observ că Lanny s-a așezat pe exact același scaun pe care stătuse și fratele ei. Încă mai are ceva din căldura lui, probabil. O fi doar instinctul lor, ori s-au vorbit? Oare au devenit mult prea apropiați? Cumva devin paranoică?

Trag adânc aer în piept și nu deschid subiectul. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să-mi supra-analizez copiii. Au avut destulă vreme parte de așa ceva.

— Hai. Să-i dăm bătaie, s-o ștergem de aici, să mănâncăm vaca la păscut, cum spun copiii, zic eu.

— Ăăă. De fapt, nu zicem niciodată așa.

Ezită puțin și își privește bocancii.

— Nu ești supărată pe mine?

— Ah, ba da, sunt chiar furioasă. Am de gând să mănânc pe fond nervos la cofetăria lui Kathy, iar tu vei face același lucru, fie că-ți place sau nu.

Lanny a ajuns la vârsta la care nu i se pare cool să se arate prea entuziasmată de ceva, nici măcar să chiulească pentru a mânca prăjituri pline de unt și cacao, așa că doar ridică din umeri.

— Cum zici tu. Bine că ne cărăm de aici, măcar.

— Oare vreau să știu de unde ai luat țoalele astea pe care le porți?

— Ce țoale?

— Pe bune, copilo? Așa vrei să tratezi problema?

Lanny își dă ochii peste cap.

— Sunt doar niște haine. Sunt convinsă că toate fetele poartă haine când merg la școală.

— Hm, dar destul de puține sunt îmbrăcate ca pentru o audiție în trupa lui Marilyn Manson.

— Marilyn și mai cum?

— Mda, mulțumesc că mă faci să par antică. Ai comandat toate astea online?

— Și dacă am făcut-o, ce?

— Nu cumva ai folosit cardurile mele de credit? Știi că este periculos.

— Nu sunt idioată. Le-am salvat și apoi le-am precomandat, cum m-ai învățat. Le-am luat de pe o adresă din Boston, o casuță poștală, iar de acolo mi-au fost retrimise.

Nodul din capul pieptului îmi dispare.

— Bun, atunci. Hai să discutăm despre asta în timp ce ne umplem cu calorii.

Dar nu mai discutăm nimic, de fapt. Feliile de tort sunt uriașe, delicioase, preparate în casă, și nu are niciun rost să ne enervăm în timp ce le savurăm. Cofetăria lui Kathy e destul de populară, și mulți oameni în jurul nostru se bucură de dulcele din farfurie. Un tătic cu trei pici stă pe telefon, iar ei profită de neatenția lui ca să se mâzgălească pe față cu glazură albastră. Într-un colț, este o tânără cu un laptop; când se întinde ca să-l bage în priză, observ că are un tatuaj pe umăr, ceva colorat. Un cuplu mai în vârstă bea ceai și mănâncă fursecuri, de pe o farfurioară delicată de porțelan. Sunt curioasă dacă ceaiul îi face să pară atât de plictisiți de viață.

Chiar și Lanny se împlânzește cumva în timp ce ne mâncăm tortul. Cu rujul albastru șters de pe buze, acum pare aproape normală. Vorbim despre prăjituri, despre weekend, despre cărți. Abia când pornim spre casă, în

mașină, trebuie să spulber vraja.

— Lanny, uite... Ești o fată deșteaptă. Știi că dacă vei continua să ieși în felul ăsta în evidență, vei fi fotografiată, vei ajunge în tot soiul de locuri pe rețelele sociale... Nu ne putem permite asta.

— De când viața mea e problema amândurora, mamă? Ah, stai. Mi-am amintit. Dintotdeauna?

Am făcut tot ce mi-a stat în putere să-mi protejez copiii de ororile care au urmat *Evenimentului*, și la fel a făcut și maică-mea, în timp ce eu eram judecată ca suspectă de complicitate la crimă. Sper ca tot ce-și amintește Lanny, sau ce a aflat după asta, să fie doar o umbră palidă a terorii pe care eu am trăit-o pe propria piele. Mama a fost nevoită să le spună lui Lanny și Connor – care pe atunci erau Lily și Brady – că tatăl lor era un criminal, că avea să fie judecat și apoi să meargă la închisoare. Că omorâse mai multe tinere. Nu le-a dat detalii, pentru că eu mi-am dorit ca ei să nu le cunoască. Dar asta era pe atunci. Acum Lanny are paisprezece ani, și știu că nu-i mai pot ascunde ororile acelea pentru multă vreme. Și, cu toate astea, e mult prea tânără ca să se confrunte cu depravarea de care a fost în stare Melvin Royal.

— Cu toții trebuie să ne mai dăm la fund o perioadă, spun. Știi asta, Lanny. E pentru siguranța ta. Înțelegi, nu?

— Sigur, spune, și se uită în altă parte. Pentru că ei ne caută peste tot, fără încetare. Acei străini misterioși de care te temi tu atât de tare.

— Nu sunt niște...

Trag iarăși aer în piept și încerc să-mi spun că o ceartă nu ar fi de folos pentru niciuna dintre noi.

— Respectăm regulile astea de viață cu un motiv.

— Regulile tale. Motivele tale.

Își sprijină capul de spătarul scaunului Jeep-ului, ca și cum ar fi prea obosită pentru o discuție în contradictoriu.

— Știi, dacă adopt stilul goth, oricum n-o să mă mai recunoască nimeni. Toată lumea se uită la machiaj, nu la față.

Lanny e deșteaptă.

— Poate că da. Dar aici, în Norton, cu siguranță va face și să fii exmatriculată.

— Educația de acasă, pe cont propriu, încă se mai poartă, nu?

Și ar fi fost o soluție potrivită la problemele noastre. M-am gândit și eu serios la asta, dar actele pentru a școli acasă un copil erau interminabile, iar noi ne tot mutam domiciliul. În afară de asta, îmi doresc ca ei să socializeze. Vreau să fie parte dintr-o lume normală. Au avut deja de-a face cu prea mult nefiresc în viețile lor.

— Poate că putem face un compromis, îi spun. Doamna Wilson nu a avut nicio obiecție față de păr. Poate că trebuie doar să porți mai puțin machiaj, să lași accesoriile și să mai iei pe tine și o piesă colorată, nu doar negru. Poți și așa să fii ciudată, dar nu chiar de speriat.

Pentru o secundă, se luminează la față.

— Și pot să-mi fac și cont pe Instagram? Și să am un telefon adevărat?

— Nu-ți forța norocul.

— Mamă. Tot spui că îți dorești să fii normală. Toată lumea e pe rețelele de socializare. Până și directoarea Wilson are o pagină de Facebook unde postează pisici și meme penibile. Și are și cont pe Twitter!

— Ei bine, tu ești o răzvrătită care refuzi să te supui sistemului. Fii diferită, nu urma trendul.

Îmi aruncă o privire dezgustată.

— Deci vrei să fii o paria a societății. Minunat. Știi

că pe Instagram nu trebuie nici măcar să-ți pui numele real. Nimeni nu va ști cine sunt.

— Nu. Pentru că la câteva secunde după ce-l vei deschide, va fi plin de selfie-uri. Va avea locația tăguită.

Cel mai greu lucru în epoca noastră obsedată de propria imagine e să te chinui să nu apară pe internet pozele copiilor tăi. Sunt ochi care ne caută neîncetat, ochi care nu se închid niciodată. Nici măcar nu clipesc.

— Doamne, ești așa o belea, mormăie Lanny.

Se apleacă să se uite pe geam la priveliștea lacului.

— Și unde mai pui că trebuie să trăim unde a înțărcat dracul iapa doar fiindcă ești tu atât de paranoică. Mare mi-ar fi mirarea dacă nu ne împachetezi din nou zilele astea și ne mutăm într-o și mai mare pustietate.

Nu pot să o contrazic, fiindcă are dreptate.

— Și nu crezi că aici, unde a înțărcat dracul iapa, este frumos?

Lanny nu mai spune nimic. Măcar nu vine cu vreo replică deșteaptă și amuzantă, iar asta e în sine o victorie. Sunt dispusă să accept chiar și mici victorii zilele astea.

Intru pe alea pietruită din fața cabanei noastre de pe deal, iar Lanny sare de pe scaunul de lângă mine înainte să apuc să opresc mașina.

— Alarma e pornită!, strig după ea.

— Mda. E vreodată oprită?

Lanny a ajuns deja și aud cifrul de la intrare format rapid de degetele ei îndemânaticе. Ușa se deschide cu zgomot – Lanny nu greșește codul niciodată. Uneori, Connor le mai încurcă, pentru că nu e niciodată atent, este cu mintea în altă parte. E amuzant cum aproape că și-au înlocuit personalitățile în ultima vreme. Connor este acum cel cu o viață interioară bogată, mereu citește. Lanny e mai mult orientată spre exterior, în căutarea

adrenalinei.

— E rândul tău să bagi hainele la mașina de spălat, spun după ce intru, dar Lanny deja a trântit ușa de la camera ei. Și o să mai avem niște discuții serioase în curând! Știi asta!

Tăcerea din spatele ușii demonstrează că nu prea e de acord. Dar nu contează. Eu nu renunț niciodată la ceva important. Lanny știe asta mai bine decât oricine.

Repornesc alarma, apoi îmi aranjez lucrurile aduse din mașină. Îmi place să țin totul în ordine, ca să mă descurc cât mai bine în cazul unei urgențe. Uneori, sting toate luminile și încerc să mă descurc pe dibuite.

E incendiu pe hol. Care e ieșirea cea mai apropiată? Ce arme am la îndemână?

E nesănătos și paranoic, știu.

Dar e și foarte practic.

Fac o recapitulare în minte a măsurilor pe care ar trebui să le iau dacă un spărgător ar intra pe ușa garajului. *Iau cușitul și îi sar în față, să nu treacă de ușa dinspre sufragerie. Îl înjunghii înjunghii înjunghii. Îi cretez tendoanele la glezne. Cade.*

Mereu, în recapitulările mele, Mel este cel care vine după noi. Mel, care arată la fel ca la proces, îmbrăcat cu un costum gri petrol, pe care i l-a cumpărat avocatul. La gât are o cravată de mătase, albastră ca ochii. Pare un tip normal, ferchezuit, și deghizarea lui este perfectă.

Eu nu am fost prezentă în sală când a fost audiat, dar i-am auzit pe toți spunând că arăta ca un individ nevinovat. Eu eram închisă la rândul meu, așteptându-mi propriul proces. Un fotograf l-a surprins în cel mai potrivit moment, când s-a întors spre primele rânduri din sală, unde stăteau familiile victimelor. Arăta la fel, doar că ochii îi păreau lipsiți de viață. Poza aia mi-a

dat sentimentul straniu că un extraterestru îi pătrunsese în corp, îl capturase și se holba la mine prin ochii lui. Creatura aia nu mai simțise nevoia să se ascundă, după tot ce făcuse.

Când mi-l imaginez pe Mel venind după noi, creatura e tot acolo, mă privește.

După ce fac repetiția mea obișnuită în minte, mă asigur că toate ușile sunt încuiate. Connor are propriul cod, pentru când o să ajungă. Știu pe ce buton să apăs ca să declanșez alarma de urgență și să chem poliția.

Mă așez la calculator, în dormitorul pe care l-am transformat în birou. Este o cameră micuță, cu un dulap îngust în care sunt puse hainele de iarnă și proviziile. Un perete e ocupat de un birou pe care l-am salvat dintr-un magazin de antichități în prima zi în care am ajuns în Norton. Are și data fabricației inscripționată pe un sertar. 1902. E mai greu și decât mașina mea, și cineva l-a folosit ca masă de tăiat lemnul la un moment dat, dar e destul de mare încât să pot pune pe el calculatorul, tastatura, mouse-ul și o imprimantă.

Îmi introduc parola, iar algoritmul căutărilor începe. E un computer relativ nou, cumpărat când m-am mutat la Stillhouse Lake, îmbunătățit și personalizat cu tot felul de mărunțișuri de către un hacker cunoscut sub pseudonimul Absalom.

În zilele și săptămânile de după procesul lui Mel, când eu stăteam în închisoare și treceam prin propriul meu purgatoriu juridic, Absalom era unul dintre conducătorii haitelor de hateri care mă atacau în online, despicând fiecare aspect al vieții mele, în căutarea mult râvnitei mele vinovății.

După ce am fost găsită nevinovată, abia atunci a început de fapt războiul lor împotriva mea.

El a scos la iveală fiecare detaliu al vieții mele și l-a pus la dispoziția oricui. A organizat armate de troli să vină după mine, după prietenii mei, după vecinii mei. Mi-a descoperit și cele mai îndepărtate rude și le-a făcut publice adresele. I-a hăituit pe cei doi veri ai lui Mel, până ce l-a adus pe unul dintre ei în pragul sinuciderii.

Dar a știut să tragă linie atunci când au fost băgați la înaintare copiii mei.

Am primit un mesaj memorabil de la el imediat ce campania infamă începuse, o confesiune emoționantă care vorbea despre traumele lui din trecut, despre propria lui durere, și cum mă atacase pe mine ca să-și exorciizeze demonii personali. Bătălia pe care o pornise împotriva mea nu avea cum să fie oprită – avea acum o viață de sine stătătoare. Dar voia să mă ajute. Și, mai mult de atât, știa *cum* să mă ajute.

Pe atunci, tocmai ne pregăteam să dispărem din Wichita. Eram disperați și nesiguri, iar ajutorul oferit de el a fost punctul de cotitură. M-a ajutat să-mi preiau din nou controlul asupra vieții.

Absalom nu este prietenul meu. Nu stăm la povești, nu ne facem confesiuni, și bănuiala mea e că încă mă urăște într-o anumită măsură. Dar îmi e de ajutor. Îmi confecționează identități false. Îmi găsește adăpost, când am nevoie. Face tot ce poate pentru a controla hărțuirea online. Când îmi iau un calculator nou, îi face un backup, ca să nu pierd informațiile, și îi gândește un algoritm de căutare care să mă ajute să dau de urma Armatei de Psihopați.

Pentru favorurile astea, evident, îi dau bani. Nu e nevoie să fim prieteni. Ne limităm la afaceri.

În timp ce căutarea încă se mai desfășoară, îmi fac o ceașcă de ceai cu miere și o beau cu ochii închiși. Mă

pregătesc sufletește pentru orice fel de provocare urmează. Am la îndemână niște lucruri care ar putea să-mi fie de ajutor. Un pistol încărcat. Telefonul, cu numărul lui Absalom pe apelare rapidă, în caz de nevoie. Și, nu în cele din urmă, o pungă de plastic în care să vomit, dacă nu se poate altfel.

Pentru că rahatul ăsta pe care-l fac chiar e dificil. E ca și cum mi-aș vârî capul de bunăvoie într-un cuptor închis, un uragan de ură și agresivitate pură. Mă simt devastată și pârjolită de fiecare dată când ies de acolo.

Dar trebuie făcut. În fiecare zi.

Simt cum tensiunea face să-mi vâjâie capul, cum mi se strecoară ca un șarpe rece de-a lungul șirei spinării, peste umeri, și se cuibărește apoi în stomac. Nu sunt niciodată pregătită pentru rezultatele care vin în urma căutării, dar astăzi chiar fac tot posibilul să rămân calmă și distantă.

Sunt paisprezece pagini cu rezultate. Cineva a deschis un subiect pe Reddit, și acolo se adună comentarii pline de ură, speculații și lătrături despre cum ar trebui să se facă dreptate. Îmi scrâșnesc dinții și dau click pe link.

Oare pe unde umblă mâna dreaptă a lui Melvin zilele astea? Mi-ar plăcea să-i fac o vizită acelei curve bisericoase ipocrite.

Mă numesc bisericoasă pentru că familia noastră a făcut parte din comunitatea Bisericii Baptiste din Wichita, cu toate că Mel nu prea trecea pe acolo. De obicei, mergeam la slujbe alături de copiii mei. S-au făcut multe caricaturi pe tema asta – poze împărțite în două, în care într-o jumătate eram eu și copiii la biserică, în cealaltă o poză cu femeia moartă din garajul nostru.

În diminețile de duminică, Mel se scuza, spunând că are de lucru în atelierul lui.

De lucru. Închid ochii o secundă, pentru că este o

glumă oribilă care se ascunde în aceste banale cuvinte. El nu se gândise niciodată la femeile pe care le torturase și le omorâse ca la niște persoane. Se gândise la ele ca la niște obiecte la care avea de lucrat.

Deschid ochii, trag aer în piept și trec la următorul link.

Sper ca Gina și copiii ei să fie violați și dezmembrați și atârnați în cârlige, apoi expuși pentru ca toată lumea să scuipe pe ei. Mel mutilatorul nu are dreptul la o familie.

Comentariul e însoțit de o fotografie cu niște copii împușcați și aruncați într-un șanț. Genul ăsta de ipocrizie îmi taie răsuflarea. Acel trol exploatează tragedia altcuiva pentru a demonstra ceva despre mine. Pur și simplu nu-i pasă de acei copii, doar manipulează poza lor.

Singurul lucru de care îi pasă este răzbunarea.

Trec mai departe.

Ai văzut-o pe fiică, pe Lily? Aș da în ea ca surdu-n clopot. Să fie arși de vii și apoi stinși cu pișat.

Eu am o idee... Să găsim o casă părăsită, să o umplem cu căcat și să încuiem copiii acolo. Să-i trimitem apoi curvei indicii, cum să-i găsească.

Aveți idee cum o putem face să sufere? Oare pe unde umblă javra?

Și tot așa mai departe. Ies de pe Reddit, mă duc pe Twitter, unde găsesc și mai multă ură, și mai mult vitriol – mușcături mai concise, nu mai lungi de 140 de caractere.

Apoi blogurile. 8chan. Forumurile. Site-urile care sunt ca niște altare dedicate crimelor lui Mel.

Acolo, moartea unor tinere e subiect de amuzament. Măcar acei detectivi de pe canapea nu sunt amenințători – familia lui Mel e mai mult o notă de subsol pentru ei. Nu și-au făcut un scop din a ne distruge.

Cei periculoși sunt aceia care sunt interesați exclusiv de noi, de familia dispărută a lui Melvin Royal. Și sunt mii... Se luptă între ei, care vine cu o idee mai creativă de a ne pedepsi, pe mine și pe copiii mei. Este un spectacol oribil, lipsit de orice fel de conștiință și asumare. Nimeni nu pare să realizeze că vorbește despre oameni, despre ființe care pot fi rănite. Oameni care sângerează și suferă. Care pot fi uciși. Sau, dacă își dau seama, nu le pasă, efectiv.

Câțiva sunt adevărați sociopați.

Printez tot ce găsesc, subliniez nickname-urile și verific în baza mea de date pe care am construit-o în timp. Unele sunt vechi; indivizi care au făcut o adevărată fixație. Câțiva sunt noi, persoane care au dat peste crimele lui Mel și pretind că vor dreptate pentru victime, dar în realitate nu are nicio legătură cu asta, nu victimele îi motivează pe ei. De abia văd menționate pe undeva numele femeilor. Pentru acești răzbunători din tastatură, fetele alea nu contau nici vii, și nici moarte. Sunt doar o scuză, pentru a-și lăsa libere impulsurile de răutate și frustrare. Acești troli nu sunt foarte diferiți de Mel – cu deosebirea că ei nu și-ar da frâu liber acelor impulsuri.

Probabil.

De asta și țin pistolul încărcat lângă mine, când citesc comentariile. Ca să-mi reamintesc că, dacă vor îndrăzni să se apropie de copiii mei, vor plăti prețul. Nu voi mai lăsa pe nimeni să-i rănească vreodată.

Mă opresc din citit, pentru că psihopatul care se ascunde sub pseudonimul *săifutpânăîniadșiînapoi* a găsit vechea noastră adresă pe un document de la tribunal, și acum a postat-o peste tot. A atras în discuție și familiile victimelor, jurnaliști de la publicații de scandal și a distribuit postere cu figurile noastre pe ele, întrebând pe toată

lumea dacă are habar unde ne ascundem. E o tactică ce mimează o aparentă îngrijorare, sperând ca oamenii să ne dea în gât și apoi ei să ne atace ca din oală.

Îmi fac acum griji pentru familia nevinovată care locuiește la fosta noastră adresă. Poate că nu au nici cea mai vagă idee ce li se pregătește. Trimit un e-mail anonim poliției din zona respectivă, ca să-i informez că acele persoane s-ar putea afla în pericol. Apoi încerc să nu mă mai gândesc la ce e mai rău. Sper ca acea familie nu se trezește cu animale moarte lipite cu scotch pe ușa de la garaj, sau cu bucăți de carne putrezită în cutia poștală, că nimeni nu le-a luat urma la muncă, să le trimită filmulețe porno care implică tortură și crimă. Îmi amintesc cât de șocată am fost să găsesc toate chestiile astea în casa mea goală, în timp ce eu stătusem în închisoare, iar copiii fuseseră trimiși în Maine.

Dacă noii locatari au copii, mă rog să nu ajungă și ei niște ținte. Ai mei au fost. Fotografiele lor au fost postate pe site-uri pornografice. Ura nu cunoaște limite. Plutește liberă și toxică, îmbracă uneori forma ipocrită a moralității maselor, a unei indignări care pare sinceră.

Nu îi pasă pe cine rănește.

Adresa pe care a dezvăluit-o haterul este o fundătură în ce ne privește; nu are cum să conducă pe nimeni la noua noastră casă, nici la noile noastre nume. Am devenit bună la a mă ascunde, dar numai din obligație — nu am aceeași disperare pe care o au ei. Tot ce îmi doresc este să supraviețuiesc. Și să-i țin pe copii în afara pericolului.

Termin de citit comentariile, apoi îmi scutur mâinile, pentru a înlătura urmele de stres. Îmi beau ceaiul care s-a răcit și încep să mă plimb cu pași grei prin birou. Îmi doresc să țin arma în mână și s-o îndrept spre cineva. Dar e o idee proastă, paranoică. Mă uit la felul în care

strălucește, la siguranța pe care o promite, dar știu că e o minciună, asemenea minciunilor pe care mi le spunea Mel. Armele nu pot ține pe nimeni în siguranță. Nu fac decât să egaleze scorul.

— Mamă?

O voce din pragul ușii. Mă întorc repede pe călcâie, inima îmi bate cu putere, și acum mă bucur că nu am pistolul în mână, pentru că să fiu luată prin surprindere e o idee atât de proastă, și cine știe ce aș fi făcut. Connor stă acolo, cu ghiozdanul într-o mână. Nu pare să observe că m-a speriat, sau deja s-a obișnuit cu asta.

— Lanny e bine?, mă întreabă, iar eu mă forțez să zâmbesc și să încuviințez din cap.

— Da, iubire, e bine. Cum a fost la școală?

Sunt atentă doar pe jumătate la ce-mi povestește. Mă tot gândesc la cum nu l-am auzit venind, nu l-am auzit tastând codul și oprind alarma. Am fost prea concentrată. E periculos. Ar trebui să fiu mult, mult mai atentă.

Connor arată spre calculator.

— Ai terminat cu Armata Psihopaților?

Mă ia prin surprindere.

— Unde ai auzit asta? La Lanny?

Ridică din umeri.

— Cauți hărțuitori, nu?

— Da.

— Toată lumea are parte de răutăți pe internet, mamă. Nu ar trebui să iei nimic în serios. Doar ignoră-i. Vor dispărea în cele din urmă.

E un sfat atât de nebunesc, din multe puncte de vedere. Ca și cum internetul ar fi o lume fictivă, locuită de oameni imaginari. Sau ca și cum noi am fi o familie obișnuită. Și, mai ales, e ceva atât de masculin în presupunerea că suntem în siguranță, orice ar fi. Femeile, chiar

și cele de vârsta lui Lanny, nu gândesc așa. Părinții, la fel. Oamenii mai în vârstă, nici ei. Presupune o ignoranță arogantă asupra felului în care merge lumea.

Mă gândesc că poate eu l-am făcut să-și construiască această viziune, pentru că l-am izolat și l-am protejat. Dar ce aș fi putut să fac? Să îl oripilez constant? Nu ar fi avut cum să ajute.

— Mersi pentru sfatul nesolicitat. Dar sunt în regulă să fac asta, îi spun.

Așez toate foile într-un teanc, apoi le vâr în sertar. Țin evidența atât pe hârtie, cât și pe calculator. Din experiența mea, polițiștii lucrează mai bine când văd totul pe hârtie, negru pe alb. Pentru ei, e o dovadă mai solidă așa, față de informațiile pe care le privesc pe un ecran. Și, în plus, dacă am avea o urgență, poate că nu ar fi timp să adunăm informațiile de pe calculator.

— Am terminam cu Armata de Psihopați, spun, apoi încui sertarul.

Îmi pun cheia în buzunar. Nu o las niciodată la îndemâna altcuiva. Nu vreau ca Lanny sau Connor să vadă acele mizerii, nu în viața asta. Lanny are și ea un laptop, dar i-l controlez cu strictețe. Nu are voie să primească rezultate la căutări periculoase – mai mult, dacă ar face-o, aș primi imediat o alertă. Am setat ca termenii cheie orice are legătură cu crimele și cu tatăl ei.

Încă nu-mi asum riscul de a-i lua un calculator și lui Connor, deși face presiuni serioase asupra mea.

Lanny dă de perete ușa camerei ei și trece pe hol, ignorându-l pe fratele ei. Încă mai poartă pantalonii goth și tricoul cu Ramones, iar părul negru îi flutură pe spate. Se duce în bucătărie, bănuiesc, pentru gustarea de după-amiază: prăjituri din orez și o băutură energizantă. Connor se uită lung după ea. Nu pare surprins că nu a

fost băgat în seamă – doar resemnat.

— Dintre toate surorile din lume, doar a mea a trebuit să se îmbrace ca un personaj din *Nightmare before Christmas*. Încearcă să pară mai puțin drăguță, știi.

E o afirmație înțeleaptă, mai ales din partea unui copil de vârsta lui. Clipesc des și îmi dau seama că, într-adevăr, sub pantalonii ăia supradimensionați și machiajul de vampir, Lanny chiar e o fată frumoasă. S-a înălțat și acum a început să aibă și forme. Eu, ca mamă, am văzut-o mereu superbă, dar acum vor vedea asta și alții. Stilul controversat va ține totuși oamenii la distanță și vor modifica criteriile după care îi este evaluată frumusețea.

E inteligent și trist în același timp.

Connor se întoarce și o ia spre camera lui.

— Stai! Connor! Ai repornit alarma?

— Sigur, spune, fără să se întoarcă din drum.

Ușa se trânteste ușor în urma lui. Lanny se întoarce cu prăjiturile din orez și cu băutura energizantă și se trânteste pe un scaun din biroul meu. Pune doza jos și mă salută ironic.

— Prezintă la apel, comandante, spune.

Apoi se ghemuiește într-o poziție care ar fi imposibilă pentru cineva trecut de douăzeci de ani.

— M-am gândit la ceva. Aș vrea să-mi iau un job.

— Nu.

— Te pot ajuta cu banii.

— Nu. Jobul tău e să mergi la școală.

Trebuie să-mi mușc buzele ca să nu încep să plâng. Fiicei mele îi plăcea la nebunie școala. Lui Lily Royal îi plăcea școala. Mergea la orele suplimentare de teatru și informatică. Dar Lanny nu poate să se exprime. Nu poate avea hobby-uri care s-o scoată în evidență. Nu își poate face prieteni și să fie sinceră cu ei. Nu e de mirare

că am transformat școala într-un iad pentru ea.

— Fata cu care te-ai luat la bătaie. Înțelegi că astfel de lucruri nu trebuie să se întâmple? De ce nu te poți băga în așa ceva?

— Nu m-am băgat eu în nimic. Ea a început bătaia. Ce, voiai să pierd, să fiu snopită? Credeam că ești pro auto-apărare!

— Ar fi trebuit să pleci de acolo.

— Ah, sigur. E ce ai fi făcut tu. Asta faci tot timpul, pleci de acolo. Pardon... fugi cât te țin picioarele.

Nimic nu e mai mistuitor decât disprețul unui adolescent. Înțeapă ca naiba și nu trece ușor. Încerc să nu-i arăt că m-a afectat ce a zis, dar încă nu pot vorbi. Iau cana de ceai și mă îndrept spre bucătărie, unde caut alinare în apa care se scurge din robinet. Vine și ea după mine. Pot să-mi dau seama că deja îi pare rău pentru ce a spus, dar nu știe cum să-și ceară scuze.

Când pun cana în spălător, zice:

— Mă gândeam să ies să alerg.

— Nu te duci singură.

E un răspuns automat, dar îmi dau seama că nu o surprinde. Conta pe asta. Mie îmi e greu să-i las și să meargă singuri cu autobuzul la școală, darmite să iasă la alergat singuri în jurul lacului, aproape pe întuneric.

— Mergem împreună. Mă duc să mă schimb.

Îmi pun pe mine colanți, un tricou larg peste o bustieră, șosete groase și niște adidași rezistenți. Când ies, Lanny s-a apucat să-și facă încălzirea. Are pe ea o bustieră roșie, fără tricou, și colanți negri cu arlechini desenați. Mă uit la ea urât, până când scoate un suspin și apucă un tricou, pe care și-l trage pe cap.

— Nimeni nu mai aleargă cu tricou pe el, se burzu-luiște la mine.

— Apropo, îmi vreau înapoi tricoul cu Ramones. E un clasic. Și pariez că nu știi nicio piesă de-a lor.

— *I Wanna Be Sedated*, zice ea, fără să stea pe gânduri.

Nu-i răspund. Lily a fost mult timp pe pastile, după *Eveniment*. Nu dormea cu zilele, iar când într-un final reușea să adoarmă, se trezea urlând, chemându-mă pe mine. Mama ei, care era în închisoare.

— Sau poate preferi *We're a Happy Family*?

Nu mai zic nimic, pentru că titlurile melodiilor sunt chiar la țintă. Opresc alarma, deschid ușa, apoi îl strig pe Connor să o repornească. Mormăie ceva din capătul holului și nu pot decât să sper că a spus *da*.

Lanny o ia înaintea mea, sprintenă ca un iepure, dar o ajung din urmă când intră pe alea pietruită. Ne îndreptăm spre est, pe șosea, la o distanță mică una de cealaltă. E o perioadă frumoasă a zilei, cu lacul liniștit și soarele coborât spre asfințit. Câțiva alergători se intersectează cu noi, venind din direcția opusă. Vecinii ne fac cu mâna de pe peluză. *Atât de prietenoși*. Le fac și eu, ca răspuns. E atât de superficială amabilitatea asta. Știu că dacă acești oameni aparent minunați ar afla cine sunt, cu cine am fost măritată, s-ar transforma în foștii noștri vecini, plini de dispreț, de neîncredere. S-ar teme să fie în preajma noastră. Și poate că ar avea dreptate să se teamă. Fantoma lui Melvin Royal aruncă o umbră adâncă.

Am înconjurat deja jumătate de lac, când Lanny cere să ne oprim, ca să se sprijine de un pin și să-și tragă suflul. Mușchii îmi ard și mie și coapsele mă dor, așa că fac niște exerciții de relaxare în timp ce o aștept pe ea.

— Ești bine?

Lanny mă privește de parcă ar vrea să mă înjure.

— E un da?

— Da, mă rog. Nu știu de ce alergăm de parcă ne-am

pregăti pentru Olimpiadă.

— Știi de ce.

— Din același motiv pentru care anul trecut m-ai înscris la Krav Maga, la porcăria aia?

— Am crezut că îți plăcea.

Ridică din umeri și își privește pantofii.

— Nu-mi place să mă gândesc că o fac de nevoie.

— Nici eu, iubito. Dar trebuie să privim realitatea. Sunt multe pericole și trebuie să fim pregătite pentru ele. Ești destul de mare ca să înțelegi asta.

Își îndreaptă spatele.

— Bine. Sunt pregătită. Dar încearcă să nu mă mai lași de căruță, mama Terminator.

E greu să alerg mai încet. Pe când încă mai eram Gina, după *Eveniment*, m-am apucat de jogging, și a fost oribil și obositor până mi-am construit condiția fizică. Acum alerg ca și cum sunt fugărită de cineva, ca și cum viața mea depinde de asta. Nu e sănătos și îmi dau seama că e o manieră prin care mă auto-pedepsesc, precum și o expresie a fricii în care trăiesc fiecare zi.

Deși fac efortul de a ține cont de rugămintea ei, tot o las în urmă, de abia răsuflând și șchiopătând. Mă trezesc că am pierdut-o, și nici nu mai știu unde.

Mă opresc sub un copac și o aștept să mă ajungă din urmă. O văd cum abia se târăște și simt o înțepătură de vină. Ce fel de mamă sunt, îmi omor copilul cu alergatul în așa hal?

Cel de-al șaselea simț al meu pe care l-am dezvoltat în ultima vreme mă scaldă în adrenalină, așa că îmi îndrept spatele și ciulesc urechile.

E cineva acolo.

Observ o siluetă ascunsă în umbra pinilor.

— Cine este acolo?

Un bărbat în vârstă începe să râdă și iese la iveală. Are pielea închisă la culoare, uscată, de parcă ar fi de hârtie, și părul gri, creț. Se înclină spre mine.

— Mă scuzați, domnișoară. Nu am vrut să vă sperii. Doar mă uitam la bărci. Îmi plac așa mult... Dar n-am fost niciodată cine știe ce navigator. Prefer uscatul.

Poartă o jachetă militară, cu decorații. Coreea, Vietnam.

— Sunt Ezekiel Claremont, stau chiar aici, în vârful dealului. Sunt dintotdeauna prin partea locului. Lumea îmi spune Easy.

Mă simt rușinată fiindcă am presupus că are gânduri ascunse, așa că fac un pas în față și îi întind mâna. Mă strânge ferm, dar pot să-i simt oasele fragile sub piele.

— Bună, Easy. Sunt Gwen. Locuim aici, lângă familia Johansen.

— Aaa, da, sunteți noi prin zonă. Mă bucur să te cunosc. Scuze că nu am trecut pe la voi să mă prezint, dar nu prea mai fac plimbări zilele astea. Încă mă mai recuperez, după ce mi-am luxat șoldul cu șase luni în urmă. Să nu îmbătrânești niciodată, domnișoară — e o adevărată bătaie de cap.

O vede pe Lanny că vine șchiopătând și o întreabă:

— Ești bine acolo?

— Sunt, șuieră Lanny. Minunat. Bună.

Încerc să nu râd.

— Este fiica mea, Atlanta. Lumea îi spune Lanny. Lanny, acesta e domnul Claremont. Easy, pe scurt.

— Atlanta? Ca să vezi, eu chiar în Atlanta m-am născut. Frumos oraș, plin de viață și cultură. Îmi lipsește uneori. Eh, ar trebui să mă îndrept spre casă. Îmi ia ceva să urc dealul. Fiica mea mă bate la cap să vând aici și să mă mut într-un loc mai accesibil, dar nu sunt pregătit să

renunț la priveliște. Știi ce zic?

Chiar știu.

— O să fiți bine?, îl întreb, pentru că îi văd casa, și chiar e o distanță apreciabilă până la ea, mai ales pentru un bătrân cu șoldul luxat și cu baston.

— Sigur, sigur, mulțumesc. Sunt bătrân, dar nu ramolit. Nu încă. În plus, doctorul spune că mișcarea îmi face bine. Din experiența mea, nimic din ce îți face bine nu e plăcut.

— Frate, ce adevărat, spune Lanny. Mă bucur că v-am cunoscut, domnule Claremont.

— Doar Easy, spune el și începe să urce dealul. Alergare plăcută!

— Așa va fi, spun și rânjesc spre fiică-mea. Hai să ne luăm la întrecere.

— Ce naiba! Sunt aproape moartă.

— Hai, Lanny.

— Nu, mersi, eu o să merg încet. Aleargă tu, dacă vrei.

— Lanny... glumeam.

— Ah.

2.

Aproape că am ajuns acasă, când primesc un mesaj pe telefon. E un număr necunoscut. Simt deja fiori pe șira spinării. Mă retrag pe marginea drumului, iar Lanny trece în pas alert pe lângă mine.

Îl deschid – e de la Absalom. Are semnătura lui, un A stilizat.

Sunteți undeva în apropiere de Missoula?

Niciodată nu ne întreabă unde suntem și nici eu nu-i spun.

De ce?, îi scriu eu.

Cineva a postat o chestie. Dar se vede treaba că s-au înșelat. O să încerc să-i îndepărtez și mai mult de la subiect. Nașpa pentru cine au luat în bătaia puștii. Ne vdm!

După mesajul lui, nu mai primesc nimic. Bănuiesc că folosește telefoane cu cartele, așa cum o fac și eu. Numărul lui de telefon se schimbă în fiecare lună. Eu nu-mi permit să schimb așa des cartelele, așa că folosesc câte un număr cam șase luni. Telefoanele copiilor – un an. Puțină stabilitate într-o lume instabilă.

În secunda în care cineva se apropie de noi, însă, distrug totul – telefoanele, conturile de e-mail, absolut tot ce avem. Dacă cineva e în continuare insistent și încearcă să ajungă la ele, Absalom mă anunță, iar noi împachetăm

și ne cărăm. A fost rutina noastră din ultimii ani. E ca naiba, dar ne-am obișnuit.

Suntem *nevoiți* să ne obișnuim.

Îmi dau seama că aștept să îmi primesc permisul de port-armă cu o dorință aproape fizică, un fel de foame. Nu sunt vreunul dintre idioții care țin să-și vâre un pistol în buzunar când merg să cumpere legume și dulciuri; oamenii ăia trăiesc într-o distopie și se simt un fel de eroi într-o lume plină de pericole. Îi înțeleg, într-un fel. Se simt nesiguri, într-o lume în care nimic nu e cert, bătut în cuie. Dar tot fantezie se cheamă.

Eu trăiesc în lumea reală, în care știu atât de bine că singurul lucru care poate sta între mine și o gașcă de oameni violenți, întărâțați și organizați este arma pe care aș purta-o cu mine. Dar nu vreau să mă dau mare cu ea. Nu vreau s-o folosesc. Dar, dacă va fi cazul, o să fiu pregătită și nu voi sta pe gânduri.

Îmi doresc cu toată ființa mea să rămânem în viață.

Lanny se bucură că în sfârșit mi-a luat-o înainte, și o las să aibă victoria asta. Ne oprim la cutia poștală, ca să adunăm prostioarele vârate acolo, majoritatea fluturași cu reclame. Lanny nu mai șchioapătă și țopăie acum pe loc în timp ce eu verific plicurile, să văd dacă e ceva interesant. Cu ele în mână, observ că o persoană se îndreaptă spre noi, venind pe trotuar, iar spatele mi se încordează, trimițându-mi corpul în alertă.

E tipul de la poligon, cel care l-a calmat pe Carl Getts și l-a împiedicat să comită un măcel prin imprudență. Sam. Sunt surprinsă să-l văd aici, mai ales mergând pe jos. Nu cred că l-am mai zărit prin zonă. Poate de la distanță, totuși? Pare ușor familiar în contextul acesta. Posibil să-l mai fi văzut cândva, poate mergând pe jos, poate ieșit la alergat, așa cum fac mulți dintre cei care

locuiesc aici.

Continuă să se îndrepte spre noi, cu mâinile în buzunare, cu căștile în urechi. Când mă vede uitându-mă la el, îmi face cu mâna și înclină din cap, apoi trece de noi, luând-o pe drumul opus celui pe care am alergat noi în jurul lacului. Îmi țin privirea ațintită asupra lui, până când se pierde pe sub copacii din fața casei familiei Johansen, apoi pe lângă vila polițistului Graham, până ce dispare. Doar se plimba. Dar de unde vine?

E obsedant că trebuie să știu de fiecare dată de unde vine cineva.

Imediat cum intrăm, mă întorc ca să tastez codul de alarmă. Degetele ating tastatura înainte să îmi dau seama că nu trebuie să bag codul, pentru că alarma nu țiuie.

Nu este pornită.

Înghet, acolo, în cadrul ușii. Îi blochez fiicei mele accesul. Încearcă să treacă de mine, dar îi arunc o privire fi-roasă și îmi duc degetul la buze, apoi îi arăt spre alarmă.

Fața ei, încă roz în obraji de la alergat și soare, devine tensionată, apoi face un pas în spate, și încă unul. Țin o cheie de rezervă sub un ghiveci de flori chiar lângă ușă — le iau de acolo, i le arunc și îi spun din buze, fără să fac vreun zgomot:

— Fugi!

Ea nu ezită. Am antrenat-o bine. Se întoarce și aleargă spre Jeep, iar eu încui ușa după mine. Oricine ar fi înăuntru, vreau să se concentreze doar asupra mea. Pun plicurile pe prima suprafață plată care îmi iese în cale, atentă să nu fac niciun zgomot, apoi casa se dezvăluie în fața mea, lăsându-mi la dispoziție mai multe opțiuni, care îmi aleargă toate prin minte.

Sunt doar patru pași până la arma ascunsă bine sub canapea. Îngenunchez și cotrobăi cu degetele după ea.

Ascunzătoarea scoate un click, iar Sig Sauer-ul este în secunda următoare în mâinile mele. E încărcat și pregătit, prin urmare e arma pe care mă pot baza în orice situație. Încerc să-mi controlez pulsul, fără să-mi iau degetul de pe trăgaci, și mă îndrept spre bucătărie. Apoi, în josul holului.

Aud Jeep-ul ieșind, cu un scrâșnet al cauciucurilor, de pe aleea pietruită din fața casei. *Bravo, fată*. Știe că trebuie să conducă timp de cinci minute și, dacă nu dau un semn în timpul ăsta, să sune poliția, apoi să meargă la un loc prestabilit, la aproape 100 de kilometri depărtare, unde o așteaptă bani și acte cu noua identitate. Dacă ar fi nevoie, ar trebui să dispară fără să ne mai aștepte.

Simt un mare nod în gât, pentru că acum am rămas doar eu și frica să nu i se fi întâmplat ceva îngrozitor fiului meu.

Mă apropiu de dormitorul meu. Când arunc o privire înăuntru, nu observ nimic în neregulă. E exact așa cum l-am lăsat. Până și pantofii sunt aruncați neglijent într-un colț.

Dormitorul lui Lanny e următorul, pe aceeași parte, vizavi de baia principală care e la comun. O secundă oribilă am senzația că a venit cineva și i-a întors camera pe dos, apoi îmi dau seama că așa o lăsase ea – cu patul nefăcut, cu hainele adunate grămadă în mijloc, pe podea.

Connor.

Pulsul amenință să-mi spargă tâmplile, și toată stăpânirea mea de sine nu-l poate încetini. *Doamne, te rog, nu copilașul meu, nu el.*

Ușa camerei lui este închisă. Și-a pus un anunț pe care scrie: *Nu intrați, aici e bârlogul unui zombie*. Când îmi dau seama că ușa nu e încuiată, am două opțiuni – să intru pâș-pâș sau rapid ca fulgerul.

Aleg a doua variantă. Dau ușa de perete și mă proiectez până în mijlocul camerei, lovindu-mă de dulap și speriiindu-mi fiul de moarte cu tot scenariul ăsta.

Stă trântit pe pat, cu muzica atât de tare în căști încât o aud și eu, dar izbitura ușii de perete îl face să sară în fund, iar căștile îi ies din urechi. Urlă când vede pistolul din mâna mea. Las imediat jos arma, dar nu înainte să-i văd teroarea din ochi.

Dispare într-o secundă, din fericire, și e înlocuită de furie.

— Iisuse, mamă! Ce dracului?

— Îmi pare rău, spun.

Pulsul îmi este și mai rapid acum, un efect al adrenalinei descărcată în sânge de către șoc. Măinile îmi tremură. Las pistolul cu grijă pe un raft al comodei, cu țeava îndreptată spre perete. Regulile poligonului.

— Iubitule, îmi pare rău. Am crezut...

Nu vreau s-o spun cu voce tare. Reușesc să îmi recapăt calmul cât de cât și îmi apăs mâinile pe frunte.

— Oh, Doamne. Ai uitat s-o repornești când am ieșit noi din casă.

Încă mai aud muzica din căștile prăbușite acum pe podea. Patul scârțâie când Connor se așază pe margine. Îndrăznesc și eu să-l privesc, într-un final. Ochii îmi sunt roșii și mă înțeapă, deși încă nu am început să plâng. Nu am plâns de ceva vreme.

— Alarma? Am uitat s-o pornesc?

Suspină și se apleacă, de parcă ar avea o durere bruscă de stomac.

— Mamă. Trebuie să încetezi să te mai porți ca o nebună. O să omori într-o zi pe careva dintre noi, știi? Suntem aici, în mijlocul pustietății – vecinii noștri nici măcar nu-și încuie ușile!

Nu-i răspund. Are dreptate, desigur. Am exagerat și nu e prima oară. Am îndreptat o armă încărcată spre copilul meu. Furia lui e de înțeles, ca și dorința de a se apăra.

Dar el nu a văzut pozele peste care am dat eu, cerce-tând Armata Psihopaților.

E un hobby al hărțuitorilor online. Unii sunt chiar buni când vine vorba de Photoshop. Iau fotografii cât mai sângeroase de la locul unor crime și suprapun fețele noastre peste ale victimelor. Găsesc poze pornografice de pe site-uri de pedofilie, pentru ca eu să-mi văd fiica și fiul brutalizați în feluri inimaginabile.

Una care mă bântuie și știu că o s-o facă până la sfârșitul timpurilor este a unui băiețel de vârsta lui Connor, mutilat și apoi lăsat să moară în așternuturi îmbibate în sânge, chiar în patul lui. E de dată recentă, iar la descriere avea *Dreptatea lui Dumnezeu pentru criminali*.

Connor are dreptate să fie furios pe mine. E firesc să se simtă îngrădit de niște reguli care i se par paranoice, exagerate, prostești. Nu am ce să fac. Trebuie să-l apăr de monștri care sunt foarte reali.

Dar nu-i pot explica lucrurile astea. Nu vreau să-i arăt lumea cea înfiorătoare, realitatea care curge ca un râu negru pe sub familiaritatea celei construite de noi. Vreau să se afle în acea lume în care poate să colecționeze cărți cu benzi desenate, în care poate pune postere ale unor filme fantasy pe pereți și în care se poate deghiza în zombie de Halloween.

Nu zic nimic. Mă ridic, atunci când picioarele nu-mi mai tremură, și iau pistolul. Ies în tăcere și trag ușa în urma mea.

Prin ușă, îl aud pe fiul meu strigând:

— Lasă că vezi tu când o să chem Protecția Copilului!

Cred că glumește. Sper.

Duc arma la locul ei sigur unde o țin ascunsă, o încui și abia apoi îmi sun fiica și îi spun să se întoarcă. Resetez alarma. Obişnuința...

Iau pe urmă corespondența și merg în bucătărie. Am nevoie să beau un pahar cu apă – simt în gură un gust metalic, ca de sânge. Mă uit prin chitanțe, cereri pentru donații caritabile, reclame ale unor afaceri locale... mă opresc la ceva ce pare că nu-și găsește locul printre celelalte plicuri. Are numele și adresa mea printate pe exterior și un timbru de Willow Creek, Oregon. E locul unde primeam înainte corespondența. Ceea ce e înăuntru a parcurs un drum lung până să ajungă aici.

Nu îl desfac cu mâna goală. Deschid un sertar și scot o pereche de mănuși albastre de plastic. Abia apoi deschid plicul, iar în interiorul lui găsesc un altul.

Recunosc adresa expeditorului într-o clipă, și scap plicul din mână. Nu îl arunc pe jos conștientă de ceea ce fac, ci doar din instinct, ca și cum tocmai aş fi pus mâna pe un gândac de bucătărie, viu.

Scrisoarea e din El Dorado, închisoarea unde Mel e reținut și își așteaptă ziua în care va fi executat. A așteptat deja destul de mult, iar avocații îmi spun că vor mai trece pe puțin zece ani înainte ca apelurile lui să fie evaluate și respinse. În Kansas nu au mai avut loc execuții de mai mult de douăzeci de ani. Deci nu se știe când va fi pusă în aplicare sentința primită de el. Până atunci, doar stă acolo și se gândește.

Se pare că se gândește mult la mine.

Și scrie scrisori. Cam știu ce urmează să citesc, de asta nici nu sunt tentată să pun din nou mâna pe plic.

Mă uit la plic până ce aud piuitul alarmei, apoi degetele îndemânaticale ale lui Lanny care tastează codul. Nu

mă mișc de pe loc, de parcă scrisoarea ar putea să mă atace dacă o fac.

Lanny pune cheile în ghiveciul de pe hol, apoi intră pe lângă mine în bucătărie, deschide frigiderul, scoate o sticlă de apă minerală și bea din ea, însetată. Apoi zice:

— Deci, lasă-mă să ghicesc. Uitucul ăla de Connor a omis să reseteze alarma. Din nou. L-ai împușcat de data asta?

Nu răspund. Nu mă mișc. Cu colțul ochiului, pot să văd că se holbează la mine, apoi limbajul corpului i se schimbă când realizează ce se petrece.

Înainte să-mi dau seama ce are să facă, apucă plicul.

— Nu!, zic eu, dar e deja târziu, a strecurat deja o unghie vopsită cu oje neagră și l-a sfâșiat.

Mă întind să îi smulg hârtia din mână, iar ea se dă un pas înapoi, agilă și furioasă.

— Îmi scrie și mie? Îi scrie și lui Connor? Le primești des? Ne-ai spus că nu ne scrie niciodată!

Îi simt în voce durerea de a fi trădată, și urăsc asta.

— Lanny, dă-mi scrisoarea. Te rog.

Încerc să par autoritară și calmă, dar mă scufund în teroare pe dinăuntru.

Îmi privește mâinile, ascunse în mănușile albastre.

— Iisuse, mamă. Deja e în închisoare. Nu trebuie să mai aduni probe pentru proces.

— Te rog.

Aruncă pe jos plicul sfâșiat și despătorește scrisoarea.

— Te rog, nu, spun, deja învinsă.

Mel are o rutină strictă. Trimite mai întâi două scrisori minunate, care seamănă cu vechiul Mel cu care am fost eu – amabile, amuzante, tandre, preocupate. În ele se oglindește omul pe care îl credeam a fi. Nu mă minte spunând că e nevinovat, pentru că știe că dovezile au fost

nimicitoare. Dar îmi scrie despre sentimentele lui față de mine și de copii. Despre iubirea lui și grija față de ei.

Două scrisori din trei.

Asta e a treia.

Văd exact clipa în care iluziile lui Lanny sunt spulberate, când observă monstrul din spatele cuvintelor bine alese. Văd cum încep să-i tremure mâinile, așa cum acul unui aparat seismograf indică un cutremur. Văd privirea ei speriată.

Și nu pot suporta.

Îi iau scrisoarea din mâinile care acum nu mai opun rezistență, o împăturesc și o arunc pe un raft al dulapului. Apoi o îmbrățișez. E încordată câteva secunde, apoi mi se topește în brațe, cu fața fierbinte pe gâtul meu, cu câteva tremurături care îi zguduie corpul.

— Gata, gata, îi spun, de parcă ar mai fi un copilaș de șase ani care se teme de întuneric. Gata, iubito, e OK.

Dă din cap că nu, se desprinde de mine, apoi merge în camera ei. Închide ușa cu zgomot.

Mă uit la hârtia împăturită și simt atâta ură, încât parcă mă dezmembrează. *Cum îndrăznești*, îi spun în minte bărbatului care ne face asta. *Cum îndrăznești, nenorocitul?*

Nu citesc ce mi-a scris Melvin Royal. Știu în mare despre ce e vorba. A treia scrisoare. E aia în care își lasă deoparte masca și vorbește despre cât de mult l-am dezamăgit, despre cum i-am luat copiii și le-am otrăvit mințile ca să-l deteste. Descrie ce mi-ar face dacă ar avea ocazia. E inventiv și descriptiv. Respingător de direct și nereținut.

Apoi, ca și cum n-ar fi amenințat cu câteva rânduri mai sus să mă omoare într-un mod brutal, schimbă foaia și întreabă ce mai fac copiii. Spune că îi iubește. Și cred că asta gândește, fiindcă, în mintea lui, copiii noștri sunt

doar o prelungire a lui. Nu oameni cu propriile personalități și vieți. Dacă i-ar întâlni acum și ar vedea că nu sunt acele păpușele pe care le iubea cândva... ei ar putea deveni ceilalți, potențiale victime, așa cum am devenit și eu.

Pun scrisoarea la loc în plic. Iau un pix și scriu data deasupra, apoi bag plicul în cel mai mare, în care a venit. Mă simt mai bine după asta, de parcă am dezamorsat o bombă. Măine o să trimit tot pachetul înapoi, să spun că această adresă nu există, iar cei de la poștă au instrucțiuni să trimită astfel de returnări către agentul FBI din Kansas care se ocupă de cazul lui Melvin. Până acum, nu și-au dat seama cum reușește să trimită astfel de scrisori, cum ies din închisoare – sper să o facă în curând și totul să înceteze.

Lanny greșește legat de motivul pentru care mi-am pus mânușile. Nu e ca să nu alterez dovezile. Le port din același motiv pentru care o fac medicii: ca să nu mă infectez.

Melvin Royal e o boală fatală, contagioasă.

Restul zilei trece în liniște. Connor nu spune nimic despre incidentul din dormitorul lui; Lanny nu spune absolut nimic, niciun cuvânt, despre nimic. Amândoi se apucă de un joc pe calculator și, în timpul ăsta, sunt de capul meu, așa că pregătesc cina, ca o mamă normală. Mâncăm în tăcere.

Ziua următoare, Lanny stă închisă în camera ei, din moment ce este exmatriculată și nu merge la școală. Decid să nu mă amestec – o aud uitându-se încontinuu la un show TV. Connor a plecat la ore. Nu mă simt liniștită să-l las să meargă singur până în stația de autobuz, și mă

uit de la geam să-l văd cum se urcă. L-ar fi deranjat peste măsură să merg cu el și să așteptăm autobuzul împreună.

Când se întoarce după-amiaza, tot cu autobuzul, ies să-l întâmpin, dar apoi mă fac că am treabă prin grădina cu flori din fața casei, ca și cum ar fi o coincidență că am ieșit fix la ora aia. Coboară din autobuz și pare îngreunat de rucsacul pe care-l poartă în spate. Alți doi băieți îl însoțesc. Discută, și pentru o secundă mă tem să nu fie hărțuitori, dar par prietenoși. Amândoi băieții sunt blonzi, unul este cam de vârsta lui Connor, celălalt cu un an sau doi mai mare. Cei mai mare pare îngrijorător de înalt și bine făcut, dar îi face lui Connor cu mâna amical și îi zâmbește, apoi cei doi o iau în susul străzii. Cu siguranță nu fac parte din familia Johansen, un cuplu cam în vârstă, care are copii deja maturi. De când locuiesc eu aici, i-au vizitat o singură dată. Nu, trebuie să fie copiii polițistului Graham. Tipul face parte din poliția din Norton, și mereu îl văd îmbrăcat în uniformă. Familia lui e din Tennessee. Din ce am auzit, aparține ultimei generații de oameni din provincie care au avut case aici, pe lângă lac, înainte ca familiile de bogătași să vină să-și facă locuințe de vacanță.

Încă îmi mai doresc să trec pe la el într-o seară, să mă prezint, să-l evaluez pe polițist și să încerc să construiesc o alianță. Poate că voi avea nevoie de asta la un moment dat. Am sunat de câteva ori la ușa lui, dar nu a răspuns nimeni. E de înțeles. Polițiștii au un program plin.

— Bună, puștiule. Cum a fost la școală?, îl întreb pe Connor, care trece pe lângă mine.

Bătătoresc pământul peste niște răsaduri plantate de curând.

— Bine, spune el, complet lipsit de entuziasm. Am o lucrare pentru mâine.

— La ce?

Își așază rucsacul într-o poziție mai confortabilă.

— La biologie. E în regulă. Mă descurc.

— Vrei să o citesc și eu după ce o termini?

— Nu, e în regulă.

Intră în casă, iar eu rămân să îmi curăț pământul de pe mâini. Îmi fac griji pentru el, bineînțeles. Mă gândesc la spaima pe care i-am provocat-o ieri. Mă gândesc dacă are nevoie de mai multe ore de terapie. S-a transformat într-un copil tăcut, introvertit, și asta mă sperie la fel de mult ca izbucnirile lui Lanny. Nu prea știu la ce se gândește Connor în cea mai mare parte a timpului. Din când în când, observ la el o privire, o înclinare a capului, care îmi amintește atât de mult de tatăl lui, încât parcă mă iau frisoane și îmi stă inima, așteptând să văd acea expresie de monstru și pe chipul lui... dar nu se întâmplă niciodată. Nu cred că răul se moștenește.

Nu-mi dau voie să cred asta.

Fac pizza pentru cină, și mâncăm cu toții și ne uităm la un film, apoi auzim soneria. Mi se pune binecunoscutul nod în gât și sar imediat de pe canapea. Lanny încearcă și ea să se dea jos, dar îi fac semn să îl ia pe Connor și să meargă în capătul holului.

Se uită unul la celălalt.

Bătaia în ușă se aude și mai puternică. Pare că este cineva nerăbdător. Mă gândesc la pistolul ascuns sub canapea, dar apoi mă răzgândesc. Doar dau perdeaua la o parte și mă uit pe geam.

Poliția.

Este un polițist în uniformă pe peluza noastră, iar vechiul sentiment de anxietate amenință să mă înece pentru o secundă. Din nou, sunt Gina Royal. Sunt iarăși pe vechea noastră stradă din Wichita, cu mâinile prinse

în cătușe la spate, privind ororile făcute de soțul meu. Ascultându-mi propriile țipete.

Oprește-te, îmi spun și las cuvântul să-mi străbată întregul corp, așa cum o fac comenzile lui Javi, când ne cere să oprim focul la poligon.

Opresc alarma și deschid ușa, fără să-mi permit să mă gândesc la ce ar putea să se întâmple după asta.

Un polițist înalt și palid stă acolo, îmbrăcat îngrijit, chiar scorțos. E cu vreo jumătate de metru mai înalt decât mine și lat în umeri, și are o expresie greu de descifrat pe chip, una cu care sunt obișnuită. Vine la pachet cu insigna.

Îi zâmbesc, în ciuda sentimentului de panică.

— Domnule polițist. Cu ce vă pot fi de folos?

— Bună ziua. Domnișoara Proctor, nu? Îmi cer scuze că apar așa. Fiul meu mi-a spus că băiatul dumneavoastră și-a pierdut asta în autobuz astăzi. M-am gândit să vi-l înapoiez.

Îmi întinde un telefon mic, argintiu, cu clapetă. Îl recunosc imediat – e al lui Connor. Le-am luat carcase personalizate lui și lui Lanny, ca să nu le încurce între ei. Simt un impuls de furie față de fiul meu, pentru că a fost neglijent, iar apoi simt frică autentică. Să pierzi un telefon înseamnă să lași să scape informație prețioasă, deși singurele numere pe care le are salvate sunt ale prietenilor lui de aici, al meu, al lui Lanny. Dar, totuși... E o spărtură în zidul nostru de protecție. O scăpare a atenției.

Nu spun nimic, nici măcar nu mulțumesc, iar polițistul Graham se mută de pe un picior pe altul. Are un maxilar puternic, ochii căprui și un zâmbet timid, neobișnuit.

— Știți, mă gândeam oricum să trec pe aici și să vă salut cândva. Dar, dacă este un moment nepotrivit...

— Nu, nu, sigur că nu, îmi pare rău... Mulțumesc că mi-ați adus telefonul.

Lanny a oprit filmul și trage cu ochiul, să vadă ce se petrece. Fac un pas în lateral și îi dau voie polițistului să intre. Imediat ce este în hol, din instinct trag ușa și repornesc alarma.

— Pot să vă ofer ceva de băut? Sunteți domnul polițist Graham, dacă nu greșesc?

— Lancel Graham, da, doamnă. Lance, ca să nu ne formalizăm.

Are un accent clasic de Tennessee, genul pe care îl capeți dacă nu ești mult timp plecat de pe lângă casă.

— Dacă aveți ceai cu gheață, mi-ar prinde grozav.

— Sigur. Îndulcit?

— Mai e și de alt fel?

Își scoate chipiul și își ciufulește părul, probabil în încercarea de a-l face să stea mai bine.

— Sună minunat, doamnă. Am avut o zi lungă și sunt însetat.

Nu sunt obișnuită să îmi placă o persoană la prima vedere, iar el pare hotărât să mă impresioneze cu orice preț. Asta mă pune în alertă. Se dă peste cap să fie politicos, respectuos, și are acest fel de-a fi care contrazice felul masiv în care arată. Probabil e al naibii de bun la munca pe care o face. Vocea lui are un anumit timbru... cu siguranță poate liniști un suspect agresiv fără să miște un deget. Nu-mi plac oamenii care sunt fermecători, dar recunosc că mă simt bine că le zâmbește atât de blând copiilor mei. Sunt pătită cu asta.

Îmi dau seama că ar trebui să fiu recunoscătoare că e un polițist cel care mi-a adus telefonul înapoi. Are parolă, desigur, dar în mâinile cuiva priceput tot ar fi putut să ne facă rău.

— Mulțumesc mult pentru telefonul lui Connor, spun, în timp ce îi torn ceai dintr-o carafă din frigider. Jur că nu l-a mai pierdut până acum. E grozav că l-a găsit fiul tău și a știut cui îi aparține.

— Îmi pare rău, mamă, spune Connor de pe canapea. Pare supus, neliniștit.

— Nu am vrut să-l pierd. Nu am observat!

Cei mai mulți adolescenți și-ar da seama că le-a dispărut telefonul în câteva secunde, obișnuiți cum sunt să-l folosească tot timpul, dar copiii mei sunt obligați să trăiască într-un univers extraterestru, în care nu au voie să facă prea multe pe mobil. Nici măcar nu au smartphone. Dintre ei doi, aș fi zis că băiatul e mai pasionat de tehnică — avea amici tocilari, care îi dădeau mesaje pe mobil încă de când erau mai mici. Lanny e mai sălbatică.

— E în regulă, îi spun și sunt chiar sinceră, pentru că, la naiba, deja l-am stresat cât pentru o viață întreagă săptămâna asta.

Da, a uitat să repornească alarma. Da, și-a pierdut telefonul. Dar așa merge o viață normală. Trebuie să fiu mai relaxată și să nu mă mai comport de parcă fiecare scăpare ar fi un pericol letal. În primul rând, să mă comport așa îmi face rău mie.

Polițistul se așază pe unul din scaunele înalte, de bar, din bucătărie și își soarbe ceaiul. Își ridică sprâncenele.

— Bun ceaiul, doamnă. A fost o zi fierbinte. Asta merge la fix.

— Cu plăcere și, te rog, spune-mi Gwen. Suntem vecini, nu? Iar fiii tăi sunt prieteni cu băiatul meu?

Mă uit la Connor în timp ce pun întrebarea, dar el nu are nicio expresie. Învârte telefonul recuperat de pe o parte pe alta. Mă gândesc, cu un sentiment de vinovăție,

că se așteaptă să urlu la el de îndată ce polițistul va pleca. Îmi dau seama că am fost prea drastică. Într-un final ne-am așezat într-un loc drăguț, liniștit. Nu trebuie să ne mai purtăm ca și cum am fi animale în bătaia puștii. E o distanță uriașă între adresa pe care a descoperit-o trolul și noi. Multe legături întrerupte, opt, mai exact. E timpul să o las mai moale, înainte de a provoca și alte traume copiilor mei.

Lancel Graham se uită acum prin jur, cu o expresie de curiozitate.

— Ai făcut o treabă grozavă cu locul ăsta. Am auzit că era praf, așa e?

— Doamne, da, era o ruină, spune Lanny, care mă sperie, luându-mă prin surprindere.

De obicei, nu intervine de bunăvoie într-o discuție cu un străin. Mai ales cu unul îmbrăcat în uniformă.

— Fusesse vandalizată, totul era distrus. Ar fi trebuit să vedeți băile. Scârboase. Trebuia să purtăm mănuși când intram acolo. Am vomitat zile întregi.

— Trebuie să fi fost niște tineri care își făceau de cap pe aici, spune Graham. Traficanții de droguri ar fi avut mai mare grijă de locul ăsta, cu excepția cazului în care erau prăjiți tot timpul. Că veni vorba, trebuie să vă spun că până și aici avem ceva probleme cu drogurile. Pe dealuri au fost niște laboratoare improvizate de făcut metamfetamină, dar problema cea mai mare rămâne totuși heroina. Și Oxy. Așa că ar fi bine să fii vigilentă. Nu se știe nicio dată cine ia așa ceva.

Se oprește brusc, chiar când ducea paharul la buze.

— Nu ați găsit cumva droguri pe aici, când ați făcut curățenie?

— Tot ce am găsit suspect am aruncat, îi spun, și e perfect adevărat. Nu am deschis nicio cutie. Am înlocuit

tot ce era cât de cât deteriorat, deci mă îndoiesc că a mai rămas ceva pe aici.

— Bine, bun așa. Cam asta e treaba mea pe aici, în Norton. Afaceri cu droguri și jafuri minore. Conduc sub influența alcoolului. Din fericire, nu e o zonă plină de violență. Ați ajuns într-un loc liniștit, doamnă Proc... Gwen.

În afara consumului de heroină, mă gândesc, dar nu o spun.

— Ei bine, mă bucur să-mi cunosc vecinii, zic. Dacă stăm uniți, comunitatea devine mai bună, nu?

— Așa e, așa e.

Își termină ceaiul, apoi scoate o carte de vizită din buzunar. O lasă pe masă și bate în ea cu două degete, de parcă ar vrea să o bată în cuie acolo.

— Numerele mele de telefon sunt aici. De la muncă și cel personal. Dacă vreunul dintre voi are o problemă, să nu ezitați să mă sunați, bine?

— Așa o să facem, spune Lanny, înaintea mea, și îmi dau seama că îl privește pe polițist cu o strălucire neobișnuită în ochi.

Îmi opresc un suspin. Fiica mea are paisprezece ani. E inevitabil să fie atrasă de bărbați, iar tipul ăsta arată ca un poster la o sală de forță.

— Mulțumim, domnule polițist, zice.

— Sigur, domnișoara...

— Atlanta, spune ea și se ridică, întinzându-i mâna. El i-o apucă, responsabil și serios.

Lanny nu-și spune niciodată Atlanta. Aproape că mă înec cu ceaiul.

Graham se întinde și strânge și mâna lui Connor.

— Tu sigur ești Connor. O să le spun băieților mei că îi saluți.

— În regulă, domnule.

Connor, spre deosebire de sora lui, e tăcut și rezervat. Încă își mai ține telefonul în mână.

Graham își pune chipiul, apoi îmi strânge și mie mâna. Îl conduc până la ușă. Se întoarce, de parcă a uitat ceva, în timp ce eu opresc alarma, ca să-l las să iasă.

— Am auzit că mergi la poligon, Gwen. Îți ții armele în casă?

— Da, în cea mai mare parte. Dar nu te îngrijora, sunt puse bine.

— Și, crede-mă, noi știm cât de important e ca armele să fie puse undeva în siguranță, se bagă Lanny, dându-și ochii peste cap.

— Sunt convins că sunteți niște trăgători pe cinste, spune el.

Nu-mi place privirea complice pe care o schimbă Lanny și Connor. Faptul că nu le dau voie să pună mâna pe pistol și să învețe să tragă e un motiv de discordie eternă între noi. Dar e suficient că eu fac exerciții pentru o situație de asediu în miezul nopții cu ei. Nu vreau să mai adaug și armele în ecuația asta.

— Eu sunt la poligon miercurea și sâmbăta. Îi învăț și pe băieții mei.

Nu e chiar o invitație, dar dau din cap cu toate astea și îi mulțumesc. Pornește din nou spre ușă, apoi iar se oprește.

— Pot să vă întreb ceva, doamna Proctor?

— Sigur.

Pășesc afară, pentru că am senzația că e ceva între patru ochi.

— Se aude zvonul că această casă are o cameră bari-cadată, în caz de urgență. E adevărat?

— Da.

— Și ați... folosit-o?

— Am chemat un lăcătuș să o deschidă. Nu era nimic înăuntru. Doar niște sticle cu apă.

— Ca să vezi... Mereu m-am gândit că o fi ceva ascuns acolo, dacă într-adevăr camera exista. Ei bine...

Arată spre cartea de vizită de pe masă.

— Să mă sunați dacă aveți nevoie de ceva.

Pleacă, fără să mai pună și alte întrebări.

Un nod strâns puternic în interiorul meu se slăbește dintr-o dată. Tastesz codul alarmei, apoi mă întorc pe canapea.

Am avut un bărbat străin în casă, iar asta îmi face pielea să mă mănânce. Îmi amintește de serile petrecute la vechea locuință, cu Mel și copiii, pe canapea. Cu acel bărbat care purta înfățișarea lui Mel, dar pe care nu l-am cunoscut niciodată. O mască prin care nu am putut vedea. Ah, putea fi uneori rece, dezinteresat, tăios, dar orice om pe lumea asta are defectele lui.

Dar ce era Mel în realitate nu era un defect, ci mult mai mult. Așa cred. Oare voi ști vreodată?

— Mamă, spune Lanny. Tipul ăsta e mișto. Ar trebui să te dai la el.

— Uh, deja vomit în gură. Vrei să vezi?, spune Connor.

— Ia mai tăceți, zic și mă așez între ei, apoi iau telecomanda. Uite, Connor, legat de telefon...

Se pregătește de impact și deschide gura să-și ceară scuze. Îmi pun mâna peste a lui, care a apucat aproape cu disperare mobilul, de parcă ar fi în pericol să-l piardă din nou.

— Cu toții mai greșim. Nu-i nimic, îi spun și mă uit în ochii lui, sperând să vadă că sunt sinceră. Îmi pare rău că am fost o mamă îngrozitoare în ultima vreme. Pentru

amândoi. Îmi pare rău că sunt așa panicată cu alarma. Nu ar trebui să mergeți pe vârfuri în propria voastră casă, de teamă ca nu cumva ceva să mă stârnească. Îmi pare tare rău, iubirile mele.

Connor nu știe ce să răspundă. Se uită neajutorat la sora lui, care se apleacă și își dă părul la o parte de pe ochi.

— Știm de ce ești atât de nervoasă tot timpul, mamă, zice ea. Am văzut scrisoarea. Ai dreptate să fii paranoică.

Probabil i-a spus lui Connor de scrisoare, pentru că nu întreabă și nu pare curios. Din impuls, mă întind și o apuc de mână. Îi iubesc atât de tare pe copiii ăștia. Îmi taie respirația iubirea pentru ei, mă face să mă simt mai ușoară, dar și mai exaltată.

— Vă iubesc, le spun.

Connor își schimbă poziția și se întinde după telecomandă.

— Știm asta. Nu te transforma acum într-un unicorn siropos care se cacă curcubeie pe noi.

Nu am cum să nu râd. Connor pornește din nou filmul și îmi amintesc cât de mici erau cândva, cum îl ținam pe Connor în brațe, pe canapea, în timp ce Lanny se juca la picioarele mele. Mi-e dor de acele momente. Dar, în același timp, sunt și întinate. Ele s-au petrecut în Wichita, într-o casă unde ne credeam în siguranță.

În timp ce eu mă jucam de-a familia, Mel era de multe ori plecat.

În garajul lui.

Lucra la proiectele sale secrete. Din când în când, făcea un scaun, o masă, o bibliotecă. O jucărie pentru copii.

Dar, între ele, în acel atelier bine încuiat, își lăsa liber monstrul din el, cu noi la numai câțiva metri depărtare, uitându-ne la un film sau inventând un joc. Făcea apoi

curat după el și venea la noi zâmbind, *iar eu nu observam nimic în neregulă*. Nu-mi puneam niciodată întrebări. Părea un hobby nevinovat. Avusese mereu nevoie de puțin spațiu personal, iar eu i-l oferisem. Spunea că ușa cealaltă o ținea mereu închisă pentru că avea acolo unelte scumpe.

Iar eu înghițisem totul. Viața alături de Mel fusese construită numai pe minciuni, mereu minciuni, oricât de calde și confortabile păruseră.

E mai bine acum. Mai bine ca niciodată. Copiii mei deștepți. Casa refăcută cu propriile noastre mâini. Viețile renăscute.

Nostalgia aparține oamenilor obișnuiți.

Iar noi, oricât ne-am preface, nu vom mai fi niciodată niște oameni obișnuiți.

Îmi pun un pahar de scotch și ies afară.

Acolo mă găsește Connor, jumătate de oră mai târziu. Îmi place murmurul încet al lacului, reflexia lunii pe apă, stelele strălucitoare de deasupra noastră.

Briza șoptește printre pini și înfioară frunzele altor copaci din depărtare. Băutura e un contrapunct, o amintire a unui răsărit.

Îmi place să-mi închei ziua în felul acesta, atunci când pot.

Connor, îmbrăcat tot în pantaloni scurți și tricou, se strecoară în celălalt scaun de pe terasă și stă așa o vreme, în tăcere, apoi zice:

— Mamă, nu am pierdut telefonul.

Mă întorc spre el, surprinsă. Las alături de mine paharul cu băutură.

— Cum adică?

— Adică nu l-am răătăcit. Cineva mi l-a luat.

— Și știi cine?

— Da. Cred că a fost Kyle.

— Kyle...

— Graham, spune el. Copilul polițistului Graham. Ța înalt. Are treisprezece ani.

— Iubitule, uite, e OK dacă ți-a căzut din buzunar sau din rucsac, a fost un accident. Promit să nu te bat la cap cu asta, bine? Nu trebuie să faci acuzații false doar pentru că...

— Nu mă ascuți, mamă, spune el, cu ferocitate. Nu l-am pierdut!

— Dacă l-a luat Kyle, de ce ți l-a dat pe urmă înapoi?

Connor ridică din umeri. Arată palid și mai mare decât vârsta lui.

— Poate că nu a reușit să-l deblocheze. Poate că l-a prins taică-su cu un telefon care nu era al lui. Nu știu. Sau... poate a luat din el ce avea nevoie. Cum ar fi numărul lui Lanny. Mă tot întreba de ea.

E ceva normal, bineînțeles. Un băiat care întreabă de o fată. Poate că am interpretat greșit amabilitatea ei față de polițistul Graham. Poate că nu era o atracție spontană. Poate că Lanny dorea să îl cunoască mai bine pe fiul lui. *Se putea mai rău, îmi zic. Și totuși, dacă el chiar a furat telefonul? Clar, nu e în regulă.*

— Poate te înșeli, iubire. Nu totul trebuie să fie o amenințare sau o conspirație. Suntem bine. O să fim bine.

Pot vedea în limbajul corpului său că vrea să-mi spună altceva. Dar se teme că mă voi enfuria. Urăsc faptul că l-am făcut să se teamă să-mi spună lucruri.

— Connor? Scumpete? Ce te preocupă?

— Eu... Nimic, mamă. Nu e nimic.

Își mușcă buzele. Fiul meu este îngrijorat. I-am creat o lume în care vede conspirații la tot pasul.

— Oare e în regulă dacă stau pur și simplu departe de ei? De Kyle și frati-su?

— Dacă asta vrei, sigur. Dar fii politicos, bine?

El dă din cap, iar o clipă mai târziu sunt din nou cu paharul în mână. Connor se uită spre lac.

— Oricum nu am nevoie de prieteni.

E prea mic ca să spună asta. Prea tânăr ca s-o gândească. Vreau să-i spun că ar trebui să-și facă toți prietenii din lume, că lumea este un loc sigur și nimeni nu o să-l mai rănească vreodată. Că universul poate fi plin de bucurie și surprize fericite.

Dar nu o pot face, pentru că nu e adevărat. O fi, dar pentru alți oameni. Nu și pentru noi.

În loc de asta, îmi termin băutura. Intrăm în casă. Resetez alarma și, imediat ce Connor e în pat, îmi înșir pistoalele pe masa din bucătărie, îmi scot trusa de curățare și mă asigur că-s pregătită pentru orice. Să-mi curăț armele este liniștitor, ca și cum aş pune lucrurile la locul lor.

Trebuie să fiu pregătită, indiferent ce va fi.

Lanny își petrece restul perioadei de exmatriculare făcându-și temele cât mai aproape de perfecțiune, citind, cu muzica urlând în căști. Iese cu mine la alergat de două ori. O face din proprie voință, deși, până la finalul cursei, jură că e ultima oară.

Sâmbătă, o sunăm pe mama. E un ritual de familie, noi trei în jurul telefonului meu cu cartelă preplătită. Am o aplicație care modifică IP-ul numerelor, așa că,

dacă cineva s-ar uita pe lista apelurilor maică-mii, numărul de pe care am sunat n-o să-i ducă nicăieri.

Mă tem de zilele de sâmbătă, dar știu că ritualul e important pentru copii.

— Alo?

Vocea calmă și ușor fragilă a maică-mii îmi amintește de vârsta ei înaintată. În general, mi-o imaginez așa cum o știam din tinerețe. Sănătoasă, puternică, bronzată, subțire de la atâta înot și vâslit. Locuiește în Newport, Rhode Island, acum, după ce a lăsat Maine-ul în urmă. A trebuit să se mute o dată înainte de procesul meu și de două ori după, iar acum oamenii o lasă în sfârșit în pace. Ajută că în Newport oamenii au genul ăla de atitudine distantă, specifică New England.

— Bună, mamă, spun și simt acea presiune inconfortabilă în piept. Ce mai faci?

— Sunt bine, iubito.

Nu-mi spune niciodată pe nume. La șaiszeci de ani, a fost nevoită să învețe să fie precaută când discută cu propriul ei copil.

— Mă bucur să te aud, draga mea. E totul bine la voi?

Nu ne întreabă niciodată unde suntem. Nu trebuie să știe.

— Da, suntem bine, îi spun. Te iubesc, mama.

— Și eu te iubesc, draga mea.

O întreb despre viața ei acolo și îmi vorbește cu un entuziasm prefăcut despre restaurante, cumpărături și priveliști minunate. Despre cum și-a făcut un nou hobby, acela de a aduna fragmente din articole de ziare. Oare ce fel de articole? Despre monstrul care a fost soțul meu? Despre proces? Despre cum am fost achitată? Ar fi oricum destul de rău și fără ele, doar cu pozele de la nunta mea și ale copiilor de când erau mici. Contextul în

care au existat toate acestea. Bucuria de a avea copiii, dar și minciuna în care ei au crescut.

Mă întreb dacă caietul în care lipește tăieturile din ziare are un model anume destinat criminalilor în serie.

— Bună, bunico, spune Lanny, care afișează o bucurie strălucitoare.

Când maică-mea răspunde, simt o schimbare în vocea ei. Iubire adevărată. Căldură adevărată. O conexiune reală. Se pare că au sărit peste o generație. Peste mine. Lanny își iubește bunica, la fel și Connor. Își amintesc zilele oribile de după *Eveniment*, când eu am fost târâtă de lângă ei și azvârlită în închisoare, iar singura lumină rămasă a fost maică-mea, care s-a purtat cu ei ca un în-ger. I-a salvat și le-a oferit un soi de normalitate, cel puțin pentru o vreme. I-a apărat ca o leoaică, a gonit reporterii și pe supărații puși pe făcut dreptate care i se aciuau la ușă.

Îi sunt datoare.

Aproape că nu sunt pe fază când îi întreabă ce studiază, dar apoi, când Connor deschide gura să răspundă, îmi dau seama că una dintre materii este Istoria statului Tennessee, așa că îi întrerup.

— Școala merge super.

Mama suspină și pot să-mi dau seama că e exasperată. Urăște ceea ce suntem nevoiți să facem. Urăște că totul trebuie să rămână vag.

— Dar tu, dragă?, mă întreabă. Ai ceva hobby-uri noi?

— Nu chiar.

Cam așa vorbim noi două. Nu am fost niciodată prea apropiate, nici măcar în copilăria mea. Mă iubește. Știu asta și o iubesc și eu, dar nu avem acel gen de atașament pe care îl observ la alți oameni. La alte familii. Între noi e mai degrabă o distanță politicoasă, ca și cum am fi străine care din întâmplare au ajuns împreună. Este puțin ciudat.

Dar, chiar și așa, îi datorez totul. Nu se așteptase să fie nevoită să-mi țină copiii aproape un an, în timp ce acuzarea se străduia să construiască un caz împotriva mea. M-au numit *Micul Ajutor al lui Mel*, iar presupuziția că eu aș fi știut ce făcea soțul meu se bazase pe o bârfă a unei vecine care căuta disperată atenție. A pretins că m-a văzut cărând un cadavru, de la mașină în garaj, într-o seară.

Nu o făcusem. Nu aș fi făcut-o niciodată. Nu știusem nimic, nu bănuisem, dar era oribil să vezi că absolut nimeni nu credea ipoteza nevinovăției mele. Nici măcar propria mea mamă. Poate că rana dintre noi s-a deschis în acel moment în care ea m-a întrebat, cu o expresie de repulsie de chip, dacă am făcut-o, dacă Mel m-a obligat s-o fac.

Nu s-a zbatut să afirme că e o minciună, nu a negat că aș fi capabilă de o astfel de atrocitate. Căuta doar o justificare pentru ceea ce, aparent, făcusem. Pentru mine a fost greu de înțeles atunci, la fel ca și acum. Poate era lipsa de atașament față de mine pe când eram copil, și de al meu față de ea. Poate că îi fusese ușor să creadă ce era mai rău, pentru că nu mă cunoscuse niciodată cu adevărat.

Eu nu le voi face niciodată așa ceva copiilor mei. Îi voi apăra cu un devotament suprem, orice s-ar întâmpla.

Nimic din toate acestea nu e vina lor.

Propria mea mamă m-a învinuit întotdeauna. *Ei bine, mi-a zis la un moment dat, tu ai ținut morțiș să te măriști cu bărbatul ăla.*

Motivul pentru care trolii sunt atât de porniți să mă găsească e fiindcă ei cred că sunt cu adevărat vinovată. Că sunt o criminală imorală care a reușit să scape de dreptatea legii, iar acum e datoria lor să-mi administreze pedeapsa.

Într-un fel, chiar înțeleg. Mel mi-a tăiat răsuflarea

cu gesturile lui romantice. M-a dus la cine minunate în localuri elegante. Mi-a cumpărat trandafiri. A deschis ușile pentru mine. Mi-a trimis scrisori de dragoste. Îi iubeam, sau cel puțin așa credeam. Cererea în căsătorie a fost emoționantă. Ceremonia a fost ca desprinsă din basme. Peste câteva luni, eram deja însărcinată cu Lily și credeam că sunt cea mai norocoasă femeie din lume. O proaspătă mămică, răsfățată de un soț care câștiga îndeajuns pentru ca ea să poată sta acasă, să-și învâluie copiii cu dragoste și grijă.

Apoi, treptat, hobby-ul lui s-a strecurat în viețile noastre.

Atelierul lui Mel a început de jos: o băncuță și o masă de lemn în garaj, apoi mai multe unelte, mai mult spațiu, până când nu a mai fost loc nici pentru o mașină, darmite două, așa că a construit un adăpost pentru ele, iar garajul a rămas în întregime al lui. Nu îmi plăcea, mai ales iarna, dar apoi Mel a scos ușa garajului și a construit un perete, iar ușa nouă era mereu încuiată cu lacătul. *Unelte scumpe*, spunea.

Nu am observat nimic nelalocul lui, cu o singură excepție. Probabil fusese după moartea penultimei lui victime... îmi spusese că un raton intrase acolo și murise și că va dura ceva până ce garajul va fi aerisit complet. A folosit o grămadă de substanțe pentru curățat, exagerat de multe.

Am crezut fiecare cuvânt. De ce n-aș fi făcut-o? Acum, îmi dau seama că ar fi trebuit să știu. Și, în lumina acestor întâmplări, înțeleg furia trolilor.

Maică-mea spune ceva și, după tonul ei, înțeleg că îmi este adresat.

— Scuze, ce ai spus?

— Te-am întrebat dacă ăia mici merg la destule lecții

de înot. Mă gândesc că poate nu, ținând cont de... problema ta.

Maică-mea adoră apa – lacurile, piscinele, marea. E pe jumătate sirenă. A fost oripilată de faptul că Mel scăpa de cadavrele victimelor aruncându-le în apă. Mai oripilată am fost eu, însă. Stomacul mi se strânge numai când mă gândesc să bag un deget în lacul pe care-l admir așa mult de la distanță. Nu mă pot plimba nici cu barca, pentru că imediat mă gândesc la femeile ucise de soțul meu, legate cu pietre și lanțuri, la fundul apei. Chiar și când beau apă de la robinet mi se face greață.

— Copiilor nu prea le place să înoate, îi spun măică-mii, fără să par deranjată că a abordat subiectul ăsta. Dar mergem des la alergat.

— Da, pe poteca din jurul..., începe Lanny, dar imediat mă reped și apăs butonul de *mute*.

Își dă și ea seama într-o secundă că a făcut o greșală. Se pregătea să menționeze lacul. Și, deși sunt mii de lacuri în țara asta, tot ar fi fost un indiciu. Nu ne putem permite.

— Scuze.

Pornesc din nou sonorul.

— Alergăm mult pe afară. E drăguț, spune Lanny.

Îi e greu să nu dea detalii. Temperatura, copacii, lacul, dar se abține. Mama știe destule cât să nu forțeze nota. E doar o realitate tristă care trebuie acceptată.

M-am întrebat de mai multe ori cum a fost viața lor fără mine. Pentru mine a fost iadul, să fiu în spatele grațiilor, murind de grija copiilor mei. M-am gândit că, din felul în care întâmpină cu entuziasm aceste convorbiri, bunica a reprezentat ceva liniștit în viețile lor – o scăpare din realitatea oribilă în care fuseseră aruncați. Cel puțin, sper că despre asta e vorba.

Sper că fiul și fica mea nu se pricep la mințit. Pentru

că ar fi o trăsătură moștenită de la Melvin Royal.

Mama ne mai povestește despre Newport și despre vara care se apropie, iar noi nu putem împărtăși nimic legat de vremea din zona noastră. Ea știe, așa că ține mai degrabă un monolog. Mă întreb dacă simte că aceste telefoane săptămânale îi aduc vreun câștig sau sunt doar o datorie pentru ea. Poate că nu s-ar fi deranjat dacă ar fi fost vorba doar despre mine, dar îi iubește cu adevărat pe copiii mei, și ei pe ea.

Fețele lor se înnegurează când închei convorbirea.

— Mi-aș dori să putem vorbi pe Skype sau ceva, ca s-o putem vedea, zice Lanny.

Connor se încruntă spre sora lui.

— Știi că nu putem. Și-ar da seama, de pe Skype. Am văzut în filmele polițiste.

— Filmele polițiste nu-s reale, fraierule. Crezi că CSI e un documentar?, spune Lanny.

— Ușor, ușor, voi doi, le zic. Și eu mi-aș dori să o vedem. Dar e bine și așa, nu?

— Da, zice Connor. E bine.

Lanny nu zice nimic.

Ziua următoare, Armata Psihopaților nu mai vine cu nimic nou. Dar, până la urmă, poate că m-am obișnuit eu cu aceste orori și nu mai observ când apare ceva nou, nici dacă îmi pică direct în cap. Fac niște treabă de editor freelance, apoi de designer freelance și mă scufund într-un sistem complicat de codare când aud o bătaie puternică în ușa din față. Deși mă sperie ca naiba, recunosc felul de a bate la ușă al polițistului Graham, așa că mă simt aproape binedispusă când merg să-i deschid. Bineînțeles, când

mă uit pe vizor, observ fața lui Lancel Graham.

După primul sentiment de ușurare, îmi dau seama că sper totuși să nu fi interpretat greșit atitudinea mea primitoare din seara trecută. Nu sunt într-o perioadă a vieții în care să am nevoie de o relație romantică. Mi-a ajuns romantismul pe care l-am avut cu Mel și pe care îl credeam perfect. Nu mai am încredere în instinctele mele când vine vorba de așa ceva. Nu pot permite să cobor bariera pe care am ridicat-o chiar și în ce privește posibilele mele relații de prietenie.

La asta mă gândesc în timp ce dezactivez alarma și deschid ușa, iar gândurile respective nu-mi dispar din cap nici în minutele următoare. E ceva diferit la el acum. Nu zâmbește.

Și nu este nici singur.

— Doamnă.

Bărbatul care stă în spatele lui Graham e cel care vorbește primul. Este un tip de culoare, de înălțime medie, cu constituția athletică a unui fost jucător de fotbal. A început să facă un pic de burtă. Are o tunsoare scurtă, iar costumul pe care-l poartă sigur a văzut și zile mai bune în lunga lui viață. Poartă și o cravată, una roșie, țipătoare, care iese în relief pe costumul gri.

— Sunt Inspectorul Prester. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră, vă rog.

Nu este o întrebare.

Înțepenesc pe loc și mă uit involuntar în spate, peste umăr. Connor și Lanny sunt amândoi în camerele lor, și niciunul nu a venit să vadă cine e la ușă și ce dorește. Ies afară și trag ușa după mine.

— Domnule inspector, sigur că da. Ce s-a întâmplat?

Slavă Domnului, nu trebuie să mă îngrijorez că vreunul dintre copii a intrat în vreun bucluc. Știu unde se

află. Știu că sunt în siguranță. Trebuie să fie vorba despre altceva.

Mă întreb dacă a mirosit ceva și a făcut legătura între Gwen Proctor și Gina Royal. Sper că nu, la naiba.

— Putem sta jos câteva minute?

Fac un semn la scaunele de pe verandă, în loc să-i invit înăuntru. Mă așez și eu, și inspectorul. Polițistul Graham rămâne ceva mai la distanță și se uită spre lac. Îi urmăresc privirea și inima începe să-mi bată mai tare.

Iahtul de croazieră care e de obicei ancorat acolo lipsește azi. În locul lui se află două bărci, pe suprafața liniștită a lacului, ambele vopsite în culorile oficiale ale poliției, albastru și alb, cu alarme roșii pâlpâind deasupra. Într-una din ele văd echipament de scafandru.

— În dimineața asta, am găsit un cadavru în lac, spune Prester. Mă întrebam dacă seara trecută ați văzut sau ați auzit ceva. Ceva ieșit din comun?

Mă chinui să-mi fac ordine în gândurile care au luat-o razna. Un accident. Un accident cu barca. Cineva a ieșit noaptea să se plimbe, poate un pic beat, poate a căzut peste margine...

— Îmi pare rău, spun. Nu-mi amintesc nimic neobișnuit.

— Nu ați auzit ceva după lăsarea întunericului? Poate o barcă cu motor?

— Este posibil, dar nu e ieșit din obișnuință, spun și încerc să-mi amintesc cu exactitate. Da, cred că în jur de ora nouă am auzit o barcă. Sunt oameni care ies pe lac, cu barca, să admire stelele. Sau să pescuiască.

La ora nouă trebuie să se fi fost deja întuneric complet. Noaptea se lasă devreme pe aici.

— V-ați uitat cumva pe fereastră? Ați văzut pe cineva pe lac?

Pare obosit, dar există o expresie de duritate în spatele acestei fațade, una cu care nu-ți dorești să ai de-a face. Îi răspund cât de sinceră pot.

— Nu, nu m-am uitat. Îmi pare rău. Am lucrat până târziu noaptea trecută pe calculator, iar geamul biroului meu dă înspre deal, nu spre lac. Nu am ieșit deloc afară.

Încuviințează din cap și își notează ceva în carnet. Îți dă o oarecare încredere să fii în preajma lui, te face să te relaxezi. Dar știi că e periculos să te simți așa. Am suferit mult în trecut pentru că am avut încredere în sentimentul de siguranță pe care ți-l dau polițiștii la prima vedere.

— A mai fost cineva în casă noaptea trecută, doamnă?

— Copiii mei.

Se uită la mine, iar ochii lui căprui sclipesc în soare. Sunt imposibil de citit. Dincolo de această deghizare în bărbat obosit și fragil, epuizat de muncă, e o duritate ca de piatră.

— Aș putea vorbi cu ei, vă rog?

— Sunt convinsă că ei nu au idee...

— Vă rog mult.

Ar fi părut suspect să mă împotrivesc, dar sunt încordată al naibii de tare. Nu știu cum vor reacționa Lanny și Connor dacă vor fi din nou supuși unui interogatoriu. Au tot fost luați la întrebări iar și iar, în timpul procesului lui Mel, și în timpul procesului meu, și chiar dacă polițiștii din Wichita au fost amabili cu ei... tot au rămas cicatrici. Nu știu ce traume ar putea fi acum redeschise. Încerc să-mi mențin vocea calmă.

— Aș prefera să nu le puneți întrebări, domnule inspector. Numai dacă într-adevăr credeți că e absolut necesar.

— Cred că este necesar, doamnă.

— Pentru că o persoană s-a înecat într-un accident?

Ochii lui îi fixează pe ai mei. Simt că mă iscodesc, de parcă s-ar uita în interiorul meu cu o lanternă.

— Nu, doamnă. Nu am spus deloc că ar fi fost un accident. Sau un înec.

Nu știu exact ce înseamnă asta, dar simt o prăpastie căscându-se sub picioarele mele și pe mine căzând în ea. Ceva rău tocmai s-a declanșat.

Spun, cu o jumătate de șoaptă:

— Mă duc să-i aduc pe copii.

3.

Connor e primul luat la întrebări, iar inspectorul este blând cu el, pare că se pricepe bine să discute cu cineva de vârsta lui. Văd că are verighetă și mă bucur că nu e ca acei polițiști din Kansas. Copiii căpătaseră o adevărată te-roare față de polițiști și pe bună dreptate — văzuseră furia celor care îl arestaseră pe Mel, o furie care creștea tot mai mult pe măsură ce crimele lui erau dezvăluite. O parte din acea ură se revărsase și asupra copiilor, inevitabil.

Connor pare încordat, nervos, dar răspunsurile lui sunt scurte și clare. Nu a auzit nimic, cu excepția — așa cum spusese și eu — a unei bărci cu motor care ieșise pe lac în jur de ora nouă. Nu s-a uitat afară, pentru că nu era ceva neobișnuit. Nu își mai amintește altceva.

Lanny nu vrea să spună nimic. Stă tăcută, cu capul în jos, și face doar semne însemnând da sau nu, până când inspectorul se întoarce spre mine după ajutor, exasperat.

Îi pun o mână pe umăr lui Lanny.

— Iubito, e în regulă. Domnul inspector nu e aici ca să ne facă rău. Doar spune-i dacă îți amintești ceva, bine?

Spun asta sperând că nici ea nu știe nimic, la fel ca și Connor.

Lanny mă privește prin bretonul ei negru care îi cade în ochi și spune:

— Am văzut o barcă noaptea trecută.

Sunt luată prin surprindere și aproape șocată. Încep să tremur ușor, deși e cald, plăcut. *Nu, îmi spun. Nu se întâmplă asta. Fiica mea nu poate fi martor.* Încă o dată, o prăpastie mizerabilă mi se deschide la picioare și mi-o imaginez pe ea la tribunal, depunând mărturie. Aparatele de fotografiat sunt peste tot. Pozele apar în ziare, și lângă ele titlurile:

FIICA UNUI CRIMINAL ÎN SERIE ESTE MARTORĂ

ÎNTR-UN CAZ DE CRIMĂ

N-o să se întâmple asta. Ne-am dus dracului dacă se întâmplă.

— Ce fel de barcă?, întreabă inspectorul. Cât de mare era și ce culoare?

— Nu era prea mare. O barcă ca de pescuit, ca...

Se gândește puțin, apoi arată la o barcă de lângă doc, nu foarte departe de aici.

— Ca aceea. Era albă, am văzut pe geam.

— Ai putea să o recunoști dacă ai vedea-o din nou?

Dă din cap că nu.

— Nu, era o simplă barcă, așa cum sunt alte mii. Și nu am văzut-o prea bine. Ar putea fi oricare de pe aici, să fiu sinceră.

Dacă Prester este dezamăgit, nu o arată. Nu pare nici încântat, însă.

— Deci, ai văzut barca. Asta e bine. Să derulăm puțin înapoi. Ce te-a făcut să te uiți pe geam?

Lanny se gândește un moment.

— Cred că a fost... bufnitura?

Gura mi se usucă. Prester se apleacă spre Lanny.

— Spune-mi despre asta.

— S-a auzit ca și cum ar fi căzut ceva în apă. Ceva mare. Dar camera mea e pe colțul casei... aveam fereastra

deschisă, dar până să ajung eu să mă uit, deja se întâmplase. M-am gândit că a sărit cineva în apă. Oamenii mai ies noaptea să facă baie în pielea goală.

— Așadar, când te-ai uitat, ce ai văzut?

— Doar barca. Stătea acolo nemișcată. Bănuiesc că era cineva în ea, fiindcă după câteva minute motorul a pornit din nou. Nu i-am putut vedea.

Trage adânc aer în piept.

— Cumva am văzut pe cineva scăpând de un cadavru?

Prester nu răspunde. E ocupat să-și tot noteze chestii în caiet, cu mișcări rapide din pix. Spune:

— Ai văzut în ce direcție a luat-o barca după ce a pornit motorul?

— Nu. Am închis geamul, pentru că începuse să bată vântul cu putere. Am tras draperia și m-am întors la citit.

— În regulă. Cam cât timp ai auzit motorul, înainte să se oprească?

— Nu știu. Mi-am pus căștile pe urechi, apoi am adormit cu muzica pornită. Mă dureau urechile de dimineață. Muzica a zbierat întreaga noapte.

Doamne. Am un nod în gât. Mă uit la Prester și îmi doresc ca el să spună ceva încurajator, ceva în genul E OK, puștoaico, nu s-a întâmplat nimic, a fost doar un accident, dar nu o face. Nu confirmă și nici nu infirmă ceva. Doar se joacă obsesiv cu pixul, îl închide, îl deschide, apoi îl pune în buzunar, împreună cu carnetul, și se ridică.

— Mulțumesc, Atlanta. A fost de ajutor ce mi-ai spus. Doamnă Proctor, de asemenea.

Nu îi pot zice nimic. Doar dau din cap, la fel ca Lanny, și ne uităm cum el și Graham pornesc spre mașina parcată în fața aleii noastre de acces. Discută între ei, dar nu pot prinde niciun cuvânt, și nici nu le observăm expresiile fețelor. Mă așez înapoi și o îmbrățișez pe fiica

mea care, pentru prima dată în nu știu cât timp, nu se retrage din brațele mele.

Îi mângâi umărul, iar ea suspină.

— Nu e prea bine, nu-i așa, mamă? Nu e bine deloc. Ar fi trebuit să zic că n-am văzut nimic. Chiar m-am gândit serios să mint.

Mă gândesc că e adevărat — nu știu cum ar putea ajuta ancheta ce a spus ea. Nu a putut identifica barca, nu a văzut nicio persoană cunoscută, iar faptul că a vorbit cu Prester o să-l facă să ne cerceteze mai cu atenție. Sper ca Absalom să fie pregătit să ne fabrice identități noi în curând. Orice informație despre noi care scapă va avea consecințe.

Ar trebui să ne cărăm de aici înainte să se întâmple ceva. Mă gândesc la asta. Îmi imaginez foarte viu febra împachetă-tului. Avem multe lucruri adunate acum, nu le pot cere copiilor să abandoneze tot ce au. Trebuie să luăm câte ceva, iar Jeep-ul nu cred că are atâta spațiu. O să avem nevoie de o mașină mai încăpătoare. O camionetă. Aș putea să dau mașina la schimb, pentru că finanțele mele nu sunt nelimitate, iar cardurile se ascund sub nume false. Nu putem scoate banii pe loc și apoi să dispărem cu ei. Îmi va lua cel puțin o zi ca să organizez tot ce trebuie. Abia acum îmi dau seama ce grav este că nu vom putea pleca pur și simplu pe loc — o zi nu înseamnă mare lucru pentru alți oameni, dar în cazul nostru poate fi diferența între viață și moarte.

Jeep-ul — iată, prea mic ca să fugim cu el — e un semn că am prins rădăcini aici și am început să mă simt confortabil. Nu e momentul potrivit pentru asta. La naiba.

Observ că Lanny s-a uitat la mine tot timpul ăsta. M-a urmărit cum îmi făceam planuri de fugă. Nu spune nimic până ce polițiștii nu se urcă în mașină și demarează

într-un nor de praf, apoi mi se adresează cu vocea ca o șoaptă:

— Deci, asta înseamnă că ne apucăm de împachetat? Doar chestiile pe care le putem lua cu noi?

Îmi dau seama de toată trauma pe care le-am provocat-o din tonul plat al vocii ei. Deja este resemnată cu ideea oribilă și inumană de a nu avea prieteni niciodată, sau o familie, sau să se atașeze de lucruri. Și asta la vârsta fragedă de paisprezece ani.

Nu-i pot face asta din nou.

De data aceasta, nu vom mai fugi. De data asta, vom avea încredere în identitățile prefabricate de Absalom. De data aceasta, voi juca pe cartea unei vieți normale, și nu voi mai sfâșia sufletele copiilor mei pentru a le ține trupurile în siguranță.

Nu-mi place, dar e decizia corectă.

— Nu, iubito. De data asta, rămânem aici.

Orice vine, îmi spun apoi, am terminat cu fuga.

Evit oamenii zilele care urmează și chiar îmi iese. Alergăm în jurul lacului într-un ritm care descurajează pe oricine altcineva să se țină după noi, și nu mai fac nici vizite prin vecini. Nu mai sunt acea vecină perfectă, care prepară prăjituri și le duce și lor – aia era Gina, Dumnezeu s-o odihnească în pace.

Lanny se întoarce la școală. Chiar dacă aștept cu inima strânsă telefonul să sune, surprinzător este că nu intră în nicio belea zilele următoare. Nici poliția nu mai revine să discute cu noi, așa că nivelul de anxietate începe ușor-ușor să-mi scadă.

Joia următoare primesc un mesaj de la Absalom, cu

semnătura lui recognoscibilă. E doar o adresă a unui site și o copiez imediat în browser.

Este un articol apărut într-un ziar din Knoxville, destul de departe de aici, dar totuși se referă la ceva ce s-a întâmplat în Stillhouse Lake.

O CRIMĂ DINTR-O COMUNITATE IZOLATĂ ÎI

ȘOCHEAZĂ PE LOCALNICI

Gura mi se usucă și îmi închid ochii pentru o secundă. Literele încep să-mi zburde haotic în spatele pleoapelor, așa că îi deschid și mă uit din nou. Trebuie să derulez în jos, să scap de reclame la pantofi și la încălzitoare electrice, de îndemnuri de a te abona la newsletter. Ajung într-un final și la articolul propriu-zis. Nu e foarte lung.

„Când locuitorii din orașelul Norton, Tennessee, au aflat că a fost descoperit un cadavru în Stillhouse Lake, nimeni nu s-a așteptat să fie vorba despre o crimă. *Am crezut că e doar un accident petrecut la pescuit*, a spus Matt Ryder, managerul unui restaurant McDonald's local. *Sau poate un înotător căruia i s-a pus un cârcel și s-a înecat. Se mai întâmplă. Dar așa ceva? Pur și simplu nu pot să cred. E un orașel liniștit.*

Un orașel liniștit chiar este o descriere potrivită pentru Norton. Un loc puțin adormit, care se luptă să țină pasul cu vremurile și să se modernizeze pe cât posibil. O parte a lui încă mai e nostalgică după alte vremuri. Cealaltă visează la beneficiile pe care le au orașele mai mari. La suprafață este un calm aparent, dar o săpătură atentă dezvăluie o problemă pe care o au multe zone rurale – traficul de opiacee. În Norton, dacă dăm crezare spuselor poliției, există și mulți dependenți de droguri.

Facem tot ce putem ca să nu se extindă flagelul, a spus Directorul Secției de Poliție, Orville Stamps. *Aveam*

câteva laboratoare improvizate de metamfetamină, dar acum problema cu heroina e mai serioasă. Mai greu de controlat.

Polițistul e de părere că drogurile au jucat un rol în moartea femeii încă neidentificate al cărei trup a fost găsit în Stillhouse Lake duminică dimineața. A fost descrisă ca o femeie caucaziană, cu părul roșu, scurt, cu vârsta între 18 și 22 de ani. Are o cicatrice care arată că a fost operată de apendicită și un tatuaj mare și foarte colorat pe umărul stâng, care reprezintă un fluture. Nu a fost identificată oficial, dar surse din Poliție spun că victima este o localnică.

Cazul a fost clasificat drept omucidere, iar locuitorii din zonă au început să fie interogați, pentru a se stabili dacă există persoane care ar putea avea informații care să conducă la identificarea victimei sau a criminalului. Se crede că trupul femeii a fost aruncat în apă după ce a fost ucisă, iar criminalul și-a dorit ca acesta să dispară în adâncuri. Directorul Stamps e de părere că a fost un noroc pur că nu s-a întâmplat asta. Cadavrul era legat de o bucată mare de beton, dar când a fost aruncat din barcă, una dintre frânghiile care îl țineau înlănțuit s-a rupt și corpul a ieșit la suprafața apei.

Zona Stillhouse Lake era cunoscută în anii 2000 drept un refugiu rustic al localnicilor, dar mai recent o companie de dezvoltare imobiliară a transformat locul și l-a reinventat ca destinații ale familiilor de bogătași, care își petrec aici doar vacanțele. Porțile stațiunii sunt acum deschise oricui. Deși mulți spun că este un loc liniștit, traficul, agitația plecărilor și venirilor, a adus ceva haos și în acest colț de lume.

Cineva acolo sigur a văzut ceva, spune Stamps. Cineva ne va da un indiciu, ca să soluționăm acest caz.

Până atunci, nopțile din liniștitul Stillhouse Lake vor

rămâne așa cum au fost mereu. Întunecate.”

Îmi trag scaunul mai în spate, de parcă aş vrea să mă distanţez de articol.

E despre noi. Despre Stillhouse Lake. Dar chiar mai mult decât atât, îmi atrage şi mie atenţia ceva ce a observat şi Absalom – felul în care criminalul a pregătit cadavrul, asigurându-se că se va scufunda. Iar vârsta şi descrierea victimei... îmi aprind un becuţ, ceva îndepărtat, ce nu pot lega de o amintire anume.

Cumva, sună asemănător cu femeile pe care Melvin le-a răpit, violat, torturat, mutilat şi apoi le-a aruncat în apă.

Legate de bucăţi din beton.

Încerc să-mi opresc mintea din a o lua la goană. Cu siguranţă că este o coincidenţă. Printre criminali, e ceva obişnuit să arunci un cadavru în apă, iar cei mai inteligenţi de obicei îl îngreunează cumva, ca să nu fie descoperit prea curând. Bucăţile de beton nu sunt ceva nemaîntâlnit...

Dar descrierea femeii...

Nu. Femeile tinere şi vulnerabile sunt ţintele multor criminali în serie. Nu dovedeşte nimic. Şi nimic nu arată nici că ar fi vorba despre un criminal în serie. Poate fata a murit accidental şi cineva s-a temut şi a încercat să scape de cadavru. Un criminal nepregătit şi lipsit de experienţă, care nici măcar nu planificase o crimă. Povestea aminteşte de o complicaţie cu drogurile, şi ştiu deja de la Graham că drogurile sunt o ameninţare reală în Norton. Crima trebuie să fie legată de asta, după cum sugera şi articolul.

Nu are legătură cu noi. Nu are nimic de-a face cu crimele lui Melvin Royal.

Dar, cu toate astea, o crimă ne-a găsit din nou și ne-a ajuns fix pe preșul de la ușă...

Sigur, mă tem acum și pentru siguranța copiilor mei. Mă mai tem și de furtuna în mijlocul căreia vom nimeri, dacă se va afla că noi suntem familia Royal. Am luat hotărârea să nu mai plecăm și să luptăm cu orice va veni, dar acum, când am povestea aproape completă, parcă e și mai greu. Armata Psihopaților va face legătura. Vor analiza fiecare detaliu. Se vor uita la poze. Nu am cum să împiedic oamenii să mă pozeze întâmplător – în mod sigur apar pe fundalul unei poze făcute de cineva în parc, în parcare școlii, în oraș. Dacă nu eu, atunci Lanny sau Connor.

Să rămânem aici e atât de riscant.

Îi dau mesaj lui Absalom.

De ce mi-ai trimis asta?

Asemănări. Ai văzut și tu, nu?, îmi răspunde.

Nu i-am spus unde locuim acum, dar suspectez că știe. Am semnat actele pentru cumpărarea casei pe numele nou pe care mi l-a dat el. Ar fi un joc de copii să afle adresa mea. El mi-a trimis și o listă cu destinații posibile unde m-aș putea stabili când am fugit ultima oară.

Dar Absalom nu ne-a trădat niciodată. Doar ne-a ajutat.

Nu înseamnă totuși că pot avea încredere deplină în el.

Nu pare relevant, dar e ciudat, totuși. Poți să mai arunci o privire?

Așa-fac.

Absalom nu mai scrie nimic pe urmă, iar eu stau așezată mult timp, uitându-mă la cuvintele de pe ecran. Mi-aș dori să simt milă pentru biata femeie necunoscută ucisă care a fost găsită în lac, dar e doar o problemă abstractă pentru mine acum. Nu îmi pot imagina decât că moartea

ei va aduce neplăceri și suferință copiilor mei.

Poate că a fost o decizie greșită să mă hotărăsc în pripă să rămânem aici. *Să nu închizi ușa de scăpare* a fost mantra mea timp de ani buni, un dezvoltat instinct de supraviețuire. Nu spun că revin propriu-zis asupra deciziei mele, dar articolul ăsta, asemănările cu crimele comise de soțul meu... au trezit în mine ceva ce până acum ținusem ascuns.

Nu o să-i dezhădăcinez iar pe copii ca să fugim, dar să fiu a naibii dacă nu voi face un plan solid de scăpare, în cazul în care lucrurile își pierd controlul. Da, le datorez stabilitate, dar chiar mai mult decât asta le datorez siguranță.

De când cu povestea crimei pe lac, simt că siguranța s-a spulberat. Chiar dacă nu înseamnă că voi fugi.

Dar înseamnă că va trebui să mă *pregătesc*.

Caut pe Google dubițe de cumpărat în zona în care locuim, și rezultatul e prețios – o camionetă de transportat marfă e disponibilă la vânzare sau la schimb, în apropiere de Norton. Mă gândesc deja la modalitățile de a împacheta lucrurile. Avem cutii pliabile de plastic, dar tot va trebui să mai fac un drum până la Walmart. Încerc să evit supermarketurile, pentru că sunt împânzite de camere de filmat, dar nu prea am de ales. Nu e ca și cum în Norton ai o mie de variante.

Mă uit la ceas și mă gândesc că nu prea e timp să-mi las paranoia să se instaleze. Apuc o șapcă de tractorist, fără niciun logo pe ea, și o pereche de ochelari de soare supradimensionați. Mă asigur că sunt îmbrăcată în haine cât mai lipsite de personalitate. E tot ce pot face pentru a mă deghiza cât de cât.

În timp ce scot bani din sertarul ținut sub cheie, aud claxonul mașinii de poștă care oprește în fața casei. Mă

uit pe geam. Mi-a umplut deja căsuța de scrisori cu nou-tățile trimise pe adresa mea. Cobor să le adun, încă mai făcând în minte planuri pentru o eventuală evadare. Să vând casa nu ar fi o decizie înțeleaptă. Voi face asta abia după ce ne vom căra de aici. Va trebui să-i iau pe copii de la școală fără preaviz, din nou. În afară de cheștiile astea, nu prea avem ce legături să tăiem cu adevărat. Am fost așa mult timp pe drumuri, încât ne-am obișnuit să împachetăm în grabă și să luăm puțin bagaj.

Speram ca aici să fie locul unde să rupem tradiția, să spargem cercul. Poate că încă mai e, dar trebuie să fiu realistă. Fuga rămâne o opțiune viabilă. Întotdeauna.

Primul pas e să cumpăr acea dubiță.

Printre pliante și alte nimicuri, văd și o scrisoare oficială, cu însemnele statului Tennessee. Slavă Domnului, e permisul meu de port-armă.

Îl pun în portofel imediat, arunc restul corespondenței în coșul de gunoi, apoi apuc pistolul și îl pun în suportul atașat de blugi. Greutatea lui se simte plăcut. La fel și să știu că de data asta este legal să-l port asupra mea. Nu mă simt straniu, este ca și cum aș avea alături un vechi prieten.

Îmi pun pe deasupra o jachetă subțire, ca să camuflez arma, apoi mă urc în Jeep și plec să văd camioneta. E ceva de condus până la periferia Nortonului, și deși am printat o hartă cu drumul până acolo – pentru că refuz să mă alătur revoluției smartphone-ului, așa că mă bazez pe hărțile tipărite –, e un haos total până ce fac puțină lumină în denumirile localităților. E un motiv pentru care filmele de groază se petrec adesea în vecinătatea pădurilor: există o forță primordială acolo, sentimentul că ești atât de mic și de vulnerabil. Cei care supraviețuiesc aici sunt cu adevărat puternici.

Mă ia prin surprindere, atunci când ajung la adresa dată de vânzătorul camionetei, să observ că numele de pe cutia poștală din fața casei, mică și rustică, construită în stilul anilor 50, este Esparza. În Norton și în Stillhouse Lake nu sunt multe persoane hispanice, așa că îmi dau seama că trebuie să fie casa lui Javier Esparza. Instructorul meu de la poligon. Fost ofițer de marină. Mă simt mai liniștită, și în același timp vinovată. Nu vreau să-l înșel cu banii sau ceva, dar urăsc să-mi imaginez cât de dezamăgit va fi, cât de furios, când va afla mai târziu cine eram. Dacă lucrurile de care mă tem cel mai mult ajung să se întâmple, se va gândi că am fugit în camioneta lui nu doar pentru că sunt fosta soție a unui criminal în serie, ci și că poate am făcut chiar eu ceva oribil.

Nu vreau să pierd părerea bună pe care Javi o are despre mine. Dar o voi face, dacă va trebui să aleg între asta și siguranța copiilor mei. La naiba că o voi face!

Cobor din mașină și merg până la poartă, unde sunt întâmpinată de un blănos negru cu maro, un rottweiler. Mă latră, iar zgomotul pe care-l face ar rivaliza cu gălăgia de la poligon. Când se ridică pe gard, cu etichete din față, îmi dau seama că e la fel de înalt ca mine. Pare că m-ar putea transforma în mâncare succulentă pentru câini în mai puțin de zece secunde. Mă opresc pe loc, nemișcată. Nu îl privesc în ochi. Câinii interpretează asta ca pe un semn de agresivitate.

Lătratul îl aduce pe Javier la ușă. Poartă un tricou gri, simplu, puțin uzat de la atâta spălat, și niște blugi uzați și ei. În picioare, o pereche solidă de bocanci. Își șterge mâinile cu un prosop roșu, iar atunci când mă vede rânjește și fluieră. La auzul fluierăturii, câinele se întoarce pe prispă, unde se așază pe labe, dând din coadă calm și fericit.

— Bună, domnișoară Proctor, spune Javi și vine să-mi deschidă poarta. Ce părere ai despre sistemul meu de alarmă?

— E eficient, spun eu, trăgând cu ochiul la câine, care acum pare extrem de prietenos. Scuze că te deranjez... dar ai cumva o camionetă de vânzare?

— Ah. A, da. Aproape că și uitasem, sincer să fiu. Fusese a soră-mii, dar a aterizat pe capul meu când ea s-a cărat de aici anul trecut. O am în spate, în garaj. Vino pe aici.

Mă conduce prin lateralul unei căbănuțe, pe lângă o stivă de lemne pentru foc pregătite pentru a fi sparte, iar toporul văd că e înfipt în peretele de lemn spart și dărăpănat al casei. Trag cu ochiul, iar Javi începe să râdă.

— Mda, n-am prea mai folosit de mult partea asta a casei. Am improvisat aici un loc de depozitat unelte. Îmi place să țin în viață trecutul, atât cât pot.

Ceea ce numea garaj e o descriere mult prea optimistă. Un șopron, care arată la fel de antic ca și cabana, care probabil fusese acolo de când se vânduse terenul. Fusese și un grajd pentru cai, acum dezafectat, pentru ca acolo să încapă camioneta. Este un model vechi, o mașină lunguiață, cu vopseaua devenită mată de la trecerea vremii, dar cauciucurile par încă a fi într-o stare bună. Pe geamuri, păianjenii și-au țesut nestingheriți pânza.

— La dracu', spune Javi și ia o mătură ca să scuture plasele de păianjen. Îmi pare rău. Nu m-am mai uitat la ea de ceva timp. Dar măcar insectele nu pot intra înăuntru.

Nu prea pare să fie așa – din nou, o viziune optimistă asupra faptelor, din partea instructorului meu. Dar nu mă arăt deranjată. Ia o cheie dintr-un cârlig de pe perete, deschide portiera și pornește motorul. Pare în stare bună.

Mă lasă să mă urc alături de el și îmi place ceea ce văd. Kilometrajul nu e impresionant, iar indicatoarele de pe bord funcționează. Ridică capota ca să mă uit dedesubt.

— Pare grozav, spun și bag mâna în buzunar, bâjbâind. Mi-l dai la schimb pe Jeep-ul meu și pe o mie de dolari, cash?

Clipește ca și cum nu-i vine să creadă. Știe cât de mult am investit în mașina mea. Am instalat și o cutie ascunsă pentru pistol, în spate, pe care chiar el m-a ajutat s-o procur.

— Vorbești serios?

— Sigur.

— Nu vreau să mă înțelegi greșit, dar... de ce? Nu pare un schimb echitabil. Cu terenul din jurul lacului, Jeep-ul este o mașină mai potrivită.

Javi nu e prost, ceea ce poate deveni o problemă acum. Știe că primește partea bună a schimbului aceasta și nu prea sunt multe motive pentru care aș alege să dau Jeep-ul puternic și util pentru o camionetă veche, mare și poate ruginită... Nu în Stillhouse Lake.

— Să fiu sinceră, nu prea ies să mă plimb cu mașina spre pădure, îi spun. Și mă gândesc să mă mut, la un moment dat. Dacă ne vom strânge lucrurile, nu vor încăpea în Jeep. Camioneta e mai potrivită.

— Să te muți... wow, nu știam că te gândești la asta.

Ridic din umeri și fixez cu privirea camioneta ca să-mi păstrez expresia cât mai indiferentă posibil.

— Mda, chestiile se întâmplă fără să le poți prevedea. Deci, ce părere ai? Vrei să arunci o privire la Jeep?

Face un semn cu mâna.

— Cunoscut bine Jeep-ul. Uite, domnișoară Proctor, am încredere în tine. Am nevoie de mia aia ca să-i-o dau soră-mii pentru camionetă, iar eu o să păstrez Jeep-ul.

Soră-mea o să fie mulțumită cu atât.

Îmi scot portofelul și număr banii. E mai puțin decât mă așteptam să plătesc pentru mașină și sunt ușurată. Ne rămâne nouă mai mult pentru când va trebui să ne reinventăm, cu noile nume și identități.

Javi acceptă și facem schimb de acte. Va trebui să-mi schimb carnetul de șofer mai târziu, dar nu e grabă. Îmi scrie o chitanță care atestă schimbul, și scriu și eu una, la rândul meu, stând la masa lui din mica bucătărie. Javi încă mai are pe un umăr un prosop de vase, și observ încă unul identic în chiuvetă. Locul pare curat și ordonat, cu puține decorațiuni și puțină culoare printre tonurile de bej și maro închis. În chiuvetă e spumă de la detergent. Se pare că îl întrerupsesem din spălatul vaselor când am ajuns aici.

Pare o casă drăguță, calmă, fără pretenții și sigură pe ea. Așa ca Javi.

— Mersi pentru tot, îi spun și vorbesc serios.

S-a purtat frumos cu mine încă de la început. Contează, mai ales într-o viață ca a mea, unde niciodată oamenii nu s-au raportat doar la mine ca persoană — am fost mereu fiica tatălui meu, apoi soția lui Melvin, apoi mama lui Lily și Brady. Pe urmă, pentru mulți, am fost monstrul care scăpase de dreptatea legii. Nu o ființă cu o personalitate proprie. Mi-a luat mult de muncă să ajung să mă simt un om independent care merită prețuit și vreau să mă bucur de acest sentiment obținut cu greu. Îmi place să fiu Gwen Proctor pentru că, reală sau nu, este o persoană completă și puternică și mă pot baza pe ea.

— Mulțumesc pentru asta, Gwen. Chiar mă bucur mult pentru Jeep, spune Javi și îmi dau seama că mi-a folosit numele mic pentru prima dată de când ne știm.

În mintea lui, acum suntem în sfârșit pe picior de

egalitate. Îmi place asta. Îi întind mâna, și ni le strângem, iar el o ține pe a mea mai mult decât ar fi necesar.

— Serios acum, ești în vreo belea? Îmi poți spune dacă e așa.

— Nu sunt. Și nici nu caut un cavaler pe cal alb care să mă salveze, Javi.

— A, știu. Am vrut doar să te asigur că îmi poți cere ajutor oricând ai nevoie, spune și își drege vocea. Unii oameni, de pildă, nu vor să știe nimeni unde se duc după ce pleacă din oraș. Sau ce mașină conduc. Și sunt de acord cu asta.

Îi arunc o privire plină de curiozitate.

— Nici dacă aș fi căutată?

— De ce, ai făcut ceva rău? Fugi de ceva din trecut? Tonul îi devine mai aspru puțin.

Da, și da, astea sunt răspunsurile. Deși vina nu e neapărat reală, iar pe fugă sunt nu pentru că mă ascund de poliție. Doar de răufăcători.

— Să spunem doar că va exista cineva care să încerce să mă găsească după ce voi pleca, îi zic lui Javi. Dar tu faci ceea ce simți. Nu vreau să intri în contradicție cu principiile tale, Javi. Și, îți jur, nu am făcut nimic greșit, asta e sigur.

Dă din cap încet, ca și cum ar reflecta. Într-un târziu, își dă seama că încă mai are prosopul de vase pe un umăr și îmi place zâmbetul lui atunci când îl aruncă în chiuve-tă. Mi-aș dori totuși să n-o fi făcut, pentru că acum prosopul vișiniu arată ca o bucată de carne însângera-tă ruptă din corp, nelalocul lui în bucătăria curată. Expir adânc și îmi așez mâinile pe masă.

— Ai trecut toate testele legale pentru a-ți obține permisul de port-armă. Din punctul meu de vedere, ești cât se poate de curată legal vorbind, și nu am nicio

problemă să le spun oamenilor că nu știu unde ești, după ce vei pleca de aici. Și nu va fi nevoie să pomenesc de camionetă. Uite, am câțiva prieteni care sunt mereu pe fugă. Știi cum să trăiești așa?

Dau din cap că da, fără să-i spun de cât timp fac asta, de când sunt pe fugă, ascunzându-mă privind peste umăr. Nu-i spun nimic, de fapt. Știu că Javi este un om de încredere, dar nu mă pot convinge nici așa să-i dezvălui lucruri despre Melvin sau despre mine. Nu vreau să-l văd dezamăgit.

— Vom fi în regulă, îi spun și mă chinui să las de la mine un zâmbet. Nu va fi prima noastră excursie.

— Ah, spune el, și ochii îi devin parcă și mai întunecați. Abuz?

Nu întreabă din partea cui, sau dacă victime am fost eu, copiii mei sau noi toți. O lasă așa, în aer, iar eu încuviințez din cap, pentru că într-un fel e adevărat. Mel nu m-a abuzat în sensul clasic – nu m-a lovit niciodată. Nu m-a abuzat nici verbal. Dar m-a controlat, într-o mulțime de feluri, iar eu am acceptat ca fiind ceva normal într-o căsnicie. Mel se ocupa singur de banii familiei. Aveam cărți de credit și bani mereu la dispoziție, dar el ținea o evidență strictă, voia mereu să știe pe ce au fost cheltuiți. Credeam la vremea aceea că era doar preocupat de detalii, dar acum înțeleg că era o formă subtilă de manipulare. Ne crea o dependență, făcându-ne să ezităm să luăm decizii fără a-l întreba mai înainte pe el. Dar, din nou, credeam că așa se întâmplă în toate căsniciile.

Fusese și o parte a vieților noastre care în mod cert nu era normală. Doar că era un iad intim, personal, pe care fusesem nevoită apoi să-l re trăiesc în timpul interogatoriilor poliției. Fusese abuz? Da, dar abuzul sexual între două persoane căsătorite este un subiect neclar, ca să o

spunem frumos. Nu există o linie clară de demarcație.

Lui Mel îi plăcea *jocul cu respirația*. Îi plăcea să-mi treacă un cablu în jurul gâtului și să mă sufoc. Folosea unul special, moale, care nu lăsa urme, și o făcea cu o siguranță de expert. Detestam jocul ăsta și de multe ori l-am convins să nu-l mai facem, dar singura dată când am refuzat cu tărie... am văzut pe fața lui ceva foarte întunecat. Nu am mai zis *nu* după ziua aceea.

Nu m-a strâns niciodată de gât atât de tare încât să-mi pierd cunoștința, dar am fost foarte aproape. Și am îndurat-o iar și iar, fără să știu că, în timp ce mă priva pe mine de oxigen în timpul sexului, își imagina femeile din garaj, zbatându-se în ștreang în timp ce el le ridica de la pământ.

Poate că nu a fost abuz, dar în mintea mea s-a simțit ca un lucru complet greșit. Când privesc în urmă, gândul că am fost folosită pentru ca el să-și retrăiască crimele mă face să-mi fie greață.

— Să zicem doar că nu vrem să fim găsiți de anumite persoane, concluzionez în fața lui Javi.

El încuviințează.

Îmi dau seama că nu e prima dată când se confruntă cu o situație asemănătoare. În meseria lui de instructor de tras cu arma, sigur a dat peste o grămadă de femei înspăimântate, care voiau să învețe să se apere. Cu siguranță știe și că o armă nu te poate apăra dacă tu nu te protejezi mai întâi singură mental, emoțional și logic. Arma e doar semnul de punctuație, nu întreaga propoziție.

— Vreau să-ți spun că dacă nu ai acte în regulă, cunosc niște persoane care te pot ajuta, spune. Oameni în care poți avea încredere. Le ajută pe victimele din adăposturi să înceapă vieți noi.

Îi mulțumesc, dar nu am nevoie să mai implic străini în povestea mea. Nu pot avea încredere în ei. Nu am

nevoie decât de camionetă și actele ei, apoi îmi voi vedea de drum. Este primul pas spre fugă, din nou, și mă întristează, dar știu și cât e de necesar să fiu pregătită. Odată ce voi fi în posesia mașinii, voi deține controlul. Putem fi demult dispăruți atunci când oamenii care ne vizează se vor organiza ca să vină după noi. Vom avea mijloacele de evadare. Pot vinde apoi camioneta în Knoxville, să mai fac rost de bani, și să-mi folosesc noua identitate ca să cumpăr altceva. Să ne șterg urmele, din nou.

Cel puțin, asta e ce îmi spun.

Mă ridic de la masă când îmi sună telefonul. Mă rog, vibrează, pentru că în general îl țin cu sonorul oprit – am văzut prea multe filme de groază în care victimele fără creier își lasă telefonul să sune și sunt date de gol în fața criminalilor. Îl scot și văd numele lui Lanny. Mă rog, nu e ca și cum nu mă așteptam. Lanny o să devină din ce în ce mai problematică. Poate că e o idee bună să ne mutăm, până la urmă. Aș putea să îi predau de acasă.

Când răspund, Lanny îmi spune cu o voce nefirească, seacă:

— Nu îl găsesc pe Connor, mamă.

Preț de câteva secunde, nu pricep ce-mi spune. Creierul meu refuză să ia în calcul posibilitățile, adevărul oribil ascuns în spatele cuvintelor. Pieptul îmi devine rigid, de parcă ar adăposti o greutate, ca și cum nu aș mai putea respira niciodată. Încerc să-mi recapăt controlul.

— Cum adică nu-l găsești? E la ore!

— A chiulit, spune ea. Mamă! El nu chiulește niciodată. Unde s-ar fi putut duce?

— Tu unde ești?

— M-am dus după el să-i duc nenorocitul de prânz, fiindcă și-a uitat din nou pachetul în autobuz. Dar diriga lui mi-a spus că nu venise la niciuna din orele de azi.

Mamă, ce face? Crezi că e...

Îmi dau seama că e panicată, îi tremură vocea.

— Sunt acasă, m-am dus să văd dacă nu cumva s-a întors aici, dar nu-l găsesc...

— Iubito. Iubito. Stai jos. E pornită alarma?

— Ce? Eu... ce mai contează? Brady nu e aici!

Tulburată cum e, îi spune fratelui ei pe numele de botez, o chestie pe care nu a mai făcut-o de ani buni. Îmi trimite o undă de șoc prin tot corpul să-i aud numele, mai ales din gura ei. Încerc să rămân calmă.

— Lanny. Vreau să te duci și să pornești alarma, dacă nu e pornită deja, apoi să stai liniștită. Respiră încet, trage aer pe nas, lasă-l să iasă pe gură. Sunt pe drum.

— Grăbește-te, îmi șoptește Lanny. Te rog, mama. Am nevoie de tine.

Nu mi-a mai spus asta până acum. Trece ca un cuțit prin mine și sfâșie ceva moale, vulnerabil și vital.

Închid telefonul. Javi s-a ridicat deja în picioare și mă privește atent.

— Ai nevoie de ajutor?

Dau din cap că da.

— Să luăm Jeep-ul, zice el. E mai rapid.

Javi conduce de parcă șoseaua ar fi un câmp de luptă – rapid și violent, fără subtilități. Nu m-a deranjat că s-a așezat el la volan. Nu prea mă simt în formă pentru nimic în momentul ăsta. Nu încetinește când trece peste hârtoape și mă aruncă în sus din scaun de fiecare dată. Dar tremurul ăla nu e nimic în comparație cu fiorii care mă străbat când mă gândesc la chipul lui Connor. Imaginea cu el plin de sânge, mort, întins în patul lui, mă

bântuie încontinuu, deși știu că fiul meu nu este acasă. Lanny a verificat fiecare cameră. Așadar, *unde e?*

Gândurile se întrerup pentru o clipă, când Javi parchează brutal mașina în fața casei noastre. Sunt nemișcată și aparent liniștită acum. Pregătită, la fel ca atunci când mă așez în poziția de tragere și ochesc o țintă aflată la distanță. Mă dau jos din Jeep și mă îndrept spre ușă, o descui și opresc alarma cât de repede pot, înainte ca Lanny să se repeadă de pe scări spre mine.

O îmbrățișez pe fiica mea, trag în plămâni mirosul de căpșuni al șamponului ei, și mă gândesc cât de departe aș merge ca să o protejez de orice sau oricine ar încerca să-i facă rău.

Javi intră după mine, iar Lanny scoate un suspin și face un pas înapoi. Nu o învinovățesc. Nu îl cunoaște. E un străin care i-a aterizat în pragul ușii.

— Lanny, dânsul este Javier Esparza, îi spun. Javi e instructorul meu de la poligon. Și un prieten.

Ridică puțin din sprâncene când aude asta. E uimită pentru că știe că eu nu am ușor încredere în oameni. Dar e prea disperată ca să piardă vremea cu întrebări.

— Am răscolit casa, spune. Nu e aici, mamă. Nici nu cred că s-a întors!

— Bine, hai să tragem aer în piept, spun eu, deși îmi doresc să urlu.

Mă duc în bucătărie, unde țin o listă cu numere de telefon lipită pe perete – profesorii fiului meu, numerele de mobil ale părinților prietenilor lui. E o listă scurtă. Încep să formez numere imediat. Cu fiecare răspuns negativ, anxietatea îmi crește. Când pun jos telefonul, după ultimul apel, mă simt golită și pierdută.

Ridic privirea spre Lanny, iar ochii ei sunt uriași și negri.

— Mamă... Crezi că tata? Crezi că el...

— Nu, spun eu, fără să-mi iau o clipă să mă gândesc.

Cu colțul ochiului, observ că Javier e foarte atent. Crede deja că fug de cineva, iar asta o confirmă. Dar Mel e în închisoare. Nu va mai ieși de acolo, decât când va fi într-un sicriu. Sunt mai îngrijorată de alte persoane. Cei furioși. Trolî de pe internet, să nu mai spun de rudele și prietenii femeilor pe care Mel le-a torturat și ucis. Dar cum ne-au găsit? Mă gândesc la pozele din urmă cu câteva zile, la fețele copiilor mei photoșopate pe corpuri însângerate, pe trupuri dezmembrate și abuzate.

Dacă fiul meu ar fi la ei, ar fi dat un semn până acum, ca să mă chinuie, mă gândesc și îmi dau seama că e doar această siguranță care mă mai ține pe picioare.

— Ar fi trebuit să mergi cu el până în clasă după ce ați coborât de autobuz, Lanny, spun, iar ea își ferește privirea.

— Am... am avut niște chestii de făcut, spune ea, defensivă. El a luat-o înainte. Nu era mare rahat... Îmi pare rău. Ar fi trebuit să nu-l las singur. Am coborât împreună. Se purta ca un cur și am urlat la el să meargă la ore, apoi eu am traversat până la magazin. Da, știu că nu am voie.

De la autobuz, Connor ar fi trebuit să meargă singur prin curtea triumfiulară a școlii până la clădirea din mijloc. Ar fi fost mai firesc să se confrunte cu elevi puși pe hărțuială decât cu răpitori. Dar nu am de unde să știu ce s-a întâmplat cu el după ce s-a despărțit de Lanny.

— Mamă? Poate că... Poate că s-a dus undeva să fie singur, spune ea după ce stă un moment pe gânduri.

O fixează cu privirea.

— Ce vrei să spui?

— Păi...

E clar că nu se simte în largul ei. Sunt atât de la limită,

încât îmi vine să o apuc de braț și să o scutur până mărturisește tot, dar reușesc să mă abțin la timp.

— Uneori, pleacă în diferite locuri ca să fie singur. Știi tu, se simte bine de capul lui. Poate că asta s-a întâmplat și acum.

— Gwen, spune Javi. E o chestie serioasă. Ar trebui să anunți poliția.

Sigur că are dreptate, dar e suficient cât am atras atenția poliției deja. Dacă tocmai fiul meu se furișează în locuri secrete ca să fie singur... mă sperie într-un fel la care nu m-am mai gândit până acum.

Tatălui său îi plăcea să facă asta.

— Lanny, este vreun loc anume unde merge să stea singur? Undeva în Norton? Pe aici?

Ea dă din cap că nu, și pare foarte speriată, foarte vinovată pentru că l-a lăsat singur în dimineața asta. Pentru că nu și-a îndeplinit sarcinile de soră mai mare.

— N-am idee, mama. Pe aici, îi place să meargă să se plimbe prin pădure. E tot ce știu.

Nu e suficient.

Javi spune încet:

— O să conduc prin împrejurimi, să văd dacă observ ceva. Dacă vrei.

— Da. Te rog. Te rog s-o faci. O să sun la poliție.

Este ultimul lucru pe care vreau să-l fac. E periculos, cam la fel de periculos cu a o avea pe Lanny ca martor principal al unei scene în care un criminal scapă de cadavru. Avem nevoie de umbre, nu de lumina reflectoarelor. Dar fiecare secundă pe care o irosesc poate fi una în care Connor, rănit sau – Doamne ferește – răpit, se află în real pericol.

Javi se îndreaptă spre ușă. Eu mă apuc să formez numărul.

Ne oprim amândoi din ce facem în clipa în care auzim o bătaie în ușa.

Javi mă privește peste umăr. Eu încuviințez, așa că el deschide ușa. Alarma nu se pornește — în miezul panicii, am uitat să o resetez.

În pragul ușii e chiar fiul meu, cu nasul plin de sânge, și un bărbat pe care îl știu vag din vedere.

— Connor!, strig eu și alerg spre copil.

Trec de Javi și îmi îmbrățișez fiul. Scoate un sunet ca de protest, și ceva sânge ajunge pe bluza mea, dar nu îmi pasă. Mă desprind din îmbrățișare și mă las în genunchi, să văd cât de rănit este.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a luat la bătaie, aș zice, spune bărbatul care mi-a adus fiul înapoi.

E de înălțime medie, greutate la fel, cu părul scurt, blond nisipiu, totuși nu la fel de scurt pe cât e tuns al lui Javi. Are o față interesantă și ne privește atent pe mine și pe instructorul meu.

— Salut. Sunt Sam Cade. Locuiesc mai sus pe coastă...

Brusc, mi-l amintesc din două contexte diferite. În primul, a sărit să ne apere de Carl Getts, la poligon. În al doilea, l-am zărit trecând pe stradă, pe lângă casa noastră, cu căștile în urechi, și ne-a făcut timid cu mâna.

Acceași mână pe care o întinde acum spre mine. Nu o apuc. Îl îndemn pe fiul meu să intre în casă, unde Lanny îl apucă imediat de braț și se duce să vadă cum îi poate repara nasul din care tot picură sânge. Javi stă tăcut, cu brațele încrucișate, o prezență care mă liniștește foarte mult acum.

— Ce cauți cu fiul meu?

Întrebarea iese brutală, răstită. Văd cum mărul lui Adam i se mișcă în sus și în jos, dar Cade nu face niciun

pas înapoi.

— L-am găsit stând pe doc. L-am condus până aici. Asta e tot.

Mă holbez la el și nu sunt sigură dacă să-l cred sau nu. Totuși, l-a adus acasă pe Connor, iar Connor nu pare să se teamă de omul acesta. Chiar deloc.

— Îmi amintesc de dumneavoastră, de la poligon. Nu-i așa?

Vocea mea încă nu și-a pierdut duritatea.

— Da, spune el, cu obrazii puțin înroșiți. Am închiriat cabana din vârful dealului, cea dinspre est. O să stau următoarele șase luni acolo.

— Și de unde îl cunoașteți pe fiul meu?

— După cum vă spuneam, nu-l cunosc. L-am găsit stând pe doc. Îi curgea sânge din nas, așa că l-am șters și l-am adus acasă. Aici se termină povestea. Sper că o să fie bine.

Vocea lui e mai serioasă acum, mai grăbită, de parcă ar vrea să-l las odată în pace.

— Și cum s-a rănit, aveți idee?

Cade scoate un suspin, apoi privește în sus, de parcă s-ar ruga Domnului să-i dea răbdare.

— Uite, cucoană, doar am vrut să fiu un vecin amabil și bine intenționat. Din câte știu, la fel de bine ai fi putut lovi dumneata băiatul. Așa ai făcut?

Sunt luată prin surprindere.

— Nu! Sigur că nu!

Dar are dreptate, cu siguranță. Dacă eu aș găsi un copil cu nasul spart, m-aș gândi prima dată că a fost supus violenței domestice. Am interpretat greșit și am fost prea agresivă.

— Îmi pare rău. Ar trebui să vă mulțumesc, domnule Cade, nu să vă iau la rost. Vă rog, poftiți înăuntru. O să

vă aduc un ceai cu gheață.

Ceaiul cu gheață, aici, în Sud, e chintesența ospitalității. Un cod secret prin care faci pe cineva să se simtă binevenit, și prin care în același timp îți ceri scuze.

— V-a spus Connor ceva despre ce s-a întâmplat? Orice?

— Mi-a zis doar că au fost copiii de la școală, spune Cade.

Nu mă urmează înăuntru. Stă tot în prag și privește în casă. Poate că prezența lui Javi îl neliniștește, nu știu. Prepar ceaiul și îi aduc cana la ușă. O acceptă, dar o ține ciudat, ca și cum nu ar ști ce să facă mai departe cu ea. Ia o înghițitură și îmi dau seama că nu e obișnuit cu tradițiile de pe aici, pentru că este surprins de gustul prea dulce al băuturii. Se strâmbă.

— Îmi pare rău, nu v-am întrebat nici măcar cum vă numiți..., începe el.

— Eu sunt Gwen Proctor. Connor e fiul meu, și fata pe care ați văzut-o mai devreme e fiica mea, Atlanta.

Javi își drege vocea.

— Gwen, cred că ar trebui să plec. O să trec pe la poligon, am acolo un motor cu care voi merge până acasă. Tu adu-mi Jeep-ul și vino să iei camioneta când ai chef.

Pune cheile mașinii pe măsuta de cafea, apoi dă din cap spre Sam.

— Domnule Cade.

— Domnule Esparza, spune Cade.

Nu pot lăsa un străin să stea acolo, în picioare, cu o cană de ceai în mână, și nici nu vreau să ies și să-i las pe copii singuri în casă, așa că îl las pe Javi să se ducă fără a-l însoți. Îl privesc totuși în ochi.

— Javi. Mulțumesc. Mulțumesc mult.

— Mă bucur că s-a rezolvat, spune el, apoi trece de

Cade, pășește în pas rapid pe alee, pe urmă începe chiar să alerge.

A fost în Marină, îmi amintesc. De asta se mișcă atât de lipsit de efort.

Îmi întorc atenția spre musafirul meu, care se uită după Javi cu o expresie pe care nu i-o pot descifra.

— Să intrăm aici?

Transform invitația într-o întrebare. Pare să se gândească o clipă, apoi se așază pe unul din scaunele de pe terasă. Stă pe marginea lui, de parcă și-ar dori să sară de acolo în orice moment și să plece. Își bea politicos ceaiul, deși nu cred că-i place prea tare.

— OK... Îmi pare rău. Ar trebui s-o luăm de la zero. Îmi pare rău că te-am acuzat de orice, nu a fost corect. Ți mulțumesc că l-ai ajutat pe Connor. Apreciez asta. Eram disperată aici.

— Îmi imaginez, spune el. Păi, nu ar fi copii dacă nu și-ar face un țel din a-și duce părinții la disperare, nu-i așa?

— Exact, spun eu, dar îi dau dreptate numai la suprafață.

Probabil că se aplică doar copiilor normali. Ai mei sunt diferiți. Sunt obligați să fie.

— Nu-mi vine să cred că nu m-a sunat, asta e tot. Ar fi trebuit să mă sune.

— Cred că...

Cade ezită, ca și cum ar sta pe o linie dincolo de care nu prea vrea să treacă.

— Cred că se simțea rușinat. Nu voia ca mama lui să afle că a pierdut într-o încăierare.

Reușesc să râd forțat.

— E ceva normal în rândul băieților?

Ridică din umeri, și asta e un fel de răspuns afirmativ.

— Javier a fost în armată. L-ai putea ruga să-i învețe

pe copii câteva mișcări folositoare.

Imediat mă gândesc că Sam Cade pare și el un tip puternic – e solid, nu tocmai scund, și emană o tensiune care te face să crezi că s-ar descurca bine într-o încăierare corp la corp. În timp ce Javi e bărbatul tipic care a stat o vreme în armată, Cade pare genul de tip obișnuit, dar care ascunde o duritate cu care nu vrei să te pui.

— Ai fost cumva polițist?, întreb, dintr-un impuls de moment.

— La naiba, nu. În aviație am fost. Cândva, demult... în Afganistan. Ce m-a dat de gol?

— Ai pus accentul mai mult decât era cazul pe cuvântul *armată*.

— Ei bine, se pare că sunt vinovat că dau curs rivalității între Marină și Aviație, spune el și zâmbește sincer, iar acel zâmbet dezinvolt mă ia prin surprindere. Sfatul meu rămâne, totuși. Sigur că într-o lume ideală nu ar avea de ce să riposteze într-o bătaie. Dar în lumea noastră singurele lucruri certe sunt moartea, taxele și bătăușii.

— Voi lua sfatul în considerare, spun.

Văd că se relaxează treptat, după limbajul corpului, și începe să bea mai cu poftă din ceai.

— Deci, ai spus că vei sta aici doar șase luni? E puțin timp.

— Scriu o carte, răspunde el. Nu îți face griji, n-o să te plictisesc de moarte povestindu-ți intriga sau ceva. Dar am avut o perioadă între două joburi și m-am gândit că e locul perfect pentru a veni ca să am parte de un pic de liniște, înainte să mă apuc de următorul proiect.

— Care ar fi?...

Ridică din umeri.

— Nu știu. Ceva interesant. Și într-un loc îndepărtat, cel mai probabil. Nu sunt genul de persoană care rămâne

prea mult timp într-un loc. Îmi plac experiențele noi.

Eu, pe de altă parte, aș da orice să prind rădăcini, să evit *experiențele*, dar nu îi spun asta. În schimb, păstrăm o tăcere stânjenitoare câteva minute, iar când paharul i se golește se ridică ca și cum abia ar aștepta să fugă dintr-o capcană.

Îi strâng mâna. Are palma aspră, ca a cuiva care a muncit mult la viața lui.

— Mulțumesc din nou că l-ai adus pe Connor acasă, îi spun.

Încuviințează din cap, dar îmi dau seama că nu se uită la mine. A făcut câțiva pași și îmi studiază casa pe dinafară.

— Ce e?

— Nimic, doar mă gândeam... Cred că ar trebui să fixezi șipcile acelea de pe acoperiș înainte să înceapă ploile. Îți va ploua în casă ca naiba.

Nu observasem, dar el are dreptate – furtunile din primăvara asta au smuls o bucată din acoperiș, lăsând la iveală astereala.

— La naiba. Știi cumva vreun meșter bun?

Nu vorbesc neapărat serios. Sunt pe jumătate ieșită în curte, iar în minte sunt tot fixată în planul nostru de evadare. Numai că el mă ia în serios.

— Niciunul, pe aici. Dar eu am lucrat la câteva acoperișuri, pe vremuri. Dacă vrei să ți-l repar, o pot face ieftin.

— O să mă gândesc, îi spun. Uite, îmi pare rău, dar trebuie să merg să văd ce face fiul meu. Mulțumesc că ai fost... atât de amabil.

Pare că se simte nelalocul lui, jenat.

— Sigur, spune. OK, îmi pare rău.

Se clatină de pe un picior pe altul, ca și cum ar

cumpăni dacă are rost să mai adauge ceva, apoi spune:

— Dă-mi de știre dacă e ceva.

Apoi pleacă fără să se uite înapoi, cu mâinile în buzunare, cu capul în jos și umerii trași în față. Iau paharele și intru în casă. Când să închid ușa, observ că el s-a oprit în stradă să se uite spre noi. Îmi ridic mâna și îi fac cu ea. Îmi răspunde.

Pe urmă închid ușa.

Spăl paharele, apoi bat la ușa lui Connor. Trece ceva până ce el să-mi spună că pot să intru, și îl găsesc trântit pe pat, cu ochii la ecranul din cealaltă parte a camerei. Se joacă o chestie cu mașini. Nu-l întrerup. Mă așez pe marginea patului său, atentă să nu-i blochez vederea, și aștept până ce pierde cursa de mașini. Pune pauză jocului, iar eu mă întind să-i dau la o parte bretonul de pe frunte.

Va avea o vânătaie serioasă, îmi spun, dar măcar nu are ochiul învinețit — s-ar fi văzut până acum. Pe obrazul stâng are o urmă serioasă, acolo unde un dreptaci probabil l-a pocnit. Palmele îi sunt julite, probabil s-a proptit în ele când a căzut. Are și blugii murdari în genunchi și puțin sfâșiați.

— Te doare?, îl întreb, iar el clatină din cap. Uite, îmi pare rău, trebuie să fac asta.

Mă aplec și-i ating nasul, palpând ca să văd dacă observ ceva straniu. Sunt sigură că nu e nimic rupt. Voi face o programare la doctor însă zilele viitoare, doar ca să stau liniștită.

— Mamă, termină!

Îmi dă mâna la o parte și apucă telecomanda, dar încă nu reîncepe să se joace. O plimbă dintr-o mână în alta.

— Cine a fost?, îl întreb.

Ridică din umeri. Nu ca și cum nu ar ști, evident, ci ca și cum nu ar vrea să-mi spună, orice ar fi. Nu mai zice

nimic, dar nici nu se apucă de jucat. Dacă nu ar vrea să vorbim, mă gândesc, ar da sonorul la maxim. E tehnica standard de evitare a discuțiilor, zilele astea.

— Mi-ai spune dacă ai fi într-o oarecare belea, așa e?, îl întreb.

— Nu, nu ți-aș spune. Pentru că, dacă aș face-o, ne-ai împacheta lucrurile și ne-am muta din nou, nu?

Asta mă lovește. Mă doare, pentru că e adevărat. Javi mi-a lăsat deocamdată Jeep-ul care nu mai e al meu, dar în secunda în care voi parca în fața casei acea bestie mare și albă care e camioneta fiul meu își va da seama că a avut dreptate. Mai rău, acum va crede că este din cauza lui, din cauză că s-a lăsat bătut de niște derbedei. Sper ca Lanny să nu-l învinuiască și ea tot pe Connor, pentru că nu există o ferocitate mai mare decât aceea a unei adolescente care e despărțită de lucrurile pe care și le dorește. Iar Lanny își dorește să rămână aici. Eu o știu, chiar dacă nici ea nu o știe încă.

— Dacă voi hotărî să ne mutăm, nu va fi din cauza a ceva ce ați făcut tu sau sora ta, îi spun. Va fi pentru că așa e mai sigur pentru familia noastră. În regulă, puștiule?

— Bine, spune el. Mamă? Nu-mi mai spune *puștiule*. Nu sunt un copil.

— Îmi pare rău. Tinere.

— Nu-i ca și cum ar fi prima dată când iau bătaie. Nu va fi nici ultima. Nu e sfârșitul lumii.

După ce se mai joacă câteva secunde cu telecomanda, o pune deoparte și se rostogolește pe pat, ajungând pe burtă, cu capul sprijinit în mâini.

— În scrisorile lui, tata zice ceva și despre noi?

Lanny probabil i-a vorbit despre ele, dar cu siguranță nu i-a spus totul – nu avea cum să-i împărtășească mizeriile pe care apucase să le citească. Îmi aleg cuvintele cu grijă.

— Zice, uneori.

— Și de ce nu ne citești și nouă măcar partea aia?

— Pentru că nu ar fi corect. Nu am de ce să vă citesc numai partea în care se prefăce a fi un tată bun.

— A fost un tată bun. Nu s-a prefăcut când a venit vorba despre asta.

Fiul meu o spune cu mult calm și mă rănesc vorbele lui, ca o bucată de metal înfiptă în locul unde ar trebui să-mi fie inima. Are dreptate, din perspectiva lui. Tatăl pe care l-a cunoscut el l-a iubit. E tot ce a văzut și a știut – tatăl lui a fost minunat, iar mai apoi tatăl lui a fost un monstru. Nu a existat o perioadă de mijloc, de adaptare. Și-a văzut tatăl în dimineața *Evenimentului*, l-a îmbrățișat, iar până seara tatăl lui a devenit un monstru, un criminal. Nu i s-a mai permis să plângă după el, să-i fie dor de el, să-l iubească. Niciodată după asta.

Vreau să plâng, dar nu o fac.

— E în regulă să iubești amintirile pe care le ai cu tatăl tău. Dar el a fost mai mult decât tatăl tău, iar cealaltă parte a lui... acolo nu e nimic ce merită să iubești.

— Mda, spune el și dă drumul jocului, într-un final. Mi-aș dori să fie mort.

Asta mă rănește din nou, pentru că mă întreb dacă nu cumva o spune fiindcă știe că este ce vreau eu să aud.

Aștept, dar nu se mai oprește din jucat. Spun tare, încercând să acopăr zgomotul mașinilor care se bușesc:

— Sigur nu vrei să-mi spui cine te-a lovit? Și de ce?

— Niște bătauși, fără motiv. Iisuse, las-o așa, mamă. Sunt bine.

— Ai vrea să înveți niște metode de autoapărare de la Javi? Sau de la...

Sunt gata să zic *de la domnul Cade*, dar mă opresc. De abia l-am cunoscut pe omul acela. Nu știu ce părere are

Connor despre el. Nu știu nici ce părere am eu, încă.

— Nu joc în vreun film pentru adolescenți, îmi spune fiul meu. Nu merge așa în viața reală. Până când o să mă prind cât de cât cum s-o fac, o să termin liceul.

— Da, dar gândește-te cum ar arăta o bătaie în ziua absolvirii, în mijlocul amfiteatrului? Toată lumea aplaudă și urlă, în timp ce tu-ți dobori adversarii? Pune iarăși pauză jocului.

— Mai degrabă, ajung plin de sânge la spital, și vine poliția să ne ia la întrebări. Partea aia nu prea ți-o arată în filme.

Nu prea știu cum să-l întreb ce urmează.

— Connor... cum l-ai întâlnit pe domnul Cade astăzi?

— Păi, mamă, m-a atras într-o camionetă pe care o ținea ascunsă pentru a viola copii, și m-a momit cu un ursuleț de pluș.

— Connor!

— Nu sunt prost. Am luat bătaie, am pornit spre casă, m-am așezat pe docuri, iar el pur și simplu m-a întrebat dacă sunt bine. Nu o transforma într-un serial horror, bine? A fost doar amabil. Nu orice bărbat din univers trebuie să fie un nenorocit.

— Eu niciodată...

Sunt șocată de furia din spatele vorbelor lui. Nu mi-am dat seama până acum cât de mult și-a canalizat Connor supărarea asupra mea. Dar e de înțeles. Eu sunt un martor al vieții de rahat pe care el e nevoit s-o ducă în fiecare zi.

Și, într-adevăr, chiar mă port cu fiecare persoană pe care o întâlnesc cu scepticism, bănuitor, mai ales cu bărbații. Fac asta din pur instinct de conservare. Dar îmi dau seama că, în ochii fiului meu, e un comportament

irațional. Pentru că, dacă așa mă uit la toți bărbații, într-o zi îl voi privi și pe el în același mod? Cu siguranță se întreabă. Până la urmă, e fiul tatălui său.

Îmi frânge inima și simt cum mi se adună lacrimi în ochi. Clipesc ca să le înlătur.

— O să-ți aduc puțină gheață pentru nas, spun și ies din cameră.

Mă ciocnesc de Lanny în bucătărie. Pregătește prânzul, și văd că e destul pentru întreaga familie – paste cu carne de pui, condimentate din plin. E un bucătar bun, chiar dacă uneori exagerează cu mirodeniile. Când deschid frigiderul, îmi întinde deja o pungă cu gheață.

— Na. Nu am vrut să întrerup momentul mămică-puișor.

— Mersi, iubito. Mâncarea arăta apetisant.

Îi duc gheața lui Connor, care e foarte concentrat la joc. Sper să apuce să o folosească înainte de a se topi. Cobor și mă apuc să așez masa.

— Lanny, ar trebui să mergi înapoi la școală după-amiază. O să sun să te scuz eu pentru orele pe care le-ai pierdut.

— Ba nu. Stau aici.

— Nu ai test la engleză?

— De ce crezi că stau acasă?

— Lanny.

— Bine, mamă, fie, cum vrei tu. Doamneee.

Oprește butonul aragazului cu o mișcare violentă și ne aruncă tigaia fierbinte pe masă, cu o bufnitură.

— Na, mănâncă.

Nu are rost s-o mai cert.

— Du-te să-l chemi pe fratele tău.

Nu se plânge și se supune, iar prânzul este gustos. Sățios. Chiar și lui Connor îi place și încearcă să

zâmbească, dar se strâmbă și ne arată spre nasul care îl doare. Dau câteva telefoane, apoi eu și Connor o ducem pe Lanny la școală, iar eu mă gândesc cu dor la camioneta care mă așteaptă acasă la Javier.

Mă mai gândesc că fuga noastră ar trezi și mai mult interes și că ni s-ar afla mult mai repede identitățile reale. Poate că nu va trebui s-o ștergem așa curând, la urma urmei. Poate că exagerez, așa cum am făcut-o și când am îndreptat pistolul aiurea spre fiul meu, nu cu mult timp în urmă.

Îmi dau seama că paranoia mea face parte din dorința uriașă și copleșitoare de a nu mai pierde controlul niciodată în viață. Și mai știu că impulsul acesta poate să-mi rănească de-a binelea copiii.

Cum e cazul lui Connor, prins între iubirea din copilărie și ura din prezent, fără o perioadă de acomodare între ele. Cum e cazul lui Lanny, sfidătoare și furioasă, gata să se răzbune pe lumea întreagă, dar prea tânără ca să-i și iasă.

Trebuie să mă gândesc la ei. La nevoile lor. În timp ce stau pe hol și îmi șterg lacrimile de pe obraji, îmi dau seama că ei au acum nevoie ca eu să rămân pe loc și să lupt, să am încredere că vom trece peste asta. Nu să fugim iarăși în miezul nopții, să ajungem într-un oraș necunoscut, să avem un nou set de nume pe care să le memorăm, până ce nu mai știm ce este real și ce nu. Le-a fost distrusă copilăria, de parcă a pierit răpusă de foc. Să plecăm acum este ca și cum am mai pune un buștean pe focul acela.

E ironic să existe programe de protecție a martorilor, dar nu și pentru noi. Niciodată pentru noi.

Cadavrul din lac, totuși. Mă deranjează ca lumina reflectoarelor să fie atât de aproape de noi. Mai sunt și asemănările cu crimele soțului meu, dar îmi spun că nu

sunt ceva atât de neobișnuit când vine vorba de a scăpa de un cadavru. Am făcut cercetări în sensul ăsta, încercând să-l înțeleg pe Melvin Royal. Încercând să înțeleg cum acel criminal a putut fi bărbatul pe care l-am cunoscut și pe care l-am iubit.

Aud din nou șoptele lui Mel: *Cei deștepți nu sunt prinși niciodată. Nici eu n-aș fi fost, dacă n-ar fi existat imbecilul ăla de șofer beat. Viețile noastre ar fi continuat netulburate ca și până atunci.*

Știu că e adevărat.

E vina ta că eu sunt acum aici.

Și asta era adevărat. Mel ar fi putut să fie condamnat pentru o singură crimă. Dar, din vina mea, dimensiunea răului fusese descoperită. Poliția a cercetat fiecare colț din casa noastră, nu le-a scăpat nimic. Dar ce nu știau ei, și nici eu, până atunci, era că Mel rezervase un spațiu de depozitare pe numele fratelui meu, mort demult. Am descoperit întâmplător, pentru că am fost sunată de proprietari, după ce Mel a intrat în închisoare și nu a mai putut plăti chiria depozitului.

Când am ajuns acolo, am găsit un maldăr de obiecte străine, aparținând victimelor lui – haine de damă, genți, pantofi. Cutii de plastic, cu numele fiecărei femei ucise înăuntru, care conțineau obiectele pe care bietele victime le avuseseră asupra lor.

Și jurnalul.

Era un carnet legat cu spiră, îmbrăcat în piele. Era plin de scrisul lui îngrijit... și de fotografii. Fiecare victimă avea o secțiune dedicată ei.

Am aruncat o singură privire înainte să-l arunc pe podea și să chem poliția. Nu am putut suporta nici măcar imaginile care mi s-au lipit de creier din acea singură privire.

Acuzațiile împotriva lui Mel au trecut de la răpire, tortură și crimă la mai multe crime, mai multe victime. Vocea celui care a citit capetele de acuzare a răgușit cu mult înainte să termine enumerarea, cel puțin așa au scris ziarele. Pe atunci, eu eram în închisoare, îmi așteptam propriul proces. Într-un impuls de ură, Mel a refuzat să ateste nevinovăția mea, iar o vecină zeloasă și însetată de faimă a pretins că m-a văzut cărând ceva ce arăta a cadavru... noroc cu avocatul meu, care a demontat acuzațiile și într-un final mi-a câștigat libertatea.

Am senzația că îi aud din nou vocea lui Mel.

Bărbatul ăla va mai ucide. Crezi că nu vei fi investigată și tu, când o va mai face? Că nu va apărea poza ta pe nicăieri? Gina, zilele de altădată sunt duse demult. Căutarea după imagini va aduce lupii fix la ușa ta.

Știu că vocea cu care vorbesc nu e chiar Mel, dar știu și că are dreptate. Cu cât mai zăbovim pe aici, cu atât crește riscul să facem parte din ancheta inspectorului Prester, iar asta ne va arunca viețile și acoperirea în aer.

Dar să-i iau și această casă lui Connor va face ca amărăciunea lui și furia să devină uriașe. De abia a început să se relaxeze și să se simtă parte din ceva. Să-i răpesc asta, de teama că vom fi descoperiți, e atât de crud.

Totuși, să am camioneta pregătită nu e o idee așa rea.

Trag adânc aer în piept și îl sun pe Javier. Îi spun că vom face schimbul de mașini în curând, că nu e mare grabă. El este de acord.

Pare deja un plan.

Dar o parte din mine știe că nu este totuși de ajuns.

4.

M-am obișnuit să nu mai am încredere în nimeni. Niciodată.

Îmi petrec noaptea la computer, scotocind după toate informațiile pe care le pot găsi despre Sam Cade – care e, într-adevăr, un veteran din armata care a mers în Afganistan. Nu are vreun dosar penal, nu a ucis pe nimeni, nu a violat, ba chiar nici nu are datorii. Caut pe site-uri dedicate arborelui genealogic, încercând să găsesc persoane cu numele lui, ca să-i reconstitui istoria. Dar nu găsesc nimic.

Cade are câteva conturi pe site-urile de socializare și un profil plictisitor pe un forum matrimonial, deși nu a mai fost pe acolo de câțiva ani, se pare. Postările lui sunt în genul acela sec și ironic al oamenilor inteligenți. Destul de apolitice, ceea ce e o raritate. Nu pare să se implice obsesiv în nimic.

Caut ceva necurat, dar nu găsesc.

L-aș putea contacta pe Absalom, să îi cer să sape mai adânc, dar adevărul e că mă bazez pe el pentru chestii strict legate de Mel și de armata de hateri. Dacă abuzez de relația noastră fragilă, aș putea pierde această resursă vitală. I-aș irosi timpul lui Absalom pentru a căuta bârfe despre vecinul meu. Cum încă nu am motive serioase

să-l suspectez pe Cade pentru ceva grav, mai bine o las baltă. Cât timp el se va ține la distanță, o să-l evit și eu.

Totuși, mă simt cuprinsă de neliniște când ies în fața casei și îmi dau seama că de aici îi pot vedea veranda. Observasem că sunt apropiate, dar, când noi ne-am mutat aici, cabana lui nu era locuită. Când veneam de la alergat, nu vedeam nicio mișcare acolo. Deși cabana lui e ascunsă după niște copaci, avem acces vizual destul de bun unii la ceilalți. Pot vedea că are draperii roșii, și că în spatele lor lumina e aprinsă.

Sam Cade, la fel ca mine, e pasăre de noapte.

Stau în tăcere, ascult bufnițele și vâjâitul îndepărtat al copacilor. Lacul susură în surdină și reflectă lumina lunii. E un peisaj superb.

E și foarte târziu, așa că îmi termin băutura și mă duc să mă culc.

Îl duc pe Connor la doctor, pentru o radiografie. Are vânătăi, dar nimic nu e rupt, și mă simt recunoscătoare pentru asta. Lanny vine cu noi, dar e într-o rebeliune mută tot drumul, strâmbându-se la mine și la oricine altcineva îndrăznește să-i arunce o privire. Îl întreb pe Connor din nou dacă nu vrea să-mi spună cine l-a bătut, dar e tăcut ca un pește. O las baltă. Când va fi pregătit să-mi spună, o va face. Mă gândesc serios să le propun amândurora să ia lecții de autoapărare – Javier chiar predă una, la sala de sport locală. Chiar pomenesc asta, în timp ce trecem cu mașina prin dreptul sălii, dar niciunul dintre copiii mei nu scoate o vorbă.

Așadar, e genul ăla de zi.

Mâncăm la un restaurant lipsit de fițe, chestie care e

un răsfăț pentru mine datorită plăcintei pufoase proaspete pe care o au în meniu de fiecare dată. Când aproape să terminăm, îl văd pe Javier Esparza, care intră, se așază la o masă și comandă prânzul. Mă vede și dă din cap, iar eu îi răspund la salut.

— Copii, mă duc să schimb două cuvinte cu domnul Esparza.

Lanny se uită urât, Connor se încruntă și zice:

— Să nu mă înscrii la vreun curs fără să mă întrebi!

Îi promit că n-o s-o fac. Javier mă vede venind, în timp ce chelnerița îi toarnă cafea, și îmi arată un scaun gol de la masa lui. Mă așez.

— Bună, spune el și ia o înghițitură de cafea. Ce se întâmplă? Copilul e bine?

— Connor e bine. Mulțumesc pentru ți-ai oferit ajutorul fără să stai pe gânduri.

— *De nada*. Mă bucur că n-a avut nevoie de ceva mai serios.

— Te superi dacă te întreb ceva?

Mă privește atent și ridică din umeri.

— Spune. Nu, stai un pic.

Chelnerița a revenind, aducând o supă și o bucată de plăcintă cu cocos.

— Bun, dă-i drumul.

— Îl cunoști pe domnul Cade? Sam Cade?

— Sam? Da. Sigur. Nu e așa rău, pentru un fost soldat aerian.

— Soldat aerian?

— Îmi place mai mult să-i spun așa decât *zburător*. Și nici n-ar fi prea corect, pentru că mai mult stau cu fundul pe scaun decât zboară.

Javier rânjește, ca să-mi arate că nu e sarcastic cu rea voință.

— Serios, e OK tipul. De ce? Te-a deranjat cu ceva?

— Nu, nimic de genul ăsta. Doar că... a fost ciudat să apară așa alături de Connor. Am vrut doar să mă asigur...

Javier devine serios. Cade pe gânduri, în timp ce amestecă în supă, iar apoi ia o lingură și o gustă.

— Oamenii care-l știu în general îl plac, spune el. Nu e un argument că ar fi un om de treabă, dar instinctul meu spune că e. Vrei să-l cercetez mai îndeaproape?

— Dacă poți.

— Bine. Partea bună în a fi instructor de tir e că ajungi să cunoști tot orașul ăsta nenorocit.

Doar că Sam e nou pe aici, nu a spus-o chiar el? Nu e venit de prea multă vreme și plănuiește să o șteargă după ce se vor scurge cele șase luni. Dacă mă gândesc la asta, mă simt tulburată. Ca și cum ar fi cu un pas înaintea unui pericol la care se așteaptă.

Sau poate, din nou, sunt o paranoică lipsită de orice speranță. De ce îmi pasă așa tare? Îl pot evita. A trecut o perioadă în care nu ne-am intersectat deloc, până la incidentul recent.

— S-a oferit să mă ajute să fac niște reparații la casă, îi spun lui Javier, ca și cum m-aș scuza.

— Mda, se pricepe. Mie mi-a refăcut acoperișul cabanei imediat ce m-am mutat. Cred că a lucrat cu tatăl lui în construcții. Prețul pe care mi l-a cerut a fost bun și el. Mai bun decât aș fi găsit în oraș, și niciunul din muncitorii de pe aici nu poate face o treabă ca lumea. Și nici nu se pricep să tragă cu arma.

Un gând răutăcios îmi spune că acoperișul lui Javi ar mai avea nevoie de încă o reparație, cât mai curând.

— Mulțumesc, îi spun, iar el îmi face un gest cu lingura, care vrea să semnifice *pentru puțin*.

— Noi, ăștia care nu prea suntem din partea locului,

ar trebui să ne păzim spatele unii altora, zice el, și pare că o și crede.

Că eu și el am fi același fel de excepții, de neintegrați în comunitatea locală. Dar nu suntem. Totuși, îmi place să-mi imaginez că am fi.

Îl las să-și savureze plăcinta și mă întorc la a mea, cu cremă de ciocolată, tocmai la timp, pentru că Lanny și Connor începuseră să mănânce din ea – pe margini, sperând că n-o să observ. Pe ale lor le-au terminat de mult.

— Nu vă atingeți de plăcinta mea. Asta e crimă, le spun, iar ei își dau ochii peste cap.

Lanny linge furculița.

Cândva, pe vremuri, le-aș fi spus în glumă că e o *ofensă împotriva legii*. Mă întreb dacă au observat că undeva pe drum am încetat să folosesc expresia aia.

Îmi termin plăcinta, apoi pornim spre Stillhouse Lake.

După-amiază, fac o mică plimbare pe deal și ajung în fața cabanei rustice a lui Sam Cade. E ora trei, ceea ce pe aici este una bună pentru vizite. Îl găsesc acasă, bineînțeles.

Sam pare luat prin surprindere să mă vadă, dar își păstrează politețea. Nu s-a bărbierit, iar ciocul blond de pe bărbia lui strălucește la soare. Poartă o cămașă de blugi albastru deschis, jeanși vechi și bocanci. Îmi face semn să intru și el o ia spre bucătărie.

— Scuze, îmi spune. Poți închide ușa? Am clătite pe foc, trebuie să le întorc.

— Clătite? Serios? La ora asta?

— Nu e niciodată prea târziu sau prea devreme pentru clătite. Dacă nu gândești așa, mai bine te întorci acum și pleci, pentru că asta înseamnă că nu vom fi prieteni niciodată.

E o chestie amuzantă, și mă trezesc că râd când mă întorc să închid ușa. Râsul mi se oprește însă atunci când îmi dau seama că sunt într-o cabană cu un bărbat pe care de abia îl cunosc. Odată închisă ușa, orice se poate întâmpla. Absolut orice.

Arunc o privire în jur. Locul e micuț, iar Sam nu are prea multe lucruri. O canapea, un fotoliu, un laptop așezat pe o măsuță de lemn, care încapă perfect într-un colț. Laptopul e deschis și văd o imagine cu o auroră boreală. Nu are televizor, din ce observ, dar are un pick-up și o colecție impresionantă de discuri. Pe un perete e o bibliotecă, plină ochi. E diferit de viața mea, unde nimic nu e prețuit sau considerat indispensabil. Îmi lasă o impresie puternică, este evident că acest om chiar are o viață. Una micuță, rotundă, dar reală și esențială.

Clătitele miros delicios. Îl urmez într-o bucătărie mică, deschisă, și mă uit la el cum apucă tigaia, apoi aruncă aluatul în aer, cu experiența cuiva care a exersat mult acea mișcare. E impresionant. Pune apoi tigaia la loc la foc și îmi zâmbeste dezarmant.

— Așadar... îți plac clătitele cu afine?

— Sigur, îi spun.

Asta fiindcă îmi plac, și nu datorită zâmbetului. Sunt imună la zâmbete.

— Oferta ta de a mă ajuta cu reparațiile... mai e valabilă?

— Absolut. Îmi place să-mi exerseze mâinile, iar acoperișul ăla are nevoie de niște țigle înlocuite. Putem negocia un preț OK.

— Dacă negocierile încep prin clătitele astea, nu o să mergă. Tocmai am mâncat plăcintă.

— Totuși, o să mă risc, spune el.

Întoarce clătita din tigaie la fix, când e perfect

rumenită. O pune deasupra celorlalte trei deja făcute și îmi întinde farfuria.

— Nu, nu, le-ai făcut pentru tine.

— Și o să mai fac altele. Hai, mănâncă. N-are rost să le aștepți pe următoarele, se vor răci.

Folosesc untul și siropul care sunt deja pe masă, apoi îmi torn și cafea. E tare și îi adaug și puțin zahăr.

Am mâncat jumătate din clătite – și, la naiba, sunt calde, pufoase și gustoase, cu fructele proaspete în mijloc – când el trage un scaun lângă mine și își pune cafea.

— Sunt bune?, mă întrebă.

— Unde naiba ai învățat să gătești? Sunt fenomenale. Ridică din umeri.

— Mama m-a învățat. Eram cel mai mare dintre copii și avea nevoie de ajutor în gospodărie.

Ceva apare pe fața lui când o spune, dar lasă imediat capul în jos, așa că nu-mi pot da seama dacă e nostalgie, dor, sau cu totul altceva.

Apoi, momentul e deja dus, iar el se năpustește asupra clătitelor.

Se pricepe să repare prin casă, îi place să gătească, e oarecum arătos... încep să mă întreb de ce e singur aici, la lac. Dar, pe de altă parte, nu oricine își dorește o viață de familie, sau o iubire ca-n povești. Sau copii. Eu nu regret că sunt mamă, regret doar căsnicia din care au rezultat. Cu toate astea, pot înțelege viața solitară mai bine decât o fac mulți.

Și cât de aspru poate fi ea criticată de ceilalți.

Mâncăm într-o tăcere relaxată. El mă mai întreabă care e bugetul meu pentru reparații, apoi îmi spune că s-ar putea face un podeț în spatele casei mele, ceva la care visasem în fanteziile mele în care era vorba despre o viață mai bogată. E un pas mare să îmbunătățești casa, nu doar

să o repara. Pare că-mi fixează rădăcinile. Cădem de acord asupra unui preț, dar îi spun că podul nu e printre planurile mele.

Planurile nici nu sunt punctul meu forte. Aparent, nici al lui, pentru că, atunci când îl întreb cât o să mai stea pe aici, spune că nu e sigur.

— Depinde cum o să mă simt. Îmi place aici, deci... vom vedea.

Mă întreb dacă mă include și pe mine în *aici*. Îl scanez, căutând semne de flirt, dar nu găsesc niciunele. Pare că mă tratează ca pe o persoană umană și atât, nu ca pe o femeie care ar putea fi disponibilă. Perfect. Nu caut o relație și nu îmi plac bărbații care se dau la tine din senin.

Îmi termin clătitele înaintea lui și, fără să-l anunț, îmi duc farfuria murdară în chiuvetă, unde o spăl bine și o pun să se scurgă. Nu are robot de spălat vase. Nu spune nimic până ce nu mă întind după prosop.

— Chiar nu e nevoie. Mă ocup eu. Dar mulțumesc.

Mă întorc să mă uit la el, în timp ce-mi șterg mâinile pe un prosop galben ca lămâia. Pare relaxat, bucurându-se de desert, din care a mai rămas un pic.

— De fapt ce faci aici, Sam?

Își oprește furculița la jumătatea drumului, și lasă să se scurgă siropul pe farfurie, apoi bagă clătita în gură. Mestecă, înghite, bea din cafea, apoi își dă scaunul puțin în spate ca să mă privească mai bine.

Pare sincer. Și puțin enervat.

— Scriu. O carte. Cred că întrebarea e ce faci *tu* aici? Pentru că al naibii să fiu dacă nu ai o grămadă de secrete, domnișoară Proctor. Și poate că n-ar trebui să mă bag. Poate că n-ar trebui nici măcar să mă cocoș pe acoperișul tău, chiar dacă îmi dai bani. Știi, nici vecinii tăi nu prea știu mare lucru despre tine. Bătrânul domn Claremont

spune că ești cochetă și îți place să ieși în evidență. N-aș spune că-l contrazic, deși ai fost un invitat plăcut și ai mâncat clătite și ai discutat chestii interesante.

Răspunsul lui mi se pare o fugă din fața unei probleme. Mă simt puțin atacată, după ce cu o secundă în urmă eu eram aia cu întrebările, sperând să provoc o reacție care să-l dea de gol pe Sam Cade, să se dezvăluie drept altcineva decât omul care vrea să pară. În loc de asta, a întors oglinda spre mine și m-a făcut să dau înapoi. Într-un fel... admir asta. Nu îmi sporește încrederea în omul din fața mea, și totuși câștigă puncte.

— Ah, îmi place să ies în evidență, în regulă. Cât despre motivul pentru care sunt aici, nu e treaba ta, domnu-le Cade.

— Atunci, să ne păstrăm amândoi secretele, domnișoară Proctor.

Își ia farfuria și pleacă la chiuvetă.

— Mă scuzi o secundă.

Mă dau la o parte. Spală nu doar farfuria, ci și tigaia, apoi spatula, meticulos, gânditor. Aștept să termine.

— E corect așa, îi spun. Ne vedem mâine, să vedem ce facem cu acoperișul. E bine la nouă dimineața?

Expresia lui calmă și indescifrabilă nu se schimbă prea mult atunci când îmi zâmbește.

— Sigur, la nouă e bine. Plata la finalul fiecărei zile de muncă?

— Perfect.

Dau din cap. Nu face efortul de a-mi strânge mâna, e drept că nici eu nu o întind, apoi mă îndrept spre ușă. Cobor treptele, apoi mă opresc ca să trag aer adânc în piept. Când expir, am senzația că aerul s-a umplut cu miros de clătite.

Chiar e un bucătar foarte priceput.

Copiii mai au doar o săptămână până la vacanță, ceea ce aduce stresul testelor date în ultimul moment. Stres pentru Connor, mai exact. Nu și pentru Lanny. Îi conduc la autobuzul de opt dimineața, și până la nouă reușesc să fac niște cafea și să încălzesc niște pateuri gata făcute – știu că nu pot rivaliza cu abilitățile lui Cade de a pregăti clătite. Ajunge la nouă fix, fără să întârzie; îl servesc cu cafea și discutăm despre ce și cum să repare. Ia banii ca să meargă după materiale, apoi trece pe la el pe acasă. După cincisprezece minute iese de acolo, îmbrăcat într-o salopetă gri, muncitorească, cu dungi de un verde șters.

Cât timp e plecat să cumpere materialele, verific Armata Psihopaților. Nu apare nimic nou la orizont. Numărul postărilor e în scădere... țin un tabel în Excel, unde verific cât de mare e interesul pe care numele noastre îl produc în online. Mă bucur să aflu că atrocitățile lui Mel au intrat în umbra altora – teroriști, psihopați, criminali, violatori. Interesul față de noi a mai scăzut, în condițiile astea. Urăsc să spun *ia-ți o viață*, dar unii din ei cred că exact asta au făcut, între timp.

Poate că într-o zi o să putem s-o facem și noi. Este o speranță slabă, dar orice fel de speranță e un optimism nou pentru mine.

Cade se întoarce chiar când printez materiale despre troli. O copie rămâne în imprimantă, dar trag cu grijă ușa biroului meu, apoi merg să îl întâmpin.

Deja s-a apucat să pună o scară spre acoperiș și o fixează bine în iarbă. Și-a luat materialele și și-a legat o centură în talie, de care sunt prinse niște punguțe cu cuie și un ciocan. Și-a pus o șapcă pe cap, să-l apere de soare.

— Uite, spun și îi întind un termos cu apă rece. Ai

nevoie de ajutor?

— Nu, zice el. Ar trebui să reușesc să termin partea asta înainte de lăsarea întinericului. Pe la ora unu o să iau o pauză.

— Îți pregătesc eu prânzul, îi spun. Apoi te las să-ți vezi de treabă.

— Sună bine.

Își prinde și termosul la centură și apucă o sacoșă cu materiale. Eu îi țin scara, iar el urcă ușor, ca și cum ar căra niște pene. Se mai întoarce să se uite dacă e stabilă scara. Este. Panta acoperișului nu pare să-l pună în dificultate.

Sam îmi face cu mâna, iar eu îi răspund. Când mă întorc să intru în casă văd o mașină a poliției trecând, deplasându-se încet, cu cauciucurile scrâșnind pe pietriș. E condusă de Graham, care dă din cap spre mine, apoi pornește spre casa familiei Johansen. Îmi amintesc că aproape m-a invitat să mă alătur lui într-o seară ca să tragem cu arma, dar mă gândesc și că vrea să-i ducă pe copiii lui la poligon. Eu nu vreau să-i duc pe ai mei. Îmi promit în schimb să trec pe la el cu niște prăjituri, ceva ca o ofertă de pace, de prietenie, dar în același timp să nu pară că aș avea vreun interes romantic.

Până la prânz, am rezolvat treburile a doi clienți și am cerut să primesc și mai mult de lucru. Unul dintre ei mă și plătește, în timp ce eu fac spaghetti cu carne și salată, iar Sam Cade vine să ia prânzul cu mine, la o măsuță mică, cochetă. Celălalt client plătește spre seară, ceea ce e o veste bună. Uneori, trebuie să insist ca să-mi primesc banii.

Zgomotul pe care îl face Cade sus pe casă devine liniștitor, odată ce mă obișnuiesc cu el.

Mă scoate din rutină sunetul strident al alarmei.

— Ne-am întors!, zbiară Lanny din hol. Nu trage!

— Ai fost rea, îi spune Connor, apoi aud un oftat, ca și cum ea i-a tras un cot în stomac. Păi chiar ai fost!

— Taci din gură, căposule! Nu ai chestii de tocilari de care să te apuci?

Ies din birou și mă duc să-i întâmpin. Connor trece pe lângă mine fără să-mi spună un cuvânt, cu fața înnegurată, apoi trănțește ușa camerei lui.

Pe Lanny o prind la jumătatea drumului spre camera ei.

— E sensibil, zice ea. Ce? E vina mea?

— *Căposule?*

— E o chestie inspirată după un pokemon. Sunt chiar adorabili.

— Știu ce sunt pokemonii. De ce îi zici așa?

— Pentru că îmi amintește de unul, cu carapacea lui tare și cu burta moale de dedesubt. E supărat doar fiindcă a picat testul...

— Am luat opt!, urlă Connor prin ușa închisă.

Lanny ridică o sprânceană sub forma unui arc perfect și mă întreb dacă a exersat asta în oglindă.

— Vezi? A luat opt. E clar că și-a pierdut îndemânarea.

— Gata, spun eu, severă.

Ca pentru a mă aproba, se aud trei bătăi de pe acoperiș. Lanny tresare și îmi dau seama că ei doi nu l-au văzut acolo sus când au intrat în casă.

— E în regulă, le spun, iar Connor, panicat, deschide ușa și mă privește. E doar domnul Cade. Înlocuiește niște țigle de pe acoperiș.

Lanny clatină din cap și oftează, apoi pornește spre camera ei.

Connor, pe de altă parte, arată o emoție complet diferită: interes.

— Tare. Pot să merg să-l ajut?

Mă gândesc la asta. Iau în considerare riscul ca fiul

meu să cadă de pe casă, sau de pe scară... apoi iau în considerare și entuziasmul pe care-l văd la el. Nevoia de a fi în preajma unui bărbat adult, unul care îl poate învăța chestiile despre care eu nu am habar. Cineva care poate reprezenta altceva decât durere, frică și oroarea pe care i le provoacă acum tatăl lui. E înțelept s-o fac? Probabil că nu. Dar e corect.

Îmi înghit temerile și mă forțez să zâmbesc.

— Sigur, puiule.

Nu pot să mint. Îmi petrec următoarele câteva ore afară, curățând mizeria pe care Cade și Connor o aruncă pe jos, și uitându-mă după orice semn că fiul meu ar putea să-și piardă echilibrul și să se rănească – sau mai rău.

Dar e în regulă. Are un echilibru bun și se distrează, în timp ce Cade îi împărtășește secretele reparării unui acoperiș. Mă vindecă puțin zâmbetele sincere ale lui Connor, zâmbete reale, și bucuria pe care o simte când reușește să facă un lucru cum trebuie. Asta, îmi spun, e o zi pe care o va ține mine. O zi bună. Este una dintre amintirile fericite din noua lui viață.

Îmi parerău că nu sunt și eu mai prezentă în ea. Fiul meu nu mă va mai privi acum ca pe un erou. Ce avem noi chiar e iubire, dar iubirea adevărată e complicată și nu mereu plăcută. Cum ar putea să fie altfel, cu trecutul pe care-l avem? Se simte bine în preajma lui Sam Cade și mă bucur tare mult. Tac din gură, strâng murdăria și, deși soarele arde cam tare, efortul fizic îmi face bine.

Luăm cina împreună în jurul mesei. Lanny a preluat șefia peste bucătărie și îi ordonă lui Cade să meargă acasă, să se spele și să-și schimbe hainele, apoi să se întoarcă.

Îmi dau seama că e amuzat să primească ordine de la o puștoaică goth, care poartă un șort înflorat. Pleacă, apoi se întoarce, proaspăt și curat. Părul îi e ud pe ceafă de la duș și și-a schimbat cămașa și blugii. Nu mai are bocanci, ci pantofi.

Lanny a făcut lasagna, și ne avântăm asupra ei cu foame nestăvilită, toți patru. E delicioasă, o explozie de gusturi proaspete – singurul ingredient care nu e făcut în casă sunt pastele, luate de la magazin. Connor e incredibil de volubil și povestește despre tot ce a învățat pe parcursul zilei. Munca alături de bărbatul străin l-a entuziasmat considerabil mai mult decât o face școala. Ne explică de ce cuiul poate fi bătut drept cu o singură lovitură de ciocan, cum trebuie să aliniezi țiglele, cum să-ți menții echilibrul pe panta acoperișului. Lanny, bineînțeles, își dă ochii peste cap, dar până și ea pare să aprecieze că frațele ei este într-o dispoziție atât de bună.

— Așadar, Connor s-a descurcat bine, spun eu când Connor face o pauză ca să tragă aer în piept.

Sam dă din cap, cu gura plină de lasagna.

— E talentat, spune el. Ai făcut o treabă bună azi, prietene.

Îi întinde palma, iar Connor și-o lovește pe a lui de mână răsfirată a bărbatului.

— Că plouă, că e furtună, în câteva zile ar trebui să terminăm, spune Sam.

Lui Connor îi piere din entuziasm.

— Dar... dar lemnul? Mamă? Lemnul din spatele casei, care a putrezit?

— Are dreptate, spun eu. Avem un perete din lemn care s-a învechit. Poate că va trebui înlocuit și el.

— Bun. Încă trei zile, dă Sam verdictul și înfinge din nou furculița în lasagna, luând o bucată de crustă din

brânză. Dacă vrei și podețul ăla în spate, va trebui să ne lungim la o săptămână, cam așa.

— Da! Mamă, putem? Putem să facem și pod?

Expresia lui Connor este atât de sinceră, încât mă lovește ca o maree și scaldă toată neliniștea pe care am avut-o de curând. Tot o să-mi mai iau camioneta, dar, dacă eram cu adevărat în căutarea unui motiv să rămân, îl găsesc acum, în ochii fiului meu. Mă îngrijorasem de furia lui tăcută, de natura introspectivă. Pentru prima dată îl văd deschis față de cineva, și ar fi greșit să distrug asta, doar din cauza unor suspiciuni.

— Un podeț ar fi drăguț, spun, iar Connor își ridică ambele mâini în semn de victorie. Sam, te-ar deranja să lucrezi mai mult după-amiaza, când iese Connor de la școală?

Sam ridică din umeri.

— Nu mă deranjează, dar vom avansa mai încet. Dacă lucrez doar jumătăți de zi, ne poate lua și o lună.

— E în regulă, sare Connor. Mai am doar o săptămână de școală. Apoi vom putea munci toată ziua!

Sam Cade îmi aruncă o privire amuzată, iar eu ridic o sprânceană și îmi văd de lasagna din farfurie.

— Cum să nu, spune Sam. Dacă mama ta e de acord. Și vom munci doar când e ea pe aici.

Sam nu e prost. Știe cât de sensibilă sunt, cât de obsedată de control și siguranță. Știe că un bărbat necăsătorit, care își croiește drum într-o familie nouă, poate fi suspectat de o grămadă de chestii deloc flatante. Citesc pe fața lui că e conștient de toate astea și că nu e deloc deranjat să joace după regulile mele.

Trebuie să recunosc, e o bilă albă în contul lui.

Cina este un succes absolut. În timp ce copiii strâng bucuroși masa, eu și Sam ieșim cu câte o bere pe verandă.

Zăpușeala din timpul zilei lasă în sfârșit loc unei răcori plăcute, adusă de briza lacului. Totuși, umiditatea e ceva cu care încă nu m-am obișnuit. Berea, nu știu de ce, mă duce cu gândul la toamnă, deși propriu-zis nici nu am ajuns în miezul verii. Observ câteva bărci plutind pe lac, în apusul portocaliu. Una cu motor, de patru persoane, un iaht fișos și două bărcuțe cu vâsle. Toate se îndreaptă spre țarm.

— Mi-ai verificat trecutul?, mă întreabă Sam.

Mă ia prin surprindere și fac o pauză, rămânând cu berea în drum spre buze.

— De ce spui asta?

— Pentru că pari genul de femeie care verifică trecutul persoanelor pe care de abia le-a întâlnit.

Râd, pentru că e adevărat.

— Da.

— Cum par că stau cu finanțele?

— Destul de bine.

— Asta mă bucură. Eu nu mi-am mai verificat conturile de o vreme. E bine de știut, chiar dacă aflu de la altcineva.

— Nu ești supărat?

Bea din bere și nu-mi aruncă nicio privire. Pare captivat de bărcile de pe lac.

— Nu. Poate doar puțin dezamăgit. Adică, îmi imaginez că sunt genul de băiat de încredere.

— Să spunem doar că am avut încredere în oamenii nepotriviți, în trecutul meu.

Nu mă pot gândi decât la cât de diferit e felul în care a reacționat Sam Cade cu o secundă în urmă față de cum ar fi făcut Melvin, în aceeași situație. Mel ar fi fost furios. Jignit. M-ar fi acuzat că nu am încredere în el. Poate că nu ar fi zis-o direct, dar s-ar fi comportat înțepat și distant.

Sam nu face nimic de genul acesta. Doar spune ce gândește.

— E firesc. Trebuia să te asiguri că poți sta liniștită, mai ales că aveam să fiu în preajma copiilor tăi. Să fiu sincer, a fost un impuls înțelept.

— Tu te-ai interesat de mine?

Asta îl surprinde. Se dă puțin înapoi și mă privește. Ridică din umeri.

— Am întrebat pe ici, pe colo. La modul: femeia asta își plătește datoriile? Dacă mă întrebi dacă te-am căutat pe Google, nu, n-am făcut-o. Când femeile fac asta bărbaților, se cheamă precauție. Când bărbații o fac...

— E hărțuire, termin eu fraza în locul lui. Mda. Și ce a avut lumea de pe aici de spus despre mine?

— Cum am mai zis – că îți place să ieși în evidență. De fapt, cam asta se spune și despre mine.

Întind sticla mea de bere și ni le ciocnim. Pentru un moment, doar bem. Bărcile au ajuns la mal. Iahtul fișos este ultimul, și din direcția lui se aud până la noi râsete. Parcă și muzică. Din el coboară patru oameni, apoi unul se urcă repede înapoi ca să ducă vasul în portul privat din cealaltă parte a lacului.

Viețile oamenilor bogați și plictisiți.

— Crezi că beau șampanie?, mă întreabă Sam.

— Dom Perignon, clar. Și au caviar.

— Belea. Mie îmi place caviarul cu pâine prăjită și cu o felie de somon. Dar numai în zilele care se termină cu *i*.

— Nu trebuie să exagerezi cu tratațiile, spun, încercând să-mi iau un accent New England – de fapt, îl imit pe al maică-mii. Te poți îmbăta din șampanie de calitate.

— Ei bine, n-am de unde să știu. Cred că am băut doar șampanie ieftină, un pahar, cândva la o nuntă.

Ridică apoi berea spre mine.

— Asta merge mai bine.

— Complet de acord.

— Știi, fiul tău e un copil minunat.

— Știu. Știu.

Zâmbesc, dar nu neapărat lui. Ne terminăm berile și iau sticlele goale. Îl plătesc pe Sam pentru ziua de muncă, apoi îl urmăresc cum merge pe drumul spre cabana lui. Văd cum se aprind luminile în sufrageria lui, prin draperiile trase.

Când intru, găsesc bucătăria curată lună. Copiii stau fiecare la locul lui, ca în fiecare seară.

E un sfârșit de zi liniștit și plăcut. Dar singurul meu gând, în timp ce merg să setez alarma, e că liniștea asta nu are cum să dureze.

Dar durează. Ziua următoare, sâmbăta, trece fără incidente. Mai puține postări ale Armatei Psihopaților. Fără vizite ale poliției. Primesc mai mult de muncă. Duminica se scurge la fel. Luni, copiii merg la școală, iar la patru fix, după-amiază, Connor și Sam Cade sunt din nou pe casă, ciocnind și reparând. Lanny se plânge de zgomot, dar rezolvă situația punându-și căștile în urechi.

O zi bună se prelinge în altă zi bună, apoi într-o săptămână completă. Spre bucuria copiilor, școala se termină, apoi Cade aproape că se mută la noi. Luăm împreună micul dejun, apoi el îl ia pe Connor la treabă. După ce acoperișul e terminat, se apucă de înlocuit peretele de lemn din spate. Mă retrag în birou ca să muncesc și să-mi văd de psihopații mei și e... aproape confortabil. Să am pe cineva prin preajmă în care pot avea încredere.

Până duminică, casa noastră e și zugrăvită, și am

mult de curățat în urmă, dar nu mă deranjează. Nici pe departe. Sunt mai fericită decât am fost de nici nu mai știu când, pentru că Lanny, Connor și Cade sunt murdari și obosiți, dar am făcut ceva autentic împreună. E minunat.

Mă trezesc că îi zâmbesc nereținut lui Sam întreaga zi. El îmi întoarce zâmbetele, și sunt deschise, sincere. Am o vagă amintire legată de cum mi-a zâmbit Mel pentru prima dată. Îmi dau seama în acest moment că Mel nu îmi zâmbea sincer, nereținut, deschis. Era o joacă, un rol. Nu-și ieșea din personaj. Îmi dau seama de felul diferit în care Sam le vorbește copiilor, cum îi corectează, cum greșește și el, cum spune trăsnași, dar și chestii deștepte. Cât de uman este și natural.

Mel nu a fost niciodată așa. Doar că eu nu i-am pus nicio oglindă în față, cât timp am fost împreună. Iar eu nu știam cum trebuie să fie un tată. Taică-miu a fost mai mult absent, și mereu rece. Nu credea că nevoile copiilor trebuie luate prea mult în seamă. Mel, când m-a întâlnit, și-a dat seama care era punctul meu vulnerabil, ce îmi lipsise. Probabil că mă analizase mult.

Au fost dăți în care masca i-a alunecat puțin... și mi-o amintesc pe fiecare în parte. Ziua în care m-am înfuriat că a ratat cea de-a treia aniversare a lui Brady. Se întorsese spre mine cu atât de multă violență, încât m-am dat instinctiv în spate și m-am lovit de frigider. Nu m-a lovit, dar m-a ținut cu brațele de-o parte și de alta a corpului și s-a uitat în ochii mei cu o lipsă de sentiment care mă terifiase. Care mă înfricoșează și acum.

Chiar și când Mel se camuflase perfect, avea ceva nenatural. Superficial. Calmul lui părea forțat, la fel și afecțiunea pe care ne-o arăta.

Când intra în atelier, bănuiesc că atunci dădea frâu

liber lui Mel cel adevărat. Trăia pentru momentele acelea, de după ce ușa se închidea.

Oricât de mult l-aș inspecta pe Sam, nu văd asta. Văd o persoană. Una reală.

Mi se face rău și mă cuprinde tristețea când mă gândesc cât de puțin am priceput din ce era fix în fața mea, chiar în pat cu mine, toți cei nouă ani cât a durat căsnicia mea. Căsnicia mea, nu a noastră. Pentru Mel Royal, nu a fost o căsnicie pe bune.

Am fost o unealtă, la fel ca fierăstraiele și ciocanele și cuțitele din atelierul lui. Am fost camuflajul lui.

Este oribil, dar și vindecător să înțeleg asta, într-un final. Nu îmi dădeam voie să merg cu gândul acolo, dar acum, văzându-l pe Sam lângă copiii mei, îmi dau dintr-o dată seama ce a fost greșit și artificial la relația mea.

Nu-i spun lui Sam lucrurile la care mă gândesc, desigur. Ar fi o conversație ciudată, mai ales că nu am de gând să-i dezvălui cine sunt. La naiba, nu. Dar înseamnă ceva că Lanny și Connor îl agreează. Sunt atât de inteligenți și știu că e corect să le ofer familiaritatea unei persoane noi – e riscant, dar corect. Încă mai sunt pregătită să fug, dacă va trebui, dar nu mai devreme.

Până atunci, e liniște. Mai liniște ca niciodată.

Până pe la mijlocul lui iunie, Connor și Sam fac să arate grozav casa noastră, iar Sam îl învață pe fiul meu principiile construcției. Plănuiesc să niveleze terenul din spate. Să toarne beton, printre altele. Lanny stă pe margine, mai face sugestii, și la un moment dat e prinsă și ea în proiect, supraveghindu-l pe Sam care privește treaba cu un ochi de arhitect.

E un proiect pe termen lung. Nimeni nu se grăbește să termine. Nici măcar eu. Am o perioadă bună profesional vorbind, tot primesc oferte, pe unele chiar trebuie

să le refuz din lipsă de timp. Reputația îmi crește, la fel și tariful. Viitorul nu mai pare atât de negru.

Sigur, nu depind în întregime de banii pe care-i primesc pentru munca mea online, pentru că Mel a făcut și ceva bun – în acel depozit oribil în care își ținea jurnalul, trofee, ținea și planul lui de evadare.

O valiză plină cu bani.

Aproape două sute de mii, moștenirea lăsată de ai lui după ce au vândut o proprietate. Bani despre care îmi spusese că îi investise. Stătuseră acolo ani întregi, așteptând momentul în care Mel ar fi fost nevoit să fugă. N-a avut norocul să mai ia banii ăia. A fost arestat la muncă și nu și-a mai petrecut nici măcar o singură zi în libertate.

Am predat lucrurile de acolo poliției, sigur că da, dar înainte de asta am luat geanta cu bani și am pus-o în portbagaj. Am mers la un alt spațiu de depozitare și am deschis un cont pe un nume fictiv, gândit de mine pe loc. A fost oribil. Eram sigură că voi fi prinsă, sau, mai rău, că va veni altcineva, va deschide sertarul și banii vor fi duși definitiv. Nu aș fi avut cum să reclam pierderea.

Dar totul a mers bine. Am plătit bani în plus, pentru ca valiza să rămână acolo până ce voi putea să o iau în siguranță. Foarte bine că nu m-am grăbit. Două zile mai târziu, în ciuda cooperării mele cu poliția, am fost arestată, dusă la închisoare, unde mi-am așteptat procesul.

Valiza m-a așteptat cuminte un an, până ce am fost achitată. A adunat praf pe ea. Micile miracole...

Am cheltuit jumătate din ce era acolo pentru a ne găsi un refugiu și noi identități, înainte de Stillhouse Lake. Casa asta a fost surprinzător de ieftină la licitație, dar am cheltuit încă jumătate din costul de achiziție pentru a o face locuibilă. Totuși, încă mai am bani, la care se adaugă și venitul pe care-l obțin din munca mea. Îmi imaginez

că Mel ar fi teribil de înfuriat dacă ar ști că risipesc banii adunați de el, iar asta mă face foarte, foarte fericită. Mă relaxează să știu că folosesc acei bani nenorociți ca să-mi construiesc o viață nouă.

Când Cade se oferă să mă ajute cu grădina, lăsată de mine în paragină, mă învoiesc imediat. Îi cer doar să mă lase să-l plătesc pentru munca lui, și e de acord. Petrecem ore întregi făcând planuri, alegând cele mai spectaculoase plante. Apoi lucrăm umăr lângă umăr. Facem alei, punem borduri. Amenajăm un mic iaz și îl umplem cu peștișori aurii, care scânteiază în soare.

Ușor, ușor, devine evident că am încredere în Sam Cade. Nu e un moment anume când înțeleg asta. Nu e ceva anume ce face sau spune. E *tot* ce face și spune. E cel mai calm bărbat în preajma căruia am fost vreodată, și de fiecare dată când îl văd zâmbind sau vorbind cu copiii mei, îmi dau seama ce alegeri proaste am făcut în trecut. Cât de stearpă a fost viața mea alături de Melvin Royal. Și cât de plină părea.

Era la fel de lipsită de viață pe cât e luna.

Două săptămâni trec fără să-mi dau seama. Grădina mea arată acum ca desprinsă din paginile unei reviste de design exterior, și până și Lanny pare mulțumită. Renunță la outfiturile goth, chiar dacă nu de tot. Le transformă în ceva rebel, dar cool. Apoi, din senin, îmi spune că și-a făcut o prietenă. La început e o prietenie online, dar într-o după-amiază îmi cere, în felul ei aparent nepăsător, să o duc să se vadă cu Dahlia Brown la un film. Fata pe care a pocnit-o la școală.

Sunt neîncrezătoare la început vizavi de schimbarea lui Lanny de atitudine, dar când o cunosc pe Dahlia mi se pare o fată de treabă. Înaltă, cu aparat dentar, neîndemânatică. Îmi spune că iubitul a părăsit-o când și-a pus

firele metalice în gură. Cel mai bun lucru care i se putea întâmpla.

Eu și Connor stăm în spatele sălii, iar Lanny stă lângă noua ei amică. În momentul în care Dahlia vine la noi pentru cină, pare că s-a dezghețat complet. La fel și Lanny.

Pe măsură ce vara înaintează, devine o obișnuință — Dahlia și Lanny peste tot împreună, cele mai bune prietene. Dahlia împrumută din stilul fiicei mele oja neagră și creionul dermatograf în exces, dramatic, iar Lanny adoptă eșarfele înflorate pe care le poartă Dahlia.

Până în iulie, au o relație mai apropiată decât oricare alte două adolescente, și au atras în jurul lor și alți prieteni. Sunt atentă, nu-i scap din ochi. Unul dintre băieți e goth din cap până-n picioare, cu nasul plin de piercingsuri, dar din fericire are un iubit pământău și se completează excelent. Sunt și extrem de amuzanți, ceea ce e un lucru bun pentru Lanny.

Connor s-a schimbat și el. Are prieteni și, pentru prima dată, îmi spune că și-a ales cariera.

Fiul meu vrea să devină arhitect. Vrea să construiască lucruri. Când îmi spune asta, mă trezesc că am lacrimi în ochi. Îmi dorisem cu disperare ca el să aibă visuri, să aibă o viață interioară dincolo de fuga noastră dintr-un loc în altul, și acum a devenit realitate.

Sam Cade i-a construit un vis, într-un fel în care eu n-am putut s-o fac. Mă simt recunoscătoare. Seara următoare, vorbesc cu Sam despre noua pasiune a lui Connor, când stăm pe verandă, savurându-ne băuturile. Mă ascultă tăcut, nu spune nimic o vreme. Apoi se întoarce spre mine. E o seară întunecată, cu nori, se apropie furtuna; e cod de vijelie în această parte din Tennessee.

— Nu spui mare lucru despre tatăl lui Connor, zice Sam.

De fapt, nu am spus nimic. Nu pot. N-o voi face.

— Nu e cine știe ce de spus. Connor avea nevoie de un model masculin. Tu i-ai oferit asta, Sam.

Nu-i pot vedea fața, nu știu dacă l-am speriat sau l-am impresionat plăcut, sau amândouă. Între noi există o oarecare tensiune, dar mai mult decât să ne atingem degetele când ne dăm unul altuia sticlele de bere nu am făcut. Nu știu dacă m-aș mai putea îndrăgosti de cineva și am senzația că și pe el îl oprește ceva. Poate o relație eșuată. O iubire pierdută. Nu întreb.

— Mă bucur că am putut ajuta, spune el și vocea îi sună ciudat. E un copil bun, Gwen.

— Știu.

— Lanny, la fel. Tu... tu ești o mamă extraordinară pentru ei.

În depărtare se aude un tunet, dar nu vedem nicio explozie pe cer. Probabil fulgerul a lovit în spatele dealurilor. Aerul e dens, simt că se apropie ploaia.

— Am încercat să fiu. Și ai dreptate. Nu vorbim despre tatăl lor. Dar a fost... un nemernic.

Emoția mă gâtuie când încerc să spun mai mult, pentru că de dimineață am primit o altă scrisoare de la Mel. S-a reîntors la ciclul lui, pentru că aceasta e numai despre banalități, cu câteva întrebări despre copii. Mă scoate din sărite pentru că acum, de când e Sam prin preajmă, văd cum ar trebui să se poarte cu adevărat un tată. Mel era doar o poză – zâmbea, apărea la timp, totul numai la suprafață. Știu că ceea ce simțea și ce simte acum e doar umbra unei afecțiuni adevărate.

Mă gândesc la Mel când stau alături de Sam și îmi vine să întind mâna spre el, să-i simt căldura degetelor, să-l păstrez ca pe un talisman. Trebuie să gonesc fantoma soțului meu și să nu mă mai gândesc la el. Îmi dau seama

că pentru prima dată sunt la un pas de a-i spune lui Sam adevărul despre Mel. Adevărul despre mine. Dacă o voi face, el va fi prima ființă care va ști.

Un fulger îndepărtat luminează fața lui Sam și brusc mi se pare familiar. Nu ca și cum ar fi Sam, ci ca și cum l-aș cunoaște din altă parte. Ca și cum ar fi altcineva.

Dar nu știu de unde să-l iau.

— Ce e?

Mă privește atent și simt cum fața începe să-mi ardă. E neobișnuit. Măcar nu roșesc. Nu am idee de ce mă simt așa aiurea, stând pe verandă lângă un bărbat care a început să-mi devină familiar.

— Gwen?

Clatin din cap și îmi întorc privirea, dar știu că i-am trezit suspiciuni. Mă bucur că norii au lăsat întunericul să cadă peste noi.

Vreau să-l sărut pe bărbatul ăsta. Vreau să mă sărute și el.

E ca un șoc, un șoc incredibil; nu am mai avut impulsul acesta de o grămadă de vreme. Credeam că e îngropat pe vecie, ars în infernul crimelor lui Mel, trădarea lui care a pârlolit totul în mine. Și totuși, iată-mă aici, tremurând, dorindu-mi ca Sam Cade să-și lipească buzele de ale mele. Cred că și el simte ce simt eu. E ca un fir electric întins între noi doi.

Probabil l-am speriat, pentru că își bea acum berea cu înghițituri mari, însetate.

— Ar trebui să plec înainte să înceapă furtuna.

Vocea îi sună mai adâncă, mai întunecată, și mai detașată, în același timp. Nu spun nimic, pentru că nu pot. Nu știu ce aș putea zice. Dau din cap, iar el se ridică și începe să coboare treptele.

A ajuns la baza lor când îmi recapăt în sfârșit vocea.

— Sam.

Se oprește. Îmi învârt sticla între palme și spun:

— Vii și mâine?

— Mai vrei să vin?

— Sigur, spun. Da.

Dă din cap, apoi e dus, cu mersul lui mai rapid decât altă dată. Becul se aprinde automat, să mă avertizeze că e mișcare în curte. Ploaia începe câteva minute mai târziu. La început ezitantă, apoi răpăind pe acoperiș, pe urmă cade ca o cortină groasă, trimițând stropi mari și pe verandă. Sper că Sam a ajuns acasă și nu l-a udat.

Stau în tăcere, ascultând zgomotul ploii, și îmi termin berea.

Am dat de belea, mă gândesc.

Pentru că nu m-am mai simțit atât de vulnerabilă de multă vreme. De când eram Gina Royal.

Ne ia ceva timp. Ușor, aproape imperceptibil, de-a lungul verii fierbinți și înăbușitoare, eu și Sam ne lăsăm garda jos. Ne dezbrăcăm armurile. Ne dăm voie să ne atingem mâinile fără să tresărim, să zâmbim fără să ne premedităm reacțiile. Pare ceva real. Pare ceva puternic.

Încep în sfârșit să mă simt și eu umană.

Nu mă mint cu gândul că Sam ar putea repara tot ce e stricat în mine. Cred că nici el nu-și face iluzii. Amândoi suntem speriați, mi-am dat seama de asta încă de la început. Poate că doar oamenii destrămați pot accepta pe cineva alături de ei în felul în care o facem noi, complet, fără rețineri și fantezii înșelătoare.

Mă gândesc tot mai puțin la Mel.

Mă bucur când temperatura începe să scadă la început

de septembrie. Reîncepe școala, iar Connor și Lanny par fericiți. Indiferent cine or fi fost cei care l-au bătut pe fiul meu (și nu mi-a mărturisit niciodată), acum e apărut, în mijlocul prietenilor lui. Vin la noi în fiecare seară de joi ca să se joace pe calculator și rămân până noaptea târziu. Sunt încântată de entuziasmul și pasiunea lor, de bucuria pe care le-o dă scufundarea în imaginar. Lanny se preface că ar fi o chestie scârboasă de tocilari, dar în realitate începe și ea să citească romane fantasy pe care le împrumută de la bibliotecă, apoi i le dă și fratelui ei, când le termină. Nu-l mai poreclește după pokemoni, de când prietenii lui spun că asta e cool.

La sfârșitul lui septembrie, eu și Sam stăm în sufragerie, târziu, și ne uităm la un film vechi. Copiii s-au culcat de mult, iar eu am un pahar de vin în mână. Mă sprijin de umărul lui cald. Pacea aceasta e o încântare incredibilă. Nu mă gândesc la Mel, nu mă gândesc la nimic. Vinul îmi domolește anxietatea constantă și îmi atenuează frica.

— Hei, îmi șoptește la ureche. Ai adormit?

— Sunt foarte trează, spun, apoi îmi mai torn un pahar.

Sam îmi ia paharul din mână și îl golește dintr-o înghițitură.

— Ce faci??

— Iartă-mă, spune Sam. Am nevoie de un pic de curaj acum. Pentru că am de gând să te întreb ceva.

Îngheț. Nu mai pot respira. Am un nod oribil în gât. Nici nu pot fugi. Stau acolo ca bleaga, așteptând să cadă o mască.

— Te superi dacă te sărut, Gwen?, întreabă el.

Mintea mi se golește complet de gânduri. Sunt ca un ghețar, rece și alunecos. Sunt și eu șocată de tăcerea din interiorul meu.

Apoi, încep să mă încălzesc. Se întâmplă într-o secundă, ca și cum căldura ar fi fost acolo, așteptând, în tot timpul ăsta.

— M-aș supăra dacă nu ai face-o, spun.

La început e o chestie neîndemânatică, până ce amândoi mai prindem încredere. Buzele lui sunt și moi, și puternice în același timp, și nu mă pot împiedica să mă gândesc la săruturile lui Mel, care parcă erau mereu din plastic. Aici, acum, nu e nimic studiat. Sam mă sărută convingător, ca și cum e tot ce dorește să facă. Are gust de vin, bogat și intens, de cireșe amare. Totul la acest sărut mă face să-mi dau seama ce puține lucruri știu despre viață, ce mult am pierdut măritându-mă cu Melvin Royal. Cât de mult timp am irosit.

Sam e cel care se desprinde de mine, se trage înapoi, respirând repede. Nu spune nimic. Mă reazem din nou pe umărul lui. Mă înlănțuie cu brațele și, în loc să mă simt captivă, mă simt protejată.

— Sam...

Îmi șoptește să tac, apoi nu mai zice nimic. Poate și lui îi este la fel de frică pe cât îmi este mie.

După ce filmul se termină, îl conduc până în fața casei. Mă sărută din nou pe trepte, și de data asta e ca o promisiune a unor lucruri minunate care urmează să se întâmple.

O scrisoare ajunge în ziua următoare, de la adresa pe nume fals de unde îmi sunt retrimise. Simt cum mi se accelerează pulsul, dar parcă nu mai simt la fel de multă anxietate ca până acum. Urmez aceeași rutină, totuși – desfac plicul atentă, purtând mânușile albastre, și folosesc

ustensile ca să despăturesc hârtia.

E a doua din ciclul firesc, așa cum mă așteptam. Cuvintele lui Mel poartă în continuare masca umanității, și îmi scrie despre chestii plăcute și banale. Îmi spune ce cărți citește (mereu a fost un cititor împătimit, în special de filosofie și știință). Se plânge de mâncarea fără gust de la cantină. Spune că e norocos să aibă prieteni care îi aduc obiecte de afară, să-i facă timpul din închisoare mai plăcut. Îmi vorbește despre avocat.

Apoi, cu o presimțire de neliniște, îmi dau seama că e ceva nou la scrisoarea asta. E o înțepătură acolo, chiar la final. Una care ustură.

Știi, iubito, cel mai mare regret al meu e că nu am mai apucat să cumpărăm o casă lângă lac, așa cum am vorbit noi de atâtea ori. Ar fi fost ca-n paradis, nu-i așa? Aproape că o și văd în minte. Tu stai pe terasă, în lumina lunii, și privești lacul. Imaginea îmi aduce pace. Sper că nu împărtășești bucuria asta cu nimeni în afară de mine.

Mă gândesc la nopțile când am stat pe verandă, bându-mi berea, privind lacul în lumina asfințitului.

Imaginea îmi aduce pace. Sper că nu împărtășești bucuria asta cu nimeni în afară de mine.

Ne-a văzut. Ne-a văzut cumva, pe mine și pe Sam, pe verandă.

Știe unde suntem.

— Mamă?

Tresar și scap din mâini cele două linguri pe care le-am folosit ca să despăturesc scrisoarea. Când ridic ochii, văd că fiul meu se uită puțin speriat la mine. În spatele lui sunt Billy, Trent, Jason și Daryl, amicii lui de joi seara. Am uitat în ce zi suntem. Voiam să prepar niște prăjituri cu bezele și am uitat și asta.

Împăturesc repede scrisoarea și o bag la loc în plic,

apoi arunc mânușile în coșul de gunoi. Bag plicul în buzunarul de la spate al pantalonilor și îi întreb dacă nu vor niște ronțăieli, propunere întâmpinată de ei cu bucurie.

Connor e mai rezervat, încă mă mai urmărește atent. Știe că s-a întâmplat ceva. Îi zâmbesc încercând să-l liniștesc, dar nu se lasă păcălit. Cu un sentiment de disperare, fac tot posibilul să-mi alung gândurile, în timp ce prepar rapid o gustare din șarlotă cu bezele, spre bucuria băieților. Minteă însă nu mi-e acolo. Tot ce pot gândi e *Ce să mă fac, ce să mă fac.*

Instinctul îmi spune să fug. Să iau camioneta. Să pun copiii în ea și s-o șterg încotro vād cu ochii. Să o iau de la capăt. Să-l las din nou să mă găsească.

Dar tristul adevăr e că am mai fugit și înainte. Am tot fugit. I-am obligat pe copii să ducă o existență traumatizantă, bolnavă, le-am tăiat legăturile cu prietenii și cu restul familiei. Am făcut-o ca să-i știu în siguranță, dar cu ce preț? Pentru că, dacă mă uit la ei acum, la un an după ce ne-am găsit acest refugiu... chiar radiază și sunt fericiți.

Dacă îi pun pe fugă din nou, tot ce a mai rămas bun și inocent în ei va fi pentru totdeauna întinat.

Nu mai vreau să mă ascund. Poate de vină e casa asta, care, deși nu mi-am dorit, a devenit *acasă*. Poate e lacul, sau liniștea pe care o simt aici.

Poate e atracția fragilă și temătoare pe care o simt pentru un alt bărbat, un bărbat bun.

Nu. N-o să mai fug, să te ia naiba, Mel. Nu din nou. E vremea să pun la punct un plan de apărare pe termen lung, unul la care mă mai gândisem, dar pe care speram să nu-l pun în practică vreodată.

În timp ce băieții își vād entuziasmați de ale lor, ies pe verandă și sun la un număr pe care Absalom mi l-a dat

cu ani în urmă. Nu știu cui aparține și n-am idee dacă o să funcționeze. Este de unică folosință, ca o bombă care așteaptă să fie detonată.

Sună, sună, apoi intră căsuța vocală. Nu e nici măcar un salut, doar un țârâit scurt.

— Sunt Gina Royal, spun. Absalom mi-a spus că știi ce am nevoie de la tine să faci. Fă-o.

Închid, și mă simt rău, amețită, ca și cum aș sta pe marginea unei prăpăstii adânci. Numele acela, Gina Royal, parcă mă trage în trecut, în întuneric, într-o vreme despre care mi-aș dori să nu fi existat. Mă face să simt că tot progresul pe care credeam că l-am făcut a fost o iluzie, ceva ce Melvin ar putea să-mi răpească oricând și-ar dori.

Dimineața, sun la închisoarea unde e reținut Mel, și stabilesc o vizită pentru una din zilele următoare.

5.

Trebuie să găsesc pe cineva care să stea cu copiii.

Mă gândesc la cum vor decurge lucrurile. Sufăr ore întregi gândindu-mă, cu ochii pe pereți, mușcându-mi buza pe dinăuntru. Sunt câteva persoane pe care le-aș putea ruga să stea cu copiii... puține persoane. I-aș putea urca în avion să-i trimit la bunica lor, dar, când o sun, îmi spune că e plecată din oraș, într-o excursie. Trebuie să iau o hotărâre. Nu-i pot lăsa pe Lanny și Connor singuri, și nici nu-i pot lua cu mine acolo unde merg.

E un pas uriaș pentru cineva care nu are încredere în oameni. Mi-aș dori să-l rog pe Sam. Mă gândesc dacă ar fi bine, mă gândesc de o mie de ori, pentru că Mel m-a învățat să nu am încredere în ce îmi spune mintea mea. Ultimul lucru pe care îl vreau este să-i pun pe copii în pericol.

Mi-aș dori să am prietene femei, dar cele pe care le-am cunoscut în Norton sunt reci și nesuferite, și au o ostilitate fățișă față de cei care nu sunt de prin partea locului.

Nu știu ce să fac, iar incertitudinea mă paralizează, până ce Lanny intră în biroul meu, se trânteste pe un scaun și mă fixează cu privirea, așa că trebuie să zic într-un final ceva.

— Da, iubito, ce e?

— Asta fusese întrebarea mea, mamă. Ce dracu'?

— Nu înțeleg.

— Ba înțelegi, spune și își îngustează ochii, într-un fel pe care l-a învățat de la mine. Stai acolo singură, îți rozi unghiile, de abia ai dormit câteva ore. Ce se întâmplă? Și nu îmi spune că sunt prea mică pentru asta, dă-o pe gârlă.

Dă-o pe gârlă e noua ei expresie și mă face să râd. Mă gândesc că se va transforma în ceva mai dur pe când va împlini Lanny șaisprezece ani, dar pentru moment e utilă, fără a fi vulgară.

— Trebuie să plec din oraș. Doar o zi. Știu că veți fi la școală, dar... va trebui să plec foarte devreme dimineață și să vin foarte târziu. Am nevoie de cineva care să fie aici cu voi. Ai vreo sugestie?

E o întrebare care o ia prin surprindere.

— Unde te duci?

— Nu e important. Hai să rămânem la subiect, te rog.

— Bine. Te duci să-l vezi pe tata?

Urăsc s-o aud spunându-i așa, ca și cum încă ar fi tatăl ei. Mă face să mă cutremur de scârbă, iar ea observă.

— Nu, o mint. E vorba de afaceri.

— Aha.

Nu-mi dau seama dacă propria mea fică mă crede.

— Bine, atunci, cred că Sam ar fi în regulă. Oricum e mereu pe aici, repară chestii. El și Connor încă mai muncesc la podeț.

Să aud de la ea numele lui Sam e o mare ușurare. Și, în plus, are dreptate — Sam ar fi oricum pe aici. Proiectul cu podul merge relaxat, cu pași mici, câte puțin în fiecare zi.

— Doar că, iubito, eu nu voi fi aici să vă păzesc... dacă nu te simți în largul tău, chiar și puțin...

— Mamă, te rog, îşi dă Lanny ochii peste cap. Dacă aş fi crezut că Sam e un psihopat, crezi că nu i-aş fi zis-o în faţă? Sau nu ți-aş fi spus ție până acum?

Ar fi făcut-o. Lily era timidă. Lanny nu este. Ceva în mine se relaxează, chiar dacă ştiu că nu pot avea încredere complet în raționamentul unei fete de paisprezece ani, oricât de deşteaptă ar fi ea.

Nu mă pot baza decât pe mine. Trebuie să risc. Dar îmi e greu să risc faţă de copiii mei.

— Mamă.

Se apleacă spre mine, e serioasă şi pot vedea umbra femeii care va deveni într-o zi.

— Mamă, Sam e un tip OK. E de treabă. Fă ce ai de făcut, noi vom fi bine.

Fă ce ai de făcut. Trag aer adânc în piept, apoi dau din cap. Lanny îmi zâmbeşte şi-şi încrucişează braţele pe piept. Îi place la nebunie când îi dau dreptate.

— O să-l supraveghez ca un uliu. Şi oricum am numerele de telefon ale lui Javier şi inspectorului Graham. NEMC, mamă.

NEMC, nu e mare chestie. Dar totuşi e. Dar, de data asta, decid să mă încred în raţiunea noastră. Pun mâna pe telefon şi îl sun pe Sam.

— Bună, Gwen.

Normalitatea din vocea lui mă linişteşte şi aproape că sună şi a mea firesc când îi spun:

— Am nevoie de o favoare.

Aud apa curgând la chiuvetă, apoi pe el când o opreşte şi pune jos ceva ce ţine în mână, pentru a-mi acorda întreaga lui atenţie.

— Spune-mi. Am să o fac.

Atât e de simplu.

— O să lipsesc doar douăsprezece ore, îi spun lui Sam duminică seara, cu o zi înainte să mă urc în avion. Dar îți mulțumesc mult de tot că stai cu ei. Lanny e responsabilă, dar...

— Da, dar are paisprezece ani.

Bea din berea pe care i-am oferit-o, una care îi place mult, cu aromă vagă de arahide. Berile artizanale sunt darul lui Dumnezeu pentru muritori. Eu beau una cu gust dulceag, cremos, de ciocolată. Îmi astâmpără freamătul din stomac.

— Nu vrei să vii acasă și să găsești totul dezastru și un munte de cutii de bere, ca după o petrecere, nu?, întreabă el.

— Așa-i, spun, dar știu că lui Lanny nu i-ar trece prin minte să-și invite prietenii aici în lipsa mea.

Cu mine departe, nu se va simți liberă, așa cum ar face-o cele mai multe fete de vârsta ei. Se va simți vulnerabilă. Dacă tatăl ei știe unde suntem, dacă a pus pe cineva să ne urmărească... Încerc să nu mă gândesc la asta. Sunt conștientă că un individ poate fi chiar acum cu ochii pe noi. Sunt niște bărci iarăși pe lac, îndreptându-se spre mal. Poate că una are o cameră de filmat instalată pentru a-mi supraveghea veranda. Gândul îmi dă mâncărimi de piele. Mel are de gând să distrugă ce am aici, așa cum distruge totul.

De asta și merg să-i fac o vizită. Să fiu sigură că pricepe miza.

Nu i-am spus lui Sam unde mă duc. Nici nu știu cum aş putea începe conversația respectivă. Nu îi menționez nici că am instalat camere de luat vederi. Una e îndreptată spre ușa din față, una în spate, alta pusă în curte, pe un copac, pentru o vedere mai largă, și una montată pe

aparatul de aer condiționat, la bucătărie. Mă uit de la una la alta, pe tableta pe care am primit-o împreună cu ele. În caz de urgență, pot trimite direct link-ul filmării la poliția din Norton.

Nu e vorba că n-aș avea încredere în Sam, dar am nevoie să plec liniștită.

— Sam? Ai cumva un pistol?

Tocmai a luat o gură de bere și se îneacă. Mă privește curios. Apoi începe să râdă.

— Scuze, m-ai luat pe nepregătite. Da, am un pistol. De ce?

— Te-ar deranja să-l iei la tine când vii încoace? Doar...

— Ești îngrijorată că vei fi departe de copii, înțeleg. Bine. Nicio problemă.

Mă privește însă mai departe atent, iscoditor.

— E vreun pericol aparte de care ar trebui să fiu conștient, Gwen?

— Aparte? Nu... Am doar senzația că suntem urmăriți. Sună nebunește?

— Pe aici, prin jurul lui Killhouse Lake? Deloc.

— Killhouse?!

— Nu e vina mea, fuca ta îl numește așa. Cred că a fost invenția unui din amicii ei goth. E tare cum sună, nu?

Îl urăsc. Stillhouse era deja destul de înfricoșător pentru mine.

— Ei bine, doar să îi supraveghezi cu atenție. N-o să lipsesc nici măcar o zi întreagă.

— O să lucrez puțin și la pod în timpul ăsta, dacă ești de acord.

— Sigur. Mulțumesc.

Din impuls, mă întind spre el, iar Sam îmi ia mâna. Asta e tot. Nu e un sărut, nu e o îmbrățișare. Dar e ceva

puternic, și amândoi savurăm momentul.

Se ridică într-un final, terminându-și berea, și spune:

— O să vin devreme tare, înainte să pleci, da?

— Da. O să plec la patru dimineața spre Knoxville. Copiii or să plece la școală la opt, se trezesc singuri și se urcă în autobuz. Se întorc pe la trei, deci toată casa e a ta până atunci. Eu mă întorc după lăsarea nopții.

— Sună bine. O să-ți mănânc toată mâncarea și o să mă uit la toate filmele care merită. Te superi dacă folosesc cardul tău pentru a cumpăra chestii de la teleshopping?

— Te pricepi s-o pui de petrecere, Sam.

— La naiba că da.

Îmi zâmbește larg și blând, apoi pornește spre cabana lui. Mă uit în urma lui și îmi dau seama că și eu zâmbesc. Pare atât de firesc.

Firescul e periculos însă pentru mine acum. M-am iluzionat că pot trăi în acel univers, dar lumea mea e dedesubt, printre umbre, acolo unde nimic nu e sigur și permanent. Aproape că uitasem asta, fiind alături de Sam. Dacă stau aici, e bine pentru copii, dar în același timp risc totul.

Nu există răspunsuri corecte. Știu doar că mă pregătesc să lovesc și eu.

Dimineața următoare mă urc în avionul care merge de la Knoxville la Wichita, unde am locuit cândva, apoi iau o mașină închiriată și conduc până la El Dorado. E un peisaj industrial, ca un campus de fabrici în miezul pustietății, dar nu te poți înșela în momentul în care vezi gardul de sârmă ghimpată. Nu am mai fost aici niciodată. Nu prea știu cum s-o fac. Totul miroase diferit și-mi amintește de fosta mea viață, de fosta mea locuință, uitată de ceva vreme. A fost scoasă la vânzare de către bancă, pe când eram în închisoare. La o lună după, cineva i-a

dat foc și a ars din temelii. Acum în locul ei este un parc memorial.

Când vreau să mă pedepsesc, caut pe Google Maps locul unde am locuit cândva. Încerc să plasez casa care nu mai există. MI se pare că placa memorială a fost înălțată exact pe locul unde fusese garajul lui Mel, bârlogul lui de ucigaș. Pare firesc așa, potrivit.

Nu mă opresc pe drum spre El Dorado să mă uit. Nu pot. Sunt setată pe un singur lucru. Urmez instrucțiunile gardienilor legate de unde să parchez mașina. Tot ei mă lămuresc ce am voie și ce nu să iau cu mine înăuntru. Mi-am lăsat pistolul în cutia dedicată lui din Jeep-ul meu, în Knoxville, și tot ce am acum la mine sunt hainele, un card de credit, telefonul și tableta. Plus vechiul meu act de identitate, pe numele Gina Royal.

Îndur întreaga procedură – cartea de identitate îmi este scanată, îmi sunt luate amprente, sunt supusă unui cor de șoapte și priviri fix, nu doar din partea angajaților închisorii, ci și din partea altor femei venite să-și vadă soții. Gardienii sunt în mod cert interesați. Nu am mai venit să-l văd pe Melvin niciodată. Vor avea ce să discute spre seară, pe coridoarele închisorii.

Sunt percheziționată la piele – e o procedură umilitoare, invazivă, dar strâng din dinți și stau pe poziții până la sfârșit fără să mă plâng. E important, îmi spun. Lui Mel îi place să joace șah. Mișcarea asta, vizita mea, e șahul mat. Nu îmi permit nici să clilesc, trebuie s-o duc la capăt.

Mă îmbrac la loc și sunt condusă într-o sală de așteptare, unde îmi petrec vremea răsfoind un tabloid lăsat acolo de femeia care a fost mai înainte în locul meu. Trece o oră până ce un gardian vine să mă cheme. E tânăr, are o față aspră, cu ochi nemiloși. Afro-american.

Nu e cineva cu care aş vrea să mă pun.

Mă conduce spre o cabină mică, claustrofobică, cu un pupitru pătat, un scaun, şi un telefon lipit de geam. Geamul despărţitor e zgâriat. Sunt şi alte cabine transparente în jur, iar oameni disperaţi stau ghemuiţi în fiecare din ele, căutându-şi pacea, umanitatea, într-un loc care nu pare să le ofere. Aud şoaapte. *Mama nu se simte bine... Frate-miu a fost iar închis fiindcă a condus beat... Nu-mi pot permite să plătesc avocatul de data asta... Mi-aş dori să vii acasă, Bobby, mi-e dor de tine.*

Mă așez pe scaun şi parcă nu mai simt nimic, nu mai gândesc. Prin geamul murdar mă uit direct la Melvin Royal. Fostul meu soţ. Tatăl copiilor mei. Bărbatul care m-a fermecat prin şarmul şi erudiţia lui, care m-a cerut de soţie într-un montagne russe, şi abia acum îmi dau seama că aşteptase să fim într-un loc izolat şi periculos ca să facă asta. La vremea aia, mă gândisem că era romantic. Acum îmi spun că se amuzase sau poate chiar se excitase la gândul că m-ar fi putut arunca de acolo, să mă fac bucăţi până aş fi atins pământul.

Tot ce a făcut vreodată mi se pare acum întinat. Toate zâmbetele au fost prefăcute. Fiecare gest de afecţiune în public a fost doar spectacol.

Şi mereu, mereu, monstrul dormitase în adâncuri.

Nu e un bărbat masiv, Mel. Pare puternic, dar am aflat la proces că se folosisese de şiretlicuri ca să atragă femeile, apoi le legase pentru a fi complet în control.

S-a mai îngrăşat – un strat moale de grăsime peste muşchii lui alungiţi, iar linia aspră a maxilarului este acum ascunsă. Ținea mereu la înfăţişarea lui. Şi la a mea. Voia să fiu mereu aranjată, dichisită, să dau bine alături de el.

Nu prea sunt chestii familiare la el în momentul ăsta,

fiindcă e bătut ca naiba. Mă holbez la vânătăile lui, la tăieturi, la ochiul drept pe care nici nu-l poate ține deschis. Pe gât are urme roșii de degete, ca și cum cineva ar fi încercat să-l sugrume. Ureche stângă îi e bandajată. Când întinde mâna după telefon, văd că are bandaj și în jurul câtorva degete.

Nici nu pot spune cât de fericită mă fac toate astea.

Ridic receptorul și-l lipesc de ureche, iar vocea lui Mel sună ușor răstit, totuși controlat, ca întotdeauna.

— Bună, Gina. Ți-a luat ceva timp.

— Arăți bine, îi spun.

Spre surprinderea mea, vocea îmi sună normal. Tremur din toate încheieturile, și nici măcar nu știu dacă e din frică viscerală sau din bucuria brutală la vederea rănilor pe care le are.

Nu spune nimic.

— Serios, Mel, îți stă bine așa.

— Mulțumesc că ai venit, spune, de parcă el m-ar fi invitat, la naiba, ca și cum ar fi o petrecere. Înțeleg că ai primit scrisoarea mea.

— Înțeleg că ai primit răspunsul meu, spun și mă aplec spre el, să fiu sigură că-mi vede ochii.

Răceala din ei, care arde. Mi-e teamă, dar sunt așa de hotărâtă să nu i-o arăt.

— A fost un avertisment, Mel. Data viitoare când te mai gândești să te joci cu mine, vei muri dracului. E destul de clar? E nevoie de încă o rundă de amenințări nenorocite?

Nu pare înfricoșat. Afișează aceeași indiferență pe care mi-o amintesc din momentul arestării, pe care o avusese chiar și când primise sentința. Deși există acea fotografie în care privește peste umăr și i se vede monstrul din interior.

Nu pare să mă asculte. Zgomotul din capul lui, fan-teziile, probabil că sunt toate puternice acum. Mă întreb dacă își imaginează cum mă dezmembrează, în timp ce eu urlu. Cum îi ucide pe copiii noștri. Cred că exact asta face, pentru că observ cum pupilele lui își modifică forma. Sunt ca o gaură neagră, din care nici lumina nu poate evada.

— Se pare că ți-ai cumpărat niște prieteni pe aici, spune. E bine. Toată lumea are nevoie de prieteni, nu-i așa? Dar mă surprinzi, Gina. Niciodată nu ai fost prea sociabilă.

— Nu vreau să mă joc cu tine, nenorocitul. Am venit să mă asigur că înțelegi că e obligatoriu să uiți de mine și să ne lași dracului în pace. Nu mai avem nicio legătură noi doi. În niciun fel. Spune-o.

Palmele îmi transpiră. Una e lipită de telefon, alta este așezată pe pupitru. Nu-i pot vedea prea bine ochii. Am nevoie să-i întâlnesc privirea, să văd ce se ascunde în spatele ei.

— Știu că n-ai vrut să fiu rănit în felul ăsta, Gina. Nu ești o femeie crudă. N-ai fost niciodată.

Vocea lui, Dumnezeuule. E exact ca aia pe care încă o mai am în cap. Un ton calm și rezonabil, cu o adiere de compasiune. A exersat-o, sunt sigură de asta. S-a ascultat vorbind. A lucrat-o, până a făcut-o să atingă notele potrivite. Camuflajul răpitorului. Mă gândesc la toate nopțile în care am stat unul lângă celălalt, eu în brațele lui, uitându-ne la filme sau povestind. La nopțile în care m-am lipit de corpul lui fierbinte, iar el mi-a vorbit pe același ton cald și liniștitor.

Mincinos nenorocit.

— Ba am vrut. Fiecare vânătaie, fiecare tăietură. Bagă-ți bine în cap, Mel. Cu mine nu mai merge.

— Ce nu mai merge?

— Șarada asta.

Rămâne tăcut o vreme. Aproape că m-aș gândi că i-am rănit sentimentele, dacă nu aș ști că nu are unele. Și dacă ar avea, nu m-ar deranja să i le învinețesc, așa cum cineva a făcut cu pielea lui.

Când vorbește din nou, vocea îi e diferită. Timbrul, tonul... sunt foarte diferite. A lăsat deoparte deghizarea, la fel cum o face mereu în cea de-a treia scrisoare.

— N-ar trebui să mă înfurii, Gina.

Urăsc să-mi aud vechiul nume pe buzele lui. Urăsc cum îl pronunță, de parcă ar fi o pisică care toarce.

Nu răspund, pentru că știu că asta îl înfurie cel mai tare. Îl urmăresc din scaunul meu și dintr-o dată se apleacă brusc spre mine. Paznicul îi fixează cu ochi aprinși, cu mâna pe arma pe care o ține la pantaloni. Bănuiesc totuși că nu au de gând să împuște prizonierii în fața membrilor familiei.

Mel nu pare să observe că gardianul e în spatele lui, sau nu îi pasă.

— Știi, fanii tăi de pe internet încă te mai caută. Ar fi păcat să te găsească. Nici nu-mi imaginez ce ar putea să-ți facă. Tu îți imaginezi?

Las puțin tăcerea să se aștearnă peste întrebările lui, apoi mă aplec și eu, până ce ajung cu buzele aproape lipite de geam. La un centimetru de Mel.

— La primul indiciu că psihopații ăia știu unde mă aflu, o să-ți găsești sfârșitul, o să mă asigur de asta.

— Spune-mi cum ai de gând să o faci, Gina. Pentru că eu sunt cel care are puterea. Mereu a fost așa.

Mă holbez la el. Are telefonul în mâna dreaptă, iar stânga o ține sub pupitru. Gardianul, fix în spatele lui, nu are cum să vadă ce face acolo. Mai ales că se uită la

mine, nu la Mel.

Îmi dau seama cu o tresărire că Mel își masează prohabul. Are o erecție când se gândește la cum mi-ar aranja el moartea. Mi se face greață, dar nu mă simt înspăimântată. Am trecut de asta. Nu-i pot vedea ochii, dar știu că monstrul privește prin ei.

Și sunt revoltată. Sunt furioasă.

Îi vorbesc totuși cu o voce joasă.

— Ia-ți mâna de pe pulă, Melvin. Data viitoare când mă mai enervezi, oricum nu vei mai avea una. Pricepi?

Îmi zâmbește netulburat.

— Dacă o să mor aici, tot ceea ce știu va apărea online. Am aranjat asta. Așa cum ai și tu aranjamentele tale.

Îl cred. E genul de chestie pe care ar face-o Mel, un ultim scuipat de dincolo de mormânt. Nu i-ar păsa dacă își distruge copiii. I-a iubit cândva, nu am dubii, dar a fost o iubire egoistă. Era mândru de ei pentru că era mândru de el însuși. Îi iubea pentru că și ei îl iubeau necondiționat.

Dar, trăgând linie, erau doar obiecte pe care Mel să le folosească. Eu am învățat asta în cel mai aspru mod posibil.

Violența e singurul limbaj pe care-l știe, așa am decis să-i cer favoarea aceasta lui Absalom. Vreau ca Melvin să simtă fără dubiu ce risc îl paște dacă vine pe urmele noastre. Frica de moarte e singura care îl poate convinge să ne lase în pace. Nu știu dacă se poate teme de durere — știu că o poate experimenta, dar teama e ceva incert când vine vorba de el. Ce este cert e că nu vrea să moară sau să fie grav mutilat. Poate doar dacă alege el așa. Îi place să ducă controlul la un nou nivel.

— Uite care e treaba, îi spun. Ne lași în pace și uiți de noi, iar eu nu voi pune să fii violat cu un drug de fier și

bătut până mori la duș. Cum sună asta?

Buzele îi sunt crăpate și umflate, dar zâmbește. Și, când o face, pielea vânată se întinde și se cascadează, iar un firicel de sânge i se prelinge pe bărbie. Îi ajunge pe degete și îi pătează bandajul proaspăt. Iată monstrul lăbărțat, peste tot pe corpul lui Mel. Nu se mai ascunde. Fostului meu soț nu pare să-i pese.

— Iubito. Nu te știam așa. Capabilă de brutalitate. Sincer, chiar e sexy.

— Du-te dracului.

— Hai să-ți spun ce o să se întâmple, Gina.

Îi place să-mi pronunțe vechiul nume. Îl învârt prin gură de parcă ar fi o bomboană. Îl gustă. Foarte bine, să rămână naibii cu el. Eu nu mai sunt Gina.

— Te cunosc. Nu ai mai mult mister decât o jucărie care se învârt cu cheița. O să fugi înapoi la viața ta provincială și te vei ruga să nu-mi duc la capăt amenințarea. Te vei gândi la asta câteva zile. Apoi îți vei da seama că nu poți conta pe bunătatea inimii mele, așa că îi vei înșfăca pe copiii mei și veți fugi din nou. Știi, chiar îi distrugi, obligându-i să se tot ascundă. Brady înnebunește încet, încet, și tu nici măcar nu bagi de seamă. Dar eu văd asta. Așchia nu sare departe de trunchi. Iar tu vrei să-i adâncești și mai mult în spirala nebuniei și...

Închid telefonul în mijlocul discursului său calm, mă ridic, apoi mă uit la el prin geamul murdar. Unii oameni și-au lipit palmele de geam, pentru a se simți conectați cu persoanele de dincolo de el.

Scuip.

Saliva lovește sticla și se scurge încet. Ai zice că Mel plânge, dacă nu ar fi zâmbetul acela înnebunitor de scârbos pe care-l are pe față. Pentru o secundă, sunt copleșită. Mirosul de transpirație din locul ăsta, vederea sângelui

care îi curge pe bărbie, felul în care vocea lui reverbează în mine. Cândva, am avut încredere în arătarea de dincolo de geam.

Încă mai vorbește în receptorul lui.

Nu ridic din nou telefonul, dar îmi sprijin ambele palme de pupitru și privesc monstrul în ochi. Bărbatul cu care m-am măritat. Tatăl copiilor mei. Ucigașul a douăsprezece femei, ale căror cadavre au putrezit sub apă. Una dintre ele nu a fost identificată niciodată. Nu e nici măcar o amintire.

Îl urăsc cu atât de multă putere încât simt că o să mor. Mă urăsc și pe mine.

— O să te ucid, îi spun, pronunțând cuvintele clar, ca să le înțeleagă fără echivoc de dincolo de geam. Monstru împuțit.

Îmi dau seama că sunt filmată de o cameră aflată pe tavan. Nu-mi pasă. Dacă voi ajunge de partea cealaltă a baricadei, într-o zi, poate că e doar prețul pe care trebuie să-l plătesc ca să-mi apăr copiii. Aș putea trăi cu asta.

El râde. Buzele i se deschid larg și văd gaura neagră care e gura lui. Îmi amintesc că și-a mușcat victimele cu dinții ăia, a mestecat bucăți din femeile ucise. Cred că privirea pe care o avea atunci e aceeași cu asta de acum. Nu pare uman deloc.

— Fugi, îmi spune, la fel de clar, mimând cuvintele, fără sunet. Fugi departe.

Mă ridic și ies încet, calmă.

Pentru că... să-l ia naiba.

Pe drumul înapoi spre aeroport, tremur atât de tare de la adrenalina descărcată cu întârziere încât trebuie să

opresc și să-mi iau o băutură cu mult zahăr ca să-mi astâmpăr nervii. O beau pe marginea drumului, apoi decid să fac un ocol. Port o pereche de ochelari mari, o perucă blondă, pălărie. E aproape asfințit când parchez la câteva blocuri distanță și merg pe jos până în locul unde era înainte casa noastră.

Parcul e frumos. Iarbă verde și deasă, bine întreținută. Flori strălucitoare și marmură, cu o fântână bolborosind în mijloc. Citesc inscripția, care nu spune ceva despre o scenă a crimei; înșiră doar numele victimelor lui Mel și o dată din calendar, iar la final *Fie ca pacea să se coboare asupra acestui loc*.

În apropiere este și o bancă. Mai văd și o măsuță și scaune nu foarte departe, acolo pe unde se afla sufrageria noastră.

Nu mă așez. Nu am dreptul să mă simt confortabil în acest loc. Doar privesc, îmi aplec fruntea, apoi plec. Dacă mă urmărește cineva, nu vreau să vină să mă întrebe ce fac aici. Vreau doar să par o femeie ieșită la plimbare, pe vreme frumoasă.

Mă simt ca și cum aș fi privită, dar cred că este doar apăsarea vinei pe umerii mei. Cu siguranță fantomele mai bântuie pe aici, furioase și înfometate. Nu le pot învinui. Nu mă pot învinovăți decât pe mine.

Ajung cu pas grăbit la mașină, și demarez în forță, ca și cum ceva s-ar ține după mine. Îmi ia kilometri buni până ce încep să mă simt din nou în siguranță, apoi să-mi dau jos peruca și pălăria, care mă făceau să transpir. Îmi păstrez ochelarii de soare. Apusul e prea strălucitor fără ei.

Trag din nou mașina pe marginea drumului și îmi scot tableta. Semnalul nu e grozav și trebuie să aștept ceva să se încarce paginile, dar apoi iată – casa mea cea nouă, cu vederea din față, apoi din spate, din curte și din

interior. Îl observ pe Sam Cade acolo afară, pe podeț, bătând niște cuie.

Îl sun. Îmi spune că totul e cum nu se poate mai bine. Pare o zi liniștită, lipsită de evenimente.

Normalitatea mi se pare acum un paradis, unul greu de atins, interzis. Sunt conștientă că Mel încă mai are putere asupra noastră. Cum ne-a găsit... încă nu știu și poate nu voi afla niciodată. E clar că are pe cineva care e pe urmele noastre. Cine îi dă informații poate că nici nu este conștient de răul pe care ni-l face. Mereu a fost un manipulator excelent. E un virus letal căruia i s-a dat drumul în lume și ar fi trebuit să profit de șansa pe care am avut-o de a-l ucide pe mizerabil. Dacă îl voi suna pe Absalom să aranjeze o execuție, mă va costa mai mult decât îmi pot permite. În plus, când vine vorba de a comanda moartea unui om, chiar și a unuia care își așteaptă rândul la scaunul electric, ceva în mine se răsucesce și zvâcnește. Poate e doar teama că voi prinsă și că Lanny și Connor vor rămâne singuri pe lume, neajutorați, lipsiți de apărare.

Conduc atentă restul de drum, pe de o parte speriată că cineva mi-ar fi putut lua urma, pe de alta, nerăbdătoare să ajung acasă. Fiecare minut departe de copiii mei e unul în care nu-i pot apăra, nu le pot fi scut. Las mașina împrumutată și aștept să fie gata formalitățile, care parcă țin o veșnicie. La fel și la îmbarcarea în avion — îmi vine să urlu la idioții care întârzie să se descalțe, să-și scoată laptopurile din geți sau telefoanele din buzunare.

Când termin, aflu că zborul meu spre Knoxville a fost anulat. Trebuie să aștept două ore până la următorul. Calculez disperată în minte cât mi-ar lua să parcurg distanța cu mașina, dar, firește, ar fi un drum de multe ore.

Trebuie să aștept și o fac lângă o priză, încărcându-mi tableta. Mă uit la filmările în direct din fața casei mele

până ce soarele apune, și nu mai văd decât o imagine gri, cu purici. Mut la camera din interior și îl văd pe Sam în casă, pe canapea, cu un pahar în mână. Se uită la televizor. Lanny prepară ceva în bucătărie. Nu-l văd pe Connor, dar probabil e în camera lui.

Continui să mă uit, în caz că s-ar putea întâmpla ceva. Nu închid tableta nici după ce mă urc în avion, aștept până în ultimul moment, când stewardesa îmi spune că trebuie să deconectez internetul. Încerc să nu mă gândesc la ce s-ar putea întâmpla cât timp sunt în avion. Nu e un zbor lung, dar durează totuși ceva. Imediat ce avem voie să intrăm din nou pe internet, mă întorc la supravegheat.

E liniște și pace acolo. Mă gândesc la zâmbetul însângerat al lui Mel și încep să tremur necontrolat, de parcă mi-ar fi al naibii de frig. Poate chiar îmi e rece. Dau drumul încălzitorului și cer o pătură. Apoi mă întorc la tabletă.

Îmi ia o veșnicie să ajung la poartă, când cobor. Odată ieșită, o iau la goană efectiv, și parcă simt din nou respirația caldă a unui străin în spatele meu, a cuiva care mă urmărește. În întunericul umed, mă uit disperată să reperez unde am parcat Jeep-ul. Îl găsesc, mă urc, verific din nou tableta, apoi o așez pe bord, deschisă, și pornesc în goană spre Stillhouse Lake. Îl sun pe Sam și îi spun că sunt pe drum.

Când am porțiuni libere și liniștite pe drum, arunc un ochi pe tabletă, să mă asigur că nimeni nu a intrat în casă pentru a le face rău copiilor, că dorm liniștiți în camerele lor... Și mereu, pe fundal, revăd zâmbetul de pe fața de psihopat a lui Mel.

Zâmbetul care îmi spune că nu a terminat.

Că n-a isprăvit cu noi.

6.

Întinericul s-a lăsat de-a binelea când cotesc pe drumul ce duce la Stillhouse Lake. Merg repede, și nu pot decât să sper că nu e cineva ieșit la plimbare în calea mea, sau vreo mașină care circulă cu farurile stinse.

Nu mă ciocnesc cu nimeni, din fericire. Intru pe alea mea de acces cu un sentiment de ușurare, ceea ce e paradoxal, pentru că această locuință, sanctuarul nostru, nu mai e sigură. Pacea de aici e o iluzie, Așa a fost mereu.

Sam Cade stă pe verandă și bea bere, când eu parchez și sting farurile Jeep-ului. Mă întind să închid tableta, dar văd că i s-a dus deja bateria. Trag aer adânc în piept, să-mi revin cât de cât. Cumva, nu mă așteptasem să mă întorc și totul să fie în regulă.

Deși sperasem cu disperare să fie așa.

Cobor și merg la Sam, pe verandă. El îmi întinde o bere Samuel Adams, rece, pe care o desfac pe loc și beau recunoscătoare din ea. Are gust de întoarcere acasă.

— A fost o călătorie rapidă. Ai găsit totul cum trebuie? Mă întreb oare ce impresie îți fac, de a trebuit să mă întrebe asta.

— Da. Așa cred. Doar o afacere de care trebuia să mă ocup. E rezolvată acum.

Nu, nu este. N-am rezolvat nimic. Speram să înțeleagă

mesajul, dar în realitate nici nu a fost măcar tulburat. Nu îi e frică de mine.

Ceea ce înseamnă că mie trebuie să-mi fie frică de el. Din nou.

— Bun. Am făcut scheletul podului. Mai durează doar câteva zile, să îl plachez și să-i fac balustrada, și va putea fi folosit.

Ezită puțin, apoi continuă:

— Gwen, poliția a trecut pe aici în urmă cu vreo oră. Au zis că ar vrea să-ți mai ia o declarație despre, știi tu, fata din lac. Le-am spus că o să-i suni când te întorci.

Stomacul mi se strânge, dar dau din cap și sper ca el să nu-mi observe nervozitatea.

— Bănuiesc că încă mai bâjbâie când vine vorba de femeia aia moartă. Credeam că au o pistă până acum.

Sau poate chiar e ceva nou. Ceva unde se vede mâna lui Mel.

— Păi, se pare că nu, din moment ce n-au prins criminalul. Nu e ceva ce nu le spui, este?

— Nu, sigur că nu.

— Întreb doar fiindcă nu mi-a plăcut tonul lor. Să ai grijă când discuți cu ei, bine? Poate vrei să-ți iei cu tine și un avocat.

Un avocat? Primul meu impuls e șoc și respingere, dar apoi mă gândesc mai bine. Ar putea fi o idee bună. I-aș putea mărturisi totul unui avocat, iar el ar fi obligat să păstreze secretul, prin natura profesiei. Poate că ar fi grozav să mă descarc, în sfârșit. Sau poate că nu. Dacă încă nu-i pot spune lui Sam despre trecutul meu, să o fac în fața unui avocat provincial din Norton e și mai neverosimil. E un oraș mic. Oamenii vorbesc.

Schimb subiectul.

— Ce fac copiii?

— Bine de tot. Am mâncat pizza la cină. Și-au făcut temele, deși nu chiar de bunăvoie. Am insistat ceva.

Mâncarea în schimb le-a plăcut la nebunie.

— Păi, și normal.

Îmi dau brusc seama că mor de foame. Nu am băgat nimic în gură toată ziua decât cafea și un suc.

— A mai rămas ceva pizza?

— Cu doi copii? Visezi dacă îți închipui că nu au devorat doar ei doi o pizza uriașă, spune și zâmbește. Dar am comandat două, fix de asta. Trebuie doar încălzită puțin.

— Sună de vis! Mănânci și tu cu mine?

Așa că ne trezim stând unul lângă celălalt la masa din bucătărie, în tăcere, în timp ce eu mănânc două felii și mă pregătesc s-o atac pe a treia. Lanny aterizează din dormitorul ei ca să-și ia o băutură energizantă și îmi fură o felie. Ridică o sprânceană și spune:

— Te-ai întors.

— Să nu te dea de gol entuziasmul.

Își dă ochii peste cap și își ridică brațele în aer, apoi se prosteste, pe un ton pițigăiat:

— Vai, mamă! Te-ai întors! Așa de dor mi-a fost de tine!!!

Aproape că mă înec cu pizza. Ea pufnește și se retrage în camera ei, trântind ușa, deși nu e nevoie. Zgomotul îl face pe Connor să scoată capul pe ușă. Mă vede și îmi zâmbește.

— Bună, mama.

— Bună, dragule. Ai nevoie de ajutor cu temele?

— Noo, mă descurc. Sunt ușoare. Mă bucur că te-ai întors.

Din partea lui sună sincer și îi zâmbesc cald. Căldura însă se topește când Connor intră înapoi în cameră și sunt nevoită să înfrunt din nou realitatea. Mel știe unde suntem. A vorbit despre Brady. Despre fiul meu.

● Soluția e evidentă. Camioneta e la Javier – trebuie să merg cu Jeep-ul până acolo, să încarc ce avem în camionetă, și pe aici ți-e drumul. Să găsesc un alt loc în care s-o luăm de la capăt. Putem folosi identitățile de urgență pe care le-am pus într-un geocache, plus banii de rezervă. Va trebui să-l plătesc pe Absalom să ne facă rost de acte complete și de o istorie credibilă a familiei noastre. Ne va costa vreo zece mii, cel puțin. Din ușurința cu care o face, bănuiesc că lucrează la vreo firmă ilegală de spionaj, unde identitățile false sunt la fel de banale ca e-mailurile intrate în spam.

Melvin se așteaptă să fug din nou, a spus-o. Dar oricine trebuie să se pună la adăpost din calea monstrului. *Oricine, cu excepția celui care îl va omorî pe monstru*, îmi zice o voce din capul meu. Nu e vocea lui Mel, de data asta. E a mea. Calmă și puternică, așa pare, cel puțin.

Nu face asta. Sunteți fericiți aici. Nu-l lăsa să învingă. Ai o mână câștigătoare și el o știe. Nu vrea să moară, iar tu oricând poți apăsa pe trăgaci.

Mă gândesc la asta în timp ce-mi termin pizza și berea. Sam mă urmărește, dar nu a spart tăcerea, nu m-a întrebat nimic. Îmi place asta.

Spun eu, într-un final:

— Sam, am ceva să-ți spun. Dacă nu vei vrea să mai știi nimic de mine după asta, înțeleg. Nu te voi învinovăți. Dar trebuie să am încredere în cineva, și am hotărât să fii tu acela.

— Gwen...

Simt că vrea să-mi spună ceva, dar nu o face. Într-un final, clatină din cap.

— În regulă. Dă-i drumul.

— Hai afară. Nu vreau să audă copiii.

Ieșim în aerul răcoros și ne așezăm pe scaune, unul

lângă altul. Luna e nouă, subțire și discretă, dar cerul pe care îl luminează e plin de stele. E destulă lumină cât să ne vedem fețele.

Nu mă uit la el imediat cum încep. Nu vreau să îi observ șocul.

— Numele meu adevărat nu e Gwen Proctor. E Gina Royal.

Aștept. Nu schițează niciun gest, observ cu coada ochiului.

— Așa..., zice el și îmi dau seama că numele nu-i spune nimic.

— Am fost soția lui Melvin Royal. Sigur ți-l amintești. Criminalul din Kansas?

Trage aer în piept și se lasă pe spate. Își duce berea la buze și o bea până la fund, apoi stă tăcut, învârtind sticla în palme. Aud un pâraie dinspre lac. E cineva acolo în ceață, bănuiesc. E o noapte întunecată pentru o plimbare, dar poate că oamenii chiar asta caută, adăpost și intimitate în beznă.

— Am fost judecată ca suspectă de complicitate la crimă. M-au numit *micuța ajutoare a lui Melvin*. Dar nu am fost. N-am avut habar de ceea ce făcea. Dar nimănui nu i-a păsat – eram măritată cu un monstru, împărțeam patul cu el, cum aș fi putut fi nevinovată? Cum să nu știu de crimele lui?

— E o întrebare bună. Chiar, cum?

E ceva tăios în vocea lui. Mă doare nespus.

Înghit cu greu și simt gust de sânge în gură.

— Nu știu, doar că... era bun când se prefăcea a fi o ființă umană. Un tată bun. Jur pe Dumnezeu, nu am știut nimic... Credeam că e doar excentric. Credeam că ne-am îndepărtat firesc, așa cum fac toate cuplurile. Nu am aflat decât atunci când un SUV a intrat în zidul garajului,

și au descoperit acolo ultima lui victimă... Am văzut-o, Sam. Nu o să pot uita vreodată ce am văzut.

Mă opresc și mă întorc spre el. Nu mă privește. Se uită spre lac, la ceața care pare că se ridică. Nu îi deslușesc nicio emoție pe chip.

— Am fost eliberată, dar asta nu înseamnă mare lucru. Oamenii care mă credeau vinovată nu și-au schimbat părerea. Vor să mă pedepsească. Și au făcut-o. A trebuit să ne mutăm, să fugim, să ne schimbăm numele de mai multe ori.

— Poate că au și ei dreptate, spune el aspru, rigid. Probabil chiar mai cred că ești vinovată.

— Dar nu sunt!

Mă doare teribil locul acela ascuns bine în interior, unde mă gândisem că ar putea crește o firavă speranță. O simt acum cum moare, chiar în timp ce vorbim.

— În plus, copiii mei nu merită nimic din toate astea. Niciodată.

Tace o vreme îndelungată, dar nu se ridică și nu pleacă. Se gândește. Nu știu ce se petrece în mintea lui, și am senzația mereu că o să spună ceva, apoi se răzgândește.

Când vorbește, nu e ceea ce mă așteptam.

— Probabil îți faci griji să nu fii găsită. De către familiile victimelor.

— Da. Tot timpul. Mi-e greu să am încredere în persoane nou întâlnite. Înțelegi de ce, Sam? Avem în sfârșit un cămin aici. Nu vreau să-l las în urmă. Dar acum...

— Tu ai omorât-o?, mă întreabă. Pe fata din lac? De asta îmi povestești lucrurile astea acum?

Rămân fără grai. Mă uit la profilul lui și nu îmi găsesc cuvintele. Mă simt anesteziată, ca după o rană gravă. Am făcut o greșală idioată. Femeie proastă ce sunt! Nu mi-ar fi trecut prin cap că Sam va merge până acolo, atât de repede.

— Nu, îi spun într-un final. Nu am ucis niciodată pe nimeni. Nu am rănit pe nimeni.

Nu e chiar adevărat, mă gândesc. Îmi amintesc vână-tăile și tăieturile lui Mel, satisfacția pe care am simțit-o la vederea lor. Dar, în afară de ce s-a întâmplat azi, e adevărat ce i-am spus.

— Nu știu cum aş putea să te conving că sunt sinceră.

Nu răspunde. Rămânem în tăcere o altă perioadă. Nu e ce-mi doresc, dar trebuie să aștept.

— Gwen, îmi pare rău. Ar trebui să-ți spun Gwen sau...

— Da, mereu. Gina Royal e moartă de mult, în ce mă privește.

— Și... soțul tău?

— Fostul soț. E în viață, în închisoarea El Dorado. Acolo am fost astăzi.

— Încă îl mai vizitezi?

Îi simt repulsia din voce. Trădarea, ca și cum am sfâșiat toate iluziile pe care și le făcuse în legătură cu mine.

— Doamne, Gwen...

— Nu-l vizitez. E prima dată când am fost să-l văd după arestarea lui. Mi-aș tăia venele mai degrabă decât să mă uit la el de bunăvoie, crede-mă. Dar m-a amenințat. Mi-a amenințat copiii. Cam asta încerc să-ți spun: a aflat că suntem aici, Dumnezeu știe de unde și cum. Nu are de făcut decât să dea un indiciu celor care sunt oricum por-niți împotriva noastră. A trebuit să-l văd, ca să-i explic clar că nu îi voi face jocul.

— Și cum a mers?

— Cum mă așteptam. Acum am o hotărâre importantă de luat. Fug sau rămân. Vreau să rămân, Sam. Dar...

— Dar ar fi mai inteligent să pleci, spune. Uite, nu mă pot pune în pielea ta, dar nu aş fi atât de îngrijorat

din cauza unui bărbat care e în închisoare. Mai mult m-ar îngrijora rudele victimelor. Ele au pierdut o persoană la care țineau. Poate vor crede că dacă și el va pierde un membru al familiei, se va face dreptate.

Mă îngrijorez și din cauza asta. Mă sperie furia și durerea îndreptățită. Mă îngrijorează răutatea Armatei Psihopaților, pentru care e doar un sport să mă hăituiască. Mă îngrijorează totul.

Beau din sticla de bere, doar ca să scap de gustul de teamă din gură.

— Mel își așteaptă execuția, dar va mai trece ceva înainte de injecția letală, și cred că se va sinucide chiar înainte. Nu ar vrea să renunțe la control.

— Atunci poate că nu ar trebui să fugi, spune Sam. Asta e ce așteaptă, să te facă să-ți fie frică și să te pună pe fugă. Ești speriată?

— De fac pe mine.

Cu Mel, aș fi spus *De mă cac pe mine*. E ciudat. În prezența lui Mel, înjuram ca un birjar, pentru că destupam furia pe care o țineam înmagazinată înăuntru. Cu Sam, nu simt nevoia unui astfel de limbaj. Nu am nevoie de un scut de protecție.

— Sigur că îmi pasă ce mi se întâmplă mie. Dar copii... Au avut destul de îndurat doar pentru că au fost fiul și fiica unuia ca el. Știu că e bine pentru ei să rămân, dar îmi permit riscul?

— Ei știu? Despre tatăl lor?

— Mda, cea mai mare parte. Am încercat să-i țin departe de detaliile înfiorătoare, dar... Epoca internetului. Lanny cred că știe totul deja. Connor... Doamne, sper să nu. E dificil și pentru un adult, darmită pentru cineva de vârsta lui.

— Copiii sunt mai puternici decât crezi tu. Și atrași

în mod straniu de moarte. Eu așa eram. Petreceam timp lângă animale moarte, spuneam povești înspăimântătoare. Sigur, e o diferență între imaginație și realitate. Ai grijă să nu vadă pozele.

Îmi amintesc că a luptat în Afganistan. Mă întreb ce a văzut acolo de a căpătat tonul ăsta întunecat. Probabil mai mult decât mine, deși și mie mi s-au pus în față pozele alea oribile. Și am întâlnit familiile victimelor, cu toată furia și durerea lor pe care voiau s-o reverse asupra mea.

Trei dintre ei amenințaseră să mă ucidă.

Cele mai multe familii fuseseră la procesul lui Mel, așa auzisem, și fuseseră răvășite de detaliile dezvăluite acolo. Lui i se păruse plictisitor. Căscase și aproape adormise. Chiar răsese când o mamă leșinase, când i se puse în față poza ficei ei, descompusă, scoasă de sub apă. Citisem toate amănuntele.

Credea că durerea acelei mame era ceva excitant și minunat.

— Sam...

Nu știu ce vreau să-i spun. Nu știu ce aștept de la el. Sau știu — să mă asigure că va fi bine. Că mă iartă. Că relația fragilă și fără nume dintre noi nu a fost ucisă de cuvintele confesiunii mele.

Se ridică, în continuare cu fața spre lac, și își bagă mâinile în buzunarele blugilor. Nu trebuie să fiu psiholog ca să-mi dau seama că gesturile acestea sunt un semn că bate în retragere.

— Știi cât de greu ți-a fost să vorbești despre asta. Nu spun că nu apreciez sinceritatea ta, dar... trebuie să mă gândesc. Nu te îngrijora. Nu voi spune nimănui, îți promit.

— Nu ți-aș fi povestit dacă nu aș fi știut că vei păstra secretul, îi zic.

Partea cea mai grea a fost nu să-i dezvălui adevărul. E frica de acum, care mă spintecă, la gândul că îmi va întoarce spatele, că ăsta e ultimul nostru moment de prietenie. Nu mă așteptasem să doară atât.

Poate e mai bine să tai rădăcinile, îmi zic, dar tot ce simt este amărăciune.

— Noapte bună, Gwen, spune și începe să coboare treptele.

Ezită, apoi se întoarce. Nu-i pot citi expresia, dar nu e furios, măcar atât.

— O să fii bine?

Sună ca și cum și-ar lua adio. Dau din cap că da, dar nu spun nimic. Nimic din ce aş spune nu ar fi de folos. Paranoia îşi iese din matcă şi îşi desfăşoară tentaculele în jurul meu. Dacă nu-şi va ţine cuvântul? Dacă o să bârfească? Dacă va intra pe internet şi va scrie ceva? Dacă spune tuturor cine suntem?

Într-un fel, îmi dau seama, am luat două decizii fără să iau nicio hotărâre. Am închis câteva alternative prin conversaţia asta. Mel ştie unde suntem. Acum Sam Cade ştie şi el totul. Prieten sau nu, aliat sau nu, nu pot avea încredere în el. Nu pot avea încredere în nimeni. M-am amăgit, dar acum visul s-a terminat. Poate că îi va înnebuni pe copiii mei, dar trebui să le apăr vieţile mai întâi, şi abia apoi minţile.

Mă uit la el până ce dispare din raza mea vizuală, apoi îmi scot telefonul şi îi scriu un mesaj lui Absalom.

Ultimul mesaj pt o vreme. Plecăm curând. Va trebui să ard ident şi telef, o să avem nevoie de un pachet nou. Ceva am pus deoparte de urgenţă.

Durează doar câteva secunde până primesc un răspuns. Mă întreb dacă Absalom doarme vreodată.

Acelaşi preţ noi identităţi. Va dura ceva. Ştii procedura.

Niciodată nu întreabă ce ne-a pus pe fugă. Nici nu sunt sigură că îi pasă.

Intru să văd ce fac copiii. Sunt bine, fiecare în lumea lui. Mi-aș dori să am și eu luxul ăla. Bucuria sălbatică din ochii lui Mel mi-a distrus însă asta, iar acum, când nici Sam nu-mi mai este alături, mă simt descoperită în lume într-un fel în care n-am mai fost niciodată.

Îmi iau o altă bere și mă așez la calculator. Urmez pașii pe care mi i-a lăsat Absalom, ca să-i livrez banii, în Bitcoin. Îmi dau seama că probabil va trebui să pun cruce și acestui computer — are prea multe date stocate. Să-l sparg în bucăți, să-l arunc în apă sau să-i dau foc. Să îmi iau unul nou, odată cu noua viață.

Un nou început. Încerc să mă conving că nu e doar un alt refugiu temporar, un alt strat al sinelui de care mă dezbrac. Aproape am ajuns la os, deja.

Încep să fac o listă cu lucrurile pe care va trebui să le distrug, cele pe care trebuie să le împachetez și altele pe care să le las aici pur și simplu. Înainte să ajung la finalul ei, aud o bătaie puternică în ușă. E atât de tare, încât mă face să sar din scaun, și îmi apuc și pistolul înainte să mă uit pe cameră și să văd cine e acolo.

E poliția. Inspectorul Graham, înalt, lat în spate, cu o față mai severă ca niciodată. Nu-mi place să fac asta, dar pun pistolul la loc în cutie și o încui. Apoi deschid ușa. A fost un oaspete prietenos altă dată, a stat să mănânce la masa mea, dar acum nici măcar nu-mi zâmbește.

— Doamnă. Trebuie să veniți cu mine, vă rog.

Un cârd de gânduri îmi trece prin minte în timp ce mă holbez la el. Primul e că mi-a supravegheat casa, din moment ce știe când m-am întors. Sau poate Sam l-a sunat, e și asta posibil. Pe de altă parte, ora asta târzie e aleasă special ca să mă neliniștească și să mă simt prinsă

pe picior greșit. Face parte din tactică. O știu la fel de bine ca el.

Aștept câteva secunde fără să răspund, fără să mă mișc. Mă lupt cu valul de amintiri și teamă, apoi spun:

— E foarte târziu. Ești binevenit să intri dacă vrei să-mi pui întrebări, dar nu-mi las copiii singuri la ora asta. Sub nicio formă.

— O să aduc un coleg de-al meu să stea cu ei, spune el. Dar trebuie să veniți cu mine la secție, domnișoară Proctor.

Mă uit țintă în ochii lui. Gina Royal, biata de ea, s-ar fi plâns și s-ar fi fâstâcit, dar tot ar fi mers, ascultătoare. Mereu a fost pasivă. Din nefericire pentru Graham, nu sunt Gina Royal.

— Ai cumva un mandat de percheziție?, îi spun pe un ton calm.

Întrebarea îl face să dea semn de bătut în retragere. Ochii lui mă studiază cu mai multă atenție. Mi se adresează apoi pe un ton mult mai prietenos.

— Gwen, te asigur că lucrurile vor merge mult mai ușor dacă vei veni de bunăvoie. Nu ai vrea să îmi iau un mandat de percheziție și poate să te și arestez. Ce se va întâmpla cu copiii tăi dacă vei ajunge să ai dosar penal? Crezi că îi vei mai putea păstra?

Nu clilesc, deși fusese un atac bine gândit. Parșiv.

— Va trebui să mă arestezi ca să vin cu tine. Până atunci, nu sunt obligată să-ți răspund la nicio întrebare, și aleg să n-o fac. E dreptul meu. Noapte bună, domnule polițist Graham.

Încerc să închid ușa – pulsul mi se accelerează și mușchii mi se încordează în momentul în care palma lui lovește lemnul și o deschide. Dacă își folosește forța, mă poate îmbrânci fără probleme, apoi să intre în casă. Încerc

să mă gândesc la ce e de făcut. Nu am timp să ajung la armă, să deschid seiful și să o scot — chiar și deblocarea prin amprentă ia prea mult. Cea mai bună mișcare e să fug în bucătărie, unde am o altă armă, să nu mai spun de un set întreg de cuțite. Fac calculele din instinct, din experiența unor ani întregi dominați de paranoia.

Sincer, nu mă aștept neapărat ca el să fie violent. Dar vreau să fiu pregătită în caz că mă înșel.

Polițistul ține ușa deschisă și pare să-mi ceară scuze din priviri.

— Doamnă, am primit un pont de la un vecin că ați fost văzută într-o barcă pe lac în noaptea în care cadavrul acelei femei a fost aruncat în apă. Descrierea bărcii se potrivește cu aceea făcută de fiica dumneavoastră. Fie veniți cu mine acum, fie șefii mei vor fi aici în jumătate de oră, iar ei nu vor sta la discuții. Vor aduce și un mandat, dacă numai așa vă pot face să colaborați. Ar fi mult, mult mai bine pentru dumneavoastră dacă ați veni cu mine acum.

— Din ce tocmai am auzit, pare că nu aveți decât un pont anonim, îi spun calmă, deși creierul meu urlă: *Sam, Sam ți-a făcut asta.*

Dar la fel de bine ar putea să fie Mel în spatele întregii povești.

— Dosarul meu e perfect curat. Multă baftă cu acel mandat. Sunt o femeie care respectă legea, am doi copii, și nu merg nicăieri cu dumneavoastră.

Renunță și mă lasă să închid ușa. O fac încet, deși impulsul meu este să o trântesc. Mâinile îmi tremură atunci când repornesc alarma.

Mă întorc și îi văd pe Connor și Lanny stând în hol și uitându-se la mine. Lanny s-a așezat în fața fratelui ei și ține un cuțit în mână. Îmi dau seama cum paranoia mea i-a afectat și pe ei, mai ales pe fiica mea, care e gata să

ucidă pentru a-și apăra frățiorul, deși nu există o amenințare iminentă. Mă bucur așa de mult că nu i-am pus până acum un pistol în mână.

Dar polițistul Graham are dreptate. Ar trebui să o duc la poligon și s-o învăț cum se face, pentru că îmi știu bine fiica. În curând, toate ordinele mele de a nu se atinge de arme nu vor mai fi de ajuns. În timp ce o privesc stând acolo, cu cuțitul în mână, palidă și neînfricată, o iubesc cu o intensitate care mă doare. Mi-e și teamă de persoana în care am obligat-o să se transforme.

— E în regulă, spun încet. Lanny, te rog lasă cuțitul jos.

— Bănuiesc că nu e o idee prea bună să omori un polițist cu un cuțit, mamă, dar dacă...

— Dacă se întorc cu un act oficial, o să mă duc fără zarvă, iar tu vei avea grijă de Connor. Connor, vei face tot ce spune Lanny. În regulă?

— Eu sunt bărbatul în casă, să știi, mormăie el și mă sperie puțin, pentru că aud ecoul vocii tatălui său.

Dar, spre deosebire de tatăl lui, nu o spune cu violență.

Lanny pune cuțitul la loc și nu spune nimic. În loc de asta, îl conduce blândă pe Connor în camera lui. De fapt, încearcă, pentru că el nu se clintește de pe loc. Mă privește atent, preocupat, cu ochii scăpărând de teamă.

— Mamă. Ar trebui să plecăm de aici. Chiar acum, pur și simplu.

— Ce?, izbucnește Lanny, dar îmi dau seama că și ea s-a gândit la asta.

S-a temut mereu că am să le spun într-o zi că o vom lua iarăși din loc.

— Nu, nu, trebuie să plecăm? Chiar trebuie?! Când, în seara asta?

Simt durerea din vocea ei, rugămintea nerostită de a rămâne aici. De abia și-a făcut prietenii. A câștigat ceva ce a pierdut în Wichita, ceva de care s-a despărțit acolo într-un mod îngrozitor. Și-a găsit puțină fericire.

Nu mă imploră, doar speră.

Nu e nevoie să răspund, o face ea singură.

— Mda, sigur că plecăm. Trebuie, nu? Dacă polițiștii vor face niște investigații, vor afla că...

— Dacă îmi iau amprente, da. Vor afla cine sunt. Îi întârzii doar ca să câștig timp.

Trag aer în piept, atât de puternic încât plămânii mă dor.

— Luați ce aveți nevoie. O singură valiză, da?

— O să pari vinovată dacă o ștergem acum, îmi spune ea.

Sigur că are dreptate. Dar nu am cum să mă împotrivesc întâmplărilor, mă depășesc. Dacă rămânem, furtuna ne va lovi oricum, din toate părțile. Să fug mă va face pe mine să par vinovată, dar cel puțin îi voi duce pe ei departe de toate astea. Îi pot lăsa într-un loc sigur, apoi să mă ocup să-mi reabilitez numele.

Connor o ia la goană ca din pușcă. Lanny mă mai privește o secundă, apoi pleacă și ea după el.

— Îmi pare rău, spun în urma ei.

Ea nu zice nimic.

7.

E al naibii de târziu, dar tot îl sun pe Javier și-i spun să aducă aici camioneta cât de repede poate. Îi spun că Jeep-ul îl așteaptă și că o să-i dau niște bani în plus pentru deranj. Nu îmi pune întrebări și promite să fie aici în jumătate de oră.

Merg în camera mea, iau laptopul și îl bag în geantă, cu gândul de a-l distruge mai târziu. Nu mă părăsește gândul că am ceva în comun cu fostul meu soț, în aceste momente.

E diferit de data asta, nu-i așa? Vocea lui Mel mă bântuie în timp ce îmi îndes într-o geantă lucrurile pe care vreau să le iau cu mine. Nu mai fugi de psihopați însetați de răzbunare sau de mine. De data asta fugi de poliție. Cât de departe crezi că vei ajunge, odată ce vor fi pe urmele tale? Când toți se vor apuca să te vâneze?

Mă opresc în clipa în care îndes albumul foto printre lucrurile pe care vreau să le salvez. Nu-l las niciodată în urmă. Nu sunt poze cu Mel în album, doar eu și copiii, plus câțiva prieteni. E ca și cum Mel nu ar fi existat, dacă îl răsfoiești. Doar că... are dreptate. Dacă poliția va veni după mine, jocul va trece la un alt nivel. Mă îndoiesc că Absalom mă va mai putea ajuta atunci. Va fi primul care să mă toarne, poate.

Aud o bătaie în ușa. Arunc albumul înăuntru, închid fermoarul genții și o las pe pat. Tot ce am e achiziționat la un preț mic, ușor de înlocuit și ușor de lăsat în urmă fără regrete.

Când deschid ușa, îl găsesc pe Javier în prag.

— Mulțumesc. Îți aduc imediat cheile.

Mă întrerupe și îmi spune cu regret în glas:

— Mda, în legătură cu asta. N-am apucat niciodată să vorbim despre acest subiect, dar ca să știi... sunt ofițer de poliție în rezervă. Am auzit în stație că aveau de gând să te interogheze cam pe când m-ai sunat să-mi spui de camionetă. Nu pleci nicăieri, Gwen. A trebuit să-i anunț.

În spatele lui Javier e inspectorul Prester. Poartă un costum negru, și o cravată albastră cu un nod atât de stângaci, încât pare o moșmondeală. Pare obosit și nervos, iar în mână ține împăturită o hârtie, cu ștampila oficială la vedere. Îmi spune:

— Sunt dezamăgit, domnișoară Proctor. Credeam că avusesem o conversație prietenoasă și matură. Dar erai pe cale s-o iei la sănătoasa și, trebuie s-o spun, nu ar fi dat bine. Chiar deloc.

Simt cum sunt prinsă în capcană. Nu e una pentru urși, ci mai delicată, dar la fel de lipsită de ieșire. Pot urla, mă pot zvârcoli, dar rămân prinsă acolo.

Îi zâmbesc mecanic lui Javier și îi spun că e în regulă. El nu-mi zâmbește înapoi. Mă privește atent, intens. Bănuiesc că își amintește că am permis de port-armă. Poate își spune că sunt periculoasă. Mă întreb dacă acolo, în întuneric, nu or avea un lunetist pe poziții.

Mă gândesc la copiii mei, apoi îmi ridic mâinile în aer.

— Nu sunt înarmată. Vă rog să mă percheziționați.

Prester își pune impersonal mâinile pe mine, și mă duc cu gândul la prima dată când s-a întâmplat asta, pe

când eram Gina Royal, aplecată pe capota camionetei noastre de familie. Biata Gina, sărmana de ea, care credea că *ăla* era un gest invaziv. Nu avea nicio idee ce va urma.

— Neînarmată, spune Prester. În regulă. Hai s-o facem ușor și plăcut, nu?

— O să vin în liniște dacă mă lăsați să vorbesc mai întâi cu copiii.

— Bine. Javier, intră tu cu ea.

Javier dă din cap și scoate ceva din buzunar. Prinde la cureaua pantalonilor o stea de șerif. Oficial, e la muncă acum.

Îi găsesc pe Lanny și Connor stând înăuntru speriați.

— Mamă? Ce se întâmplă?, întreabă Lanny.

Mă las să cad pe canapea și îi iau în brațe pe amândoi. Îi sărut, apoi zic cu blândețe:

— Trebuie să merg cu inspectorul Prester acum. O să fie bine. Javier va sta cu voi aici până mă întorc.

Javier dă din cap că da, apoi își ferește privirea. Connor plânge încet. Se șterge la ochi cu ambele mâini și îmi dau seama că e jenat de emoțiile lui. Niciunul nu scoate o vorbă.

— Vă iubesc pe amândoi atât de mult, zic și mă ridic. Vă rog să aveți grijă de voi până mă întorc.

— Dacă te mai întorci.

Cuvintele lui Lanny sunt mai mult o șoptă. Mă prefac că nu am auzit. Dacă o privesc acum, îmi voi pierde toată tăria și vor trebui să mă târască de aici.

Reușesc până la urmă să ies pe picioarele mele, să cobor scările și să intru cu Prester în mașină. Când privesc în urmă, îl văd pe Javier intrând în casă și încuind ușa.

— Copiii vor fi bine, îmi spune Prester.

E ca și cum aș fi într-un taxi cu cineva, cu excepția faptului că ușile nu se deschid din exterior. Cel puțin e o

cursă gratuită. Graham se urcă la volan.

Prester nu spune nimic și nici nu pot intui la ce se gândește. E ca și cum aş sta lângă o bucată de granit supraîncălzită de soare, care miroase a deodorant Old Spice. Nu ştiu a ce miros eu. A teamă, probabil. Mirosul unei femei vinovate. Ştiu cum gândesc poliţiştii. Nu ar fi făcut atâta tâmbălău dacă nu aş fi fost suspectă de crimă. Poate că încă nu au destule dovezi, dar îşi spun că le vor strânge.

Mă gândesc la Lanny, cu atâta răspundere căzută pe umerii ei, într-un moment atât de nepotrivit din viaţă. Apoi îmi dau seama că privesc din perspectiva cuiva care chiar e vinovat.

Dar eu nu sunt. Nu de crima din lac. De nimic, în afară de a mă fi măritat cu bărbatul nepotrivit și de a nu-mi fi dat seama că era un diavol deghizat în piele de om.

— Orice credeţi voi că am făcut, vă înşelaţi.

— N-am spus niciodată că ai făcut ceva, zice Prester. Ca să folosesc o frază clișeică, ne ajuți doar în desfășurarea anchetei.

Se pricepe să mimeze accentul englezesc la fel de prost pe cât se descurcă să își lege cravata.

— Sunt suspectă, altfel nu ai avea un mandat, îi spun, sec.

În loc de răspuns, Prester despătorește hârtia. Are cuvântul MANDAT tipărit mare, la vedere, dar acolo unde ar trebui să fie detaliile, justificarea acțiunii de a aresta pe cineva, sunt doar cuvinte în latină pe care designerii de site-uri le folosesc pentru a umple spațiile. *Lorem ipsum*. Am folosit și eu textul de atâtea ori.

— Cu informațiile pe care le avem acum, ar fi fost imposibil să obținem un mandat, domnișoară Proctor, vă spun asta neoficial.

— Drăguț artificiu. Funcționează des?

— În toate afurisitele de dați. Oamenii aruncă un ochi și cred că e o chestie oficială. Din partea Statului vorbitorilor de limbă latină sau altă absurditate.

De data asta chiar râd, pentru că îmi imaginez un individ beat încercând să descifreze fraza în latină.

— Și, până la urmă, ce e atât de urgent încât a trebuit să mă luați pe sus în miezul nopții?

— Numele tău. Ne-ai servit un întreg pachet de minciuni și, trebuie s-o spun, asta nu dă bine la mine. Am primit un telefon anonim azi în care ni s-a spus care e numele tău adevărat și am auzit și că ai de gând s-o iei la sănătoasa, așa că a trebuit să ne mișcăm repede.

Simt fiori pe șira spinării, dar nu sunt pe de-a întregul surprinsă. Era o mișcare previzibilă pe care s-o facă fostul meu soț. Să-mi îngreuneze viața, să-mi provoace nefericire. Să mă rănească, din ciudă. M-a făcut să rămân aici, în Norton, să nu pot începe un nou ciclu în altă parte. Nu îi răspund polițistului.

— Sigur știi ce aiurea arată toată situația, nu?, întreabă Prester.

Nu răspund nici de data aceasta. Nu e nimic ce pot spune ca să repar lucrurile. Stau liniștită în mașină, în timp ce ne îndreptăm cu viteză spre oraș.

Nu clipesc când Prester îmi împrăștie în față mai multe poze. De ce aș face-o? M-am confruntat cu opera sângeroasă a lui Melvin Royal de o sută de ori până acum. M-am familiarizat cu oroarea.

Sunt totuși două care încă îmi fac inima să-mi sară și stomacul să se întoarcă pe dos.

Poza cu femeia atârând în ștreang în fostul meu garaj, goală, și cu fâșii de piele jupuite.

Cea făcută cu trupurile culese din apă, cadavre cu gleznele legate de greutate ca să se scufunde, cele mai multe acum în stadiu de schelet.

Învățase exact ce greutate să folosească pentru fiecare corp în parte. Făcuse experimente pe animale. Aflasem toate lucrurile acelea la tribunal.

Mel e mai rău decât un monstru. E un monstru calculat și inteligent.

Știu că nu îmi e de ajutor că expresia îmi rămâne calmă în timp ce privesc fotografiile. Dar știu și că dacă m-aș preface s-ar vedea. Caut privirea lui Prester.

— Dacă vrei să mă șochezi, ai nevoie de mai mult. Doar imaginează-ți de câte ori mi-au fost arătate astea.

Nu răspunde. În loc de asta, strecoară o altă fotografie sub nasul meu. Îmi dau seama că a fost făcută de pe podul din Stillhouse Lake, probabil acela nu foarte departe de casa mea. În poză se văd vârfurile pantofilor pe care îi poartă Prester chiar acum, și încă unii, negri, lustruiți, probabil tot ai unui polițist. Poate ai lui Graham. Mă uit la pantofi, ca să evit să privesc ce este în mijlocul fotografiei.

Când sunt obligată să-mi mut privirea, observ că tânăra este de nerecunoscut. Pare mai mult o lecție de anatomie, cu mușchi roz expuși și ligamente bej, iar din loc în loc câte o bucată albă de os. Ochi închiși, ascunși în orbite, și păr negru, ud, care îi cade pe fața slabă. Buzele îi sunt intacte, fapt care dă un aer și mai obscen fotografiei. Nu vreau să mă gândesc de ce buzele i-au rămas atât de perfecte.

— A fost legată cu o bucată de beton, ca să se scufunde. Din moment ce pielea i-a fost jupuită, nu a durat

mult până să fie ridicată la suprafața apei – gazele din interior au făcut toată treaba. Dar mă gândesc că știi deja toate chestiile astea. Nu așa opera soțul tău?

Victimele lui Mel nu ieșeau niciodată la suprafață. Ar mai fi adunat vreo zece exemplare pentru grădina lui de sub apă, dacă *Evenimentul* nu s-ar fi petrecut. Era un lucru la care Mel era bun – să ducă o muncă până la capăt, ca un profesionist.

— Da, Melvin Royal făcea genul ăsta de chestii femeilor, dacă asta mă întrebi.

— Și scăpa de cadavrele victimelor aruncându-le în apă, nu?

Dau din cap că da. Acum, că am privit la fata moartă, nu mă mai pot uita în altă parte. Doare, ca atunci când te uiți cu ochiul liber la soare. Știu că imaginea îmi va rămâne întipărită în creier tot restul vieții. Înghit, încercând să alung nodul din gât. Tușesc și imediat simt o nevoie puternică de a vomita. Mă abțin, iar broboane de transpirație rece îmi apar pe piele.

Prester observă. Are o sticlă de apă, și o împinge spre mine. O desfac și beau, recunoscătoare pentru greutatea rece care mi se prelinge în stomac. Beau jumătate din sticlă până să-i pun la loc capacul și să o dau deoparte. Sigur, mi se poate lua ADN-ul din saliva de pe ea. Nu mai îmi pasă. Oricum, poate că a cerut deja o confirmare de la poliția din Kansas. Sunt o mie de poze și documente cu mine acolo. Deși Gina Royal e moartă pentru mine, tot mai avem aceleași sânge, aceleași oase, același trup.

— Vezi și tu care e problema mea, îmi spune cu vocea moale și ceva mai caldă, în timp ce eu mă gândesc la amintiri pe care le voiam îngropate, la cârlige, ștreanguri, la fata atârând la capătul unei sârme. Ai fost implicată într-un caz asemănător în Kansas. Ai fost pusă

sub acuzare ca posibil complice. Mi se pare exagerat să spunem că este o coincidență faptul că ți se întâmplă din nou. Asta vreau să zic.

— Nu am știut niciodată ce făcea Mel. Nu până în ziua accidentului.

— Și totuși, vecinii tăi au spus altceva.

Asta mă întărește, în ciuda efortului meu de a rămâne calmă.

— Ah, doamna Millson? E o bârfitoare nesimțită și a prins ocazia de a deveni vedetă prin cine știe ce reality-show, la TV. A depus mărturie mincinoasă ca să apară la știri. Avocatul meu i-a demontat acuzațiile în timpul procesului. Toată lumea știe că mințea, iar eu nu am avut nimic de-a face cu acele crime. Am fost achitată!

Prester nici măcar nu clipește. Expresia nu i se schimbă.

— Achitată sau nu, evenimentele recente nu dau bine pentru tine. Același gen de crimă. Aceeași semnătură. Hai să o luăm de la capăt, pas cu pas.

Pune o altă fotografie în fața mea, acoperind-o pe prima. Într-un fel, e la fel de tulburătoare ca cea de dinainte, pentru că văd o brunetă tânără, frumoasă, stând cu capul aplecat pe umărul altei femei. Cealaltă tipă e blondă, cu un aer inocent, cam de aceeași vârstă. Prietene, mă gândesc. Nu seamănă suficient cât să fie rude.

— Așa arăta când era în viață. Rain Harrington, fata pe care am găsit-o plutind pe lac. Drăguță, iubită pe aici. Avea nouăsprezece ani. Voia să devină veterinar.

Îmi arată o altă poză, în care fata bandajează un câine rănit. E o manipulare clară, sentimentală, dar tot o simt străbătându-mă ca un mic cutremur. Îmi mut privirea.

— O fată încântătoare, care nu avea niciun dușman în lumea asta. Nu îți muta privirea!!!

Ultima propoziție o spune pe un ton ridicat, violent, parcă așteptându-se să tresar, să fiu speriată. Îl dezamăgesc. Dacă nu tresar nici la poligon, a naibii să fiu dacă am să las aici să mi se vadă vreun semn de slăbiciune. Dar tactica e bună, trebuie să recunosc. Poliția din Kansas ar avea câteva lucruri de învățat de la inspectorul Prester. Trece atât de ușor de la o stare la alta, încât nu mă îndoiesc că a fost pregătit într-o unitate de elită... după accen-tul lui, poate în Baltimore.

Cred că a avut de-a face și a dovedit criminali adevărați.

Problema lui acum e că eu nu sunt unul dintre aceștia.

Mă uit la poze și inima mi se rupe pentru biata fată. Nu pentru că i-aș fi făcut ceva, ci pentru că sunt o ființă umană.

— I-ai jupuit cea mai mare parte din piele cât încă era în viață, spune inspectorul, încet, la fel ca una din acele voci care îmi bântuie mintea.

Ca vocea lui Mel, de exemplu.

— Nu a putut nici să urle, pentru că i-au fost scoase coardele vocale. E un lucru dat naibii. Din ce ne-am dat seama, a fost legată de mâini, de picioare, iar capul i-a fost imobilizat cu o curea de piele. Ai început de la picioare și ai urcat în sus pe trup. Se poate vedea exact unde a murit în timpul acestui proces, știi. Țesutul viu are o reacție. Țesutul mort nu are.

Nu spun nimic. Nu mă mișc. Încerc să nu-mi imaginez teroarea ei, agonia, oroarea lipsită de sens a ceea ce i s-a întâmplat.

— O faci pentru soțul tău? Pentru Mel? El te pune să faci asta?

— Bănuiesc că tu crezi că are sens, într-un mod groaznic.

Păstrez același ton jos al vocii, aproape șoptit. Poate că și inspectorul Prester are voci în cap. Așa sper.

— Fostul meu soț e un monstru. De ce n-aș fi și eu unul, nu? Ce femeie normală s-ar mărita cu unul ca el și, mai rău, să și stea căsătorită ani întregi cu acel individ?

Se uită prin mine atunci când ridic privirea. Simt arsură, dar nu las ochii în jos. Lasă-l să mă privească. Lasă-l să mă vadă.

— Când m-am măritat cu Melvin Royal, am făcut-o pentru că el m-a cerut. Nu eram extraordinar de frumoasă. Cred că nu eram nici din cale afară de inteligentă. Fusesem învățată că întreaga mea valoare pe lume e să îmi fac viitorul soț fericit și să fiu o mamă devotată. Eram perfectă pentru el. O virgină inocentă care a fost dăruită unui cavaler în armură, care venise să mă răpească, să mă iubească și să mă apere, pentru tot restul vieții.

Prester tace. Bate cu un pix în coperta carnetului și mă urmărește atent.

— Da, am fost o proastă. Am ales să fiu soția lui, să stau acasă și să cresc copiii. Mel aducea bani în casă cât să ne permitem o viață bună, iar eu i-am dăruit doi copii minunați. Aveam un cămin plăcut. Era totul normal. Știu că îți vine greu să crezi asta. La naiba, și mie îmi vine greu. Dar am trecut prin toți acei ani marcați de aniversări și Crăciunuri, de recitaluri de dans și petreceri, de club de teatru și fotbal și *nimeni nu a bănuț nimic*. E talentul lui, inspectore. E foarte priceput la a se preface uman și nici măcar eu nu am putut vedea sub acea mască.

Prester își ridică sprâncenele.

— Și când mă gândeam că îmi vei oferi versiunea femeii traumatizate, care și-a pierdut mințile. Crezi că e mai bună explicația ta?

— Uite, poate că toate aceste femei sunt victime.

Dar Mel nu...

Îmi vine în minte acel moment din dormitorul nostru, în care el mi-a trecut cablul în jurul gâtului, când am văzut amenințarea din ochii lui și am știut din instinct că nu era în regulă ceva la el.

— Mel e un monstru. Dar era bun și la restul lucrurilor pe care le făcea. Cum crezi că mă simt eu, știind că m-am culcat cu așa ceva? Că mi-am lăsat copiii cu așa ceva?

Prester nu sparge liniștea care se lasă câteva momente.

— Când am privit la garajul distrus și am văzut adevărul, ceva s-a schimbat. Am putut înțelege. Am văzut. Privind apoi în urmă, am observat și semnele, micile amănunte care parcă nu se potriveau, nu aveau sens, dar știu acum că din perspectiva pe care o aveam atunci nu mi-ar fi trecut prin cap... După ce am fost eliberată, m-am reinventat și mi-am protejat copiii. Chiar crezi că îmi mai doresc să am de-a face vreodată cu Melvin Royal? Îl urăsc. Îl disprețuiesc. Dacă se va mai arăta vreodată în carne și oase, voi goli un cartuș întreg în capul lui până ce nimeni nu va mai putea să-l recunoască.

Cred tot ceea ce spun și știu că inspectorul are fler pentru adevăr. Nu-i place că sunt sinceră, dar la naiba cu ce îi place lui! Mă lupt aici pentru viața mea. Pentru siguranța fragilă pe care am reușit cu greu să o obțin.

— Nu ai nicio dovadă, îi spun în final. Nu pentru că sunt vreun geniu în genul lui Hannibal Lecter, ci pentru că nu i-am făcut nimic acelei biete fete. Nu am văzut-o în viața mea. Îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat și nu, nu pot explica de ce crima s-a petrecut acolo unde locuiesc eu. Mi-aș dori s-o pot face, Dumnezeuule. Mel are urmăritori care idolatrizează orice cuvânt spus de el, dar nu știu cum ar putea convinge pe cineva să facă așa ceva

pentru el. Nu e Rasputin. Nu e nici măcar Manson. Nu știu ce anume face pe un om să fie atât de bolnav. Tu știi?

— Felul în care s-a născut. Leziunile pe creier. Cum a crescut. Căcat, cei mai răi dintre ei nu au nici măcar o scuză.

A spus *ei*, nu *tu* sau *voi*. Mă întreb dacă a fost o alegere conștientă de cuvinte.

— De ce nu-mi spui tu ce l-a făcut pe Melvin să devină așa, din moment ce ai o privire mai avizată?

— Nu am nicio idee, spun și sunt sinceră. Părinții lui erau oameni încântători. Nu i-am întâlnit prea des și păreau destul de vulnerabili. Dacă mă gândesc acum, poate că se temeau de el. Nu mi-am dat seama de asta înainte ca ei să moară.

— Atunci ce te face *pe tine* să omori fete în felul acesta?

Scot un suspin.

— Inspectore. M-am măritat cu un monstru și am fost îndeajuns de proastă ca să nu-mi dau seama de ceea ce era. E singura mea greșeală. Nu eu am săvârșit crima asta.

Timp de patru ore, ne învârtim în jurul cozii. Nu cer un avocat, deși îmi trece prin minte. Calitatea serviciilor în Norton nu e mare chestie, așa că nu merită efortul. Prefer să țin cu dinții de adevăr. Cu toate abilitățile lui, inspectorul Prester nu mă poate convinge să spun o minciună și să mă acuz singură de ceva ce nu am făcut. Poate că ar fi reușit s-o intimideze pe Gina Royal pe vremuri, dar acum am experiență cu interogatoriile. Știe asta. Nu are nimic concret împotriva mea. A primit un telefon anonim care mă implica, și asta ar putea veni din partea unui trol care mi-a descoperit identitatea, sau din partea cuiva pe care fostul meu l-a plătit ca să agite apele. Totuși, instinctele polițistului sunt bune. Nu e un accident că

sărmana fată a fost măcelărită într-un mod atât de familiar și a fost aruncată în lacul de lângă casa mea.

Cineva ne trimite un mesaj.

Trebuie să fie Mel.

Într-un mod straniu și neliniștitor, aproape că sper să fie el, pentru că măcar pe el îl cunosc. Și știu unde este. Dar are și ajutoare, mă gândesc. Ajutoare dispuse să facă exact ce le cere el. Recunosc, gândul acesta mă sperie profund. Nu vreau să o găsesc pe Lanny ucisă, următoarea victimă. Sau pe Connor, omorât în patul lui. Nu vreau să mor nici eu atârnată într-un ștreang, cu corpul arzându-mi în agonie din cauză că mi-a fost jupuită pielea de pe el.

E aproape dimineață când Prester mă trimite acasă. Norton e un oraș fantomă, fără nicio altă mașină pe străzi, iar în jurul lacului încă e beznă să o tai cu cuțitul. Lancel Graham mă escortează până acasă, bănuiesc că o face fiindcă îi sunt în drum, și apoi se va duce la el. Nu îmi vorbește. Nu încerc nici eu să pornesc o conversație. Îmi sprijin capul de geamul rece și îmi doresc să pot să adorm. Nu voi dormi când ajung acasă, și poate nici mâine. Pozele cu femeia ucisă îmi vor juca în diferite nuanțe în spatele pleoapelor închise și nu le voi putea alunga orice aș face.

Mel nu e bântuit de victimele lui. Mereu a dormit ca un prunc și s-a trezit dimineața odihnit.

Eu sunt cea care are coșmaruri.

— Am ajuns, spune Graham și îmi dau seama că am pierdut puțin contactul cu realitatea.

Am plutit într-o lume a viselor urâte. Îi mulțumesc lui Graham, care vine pe partea mea și îmi deschide portiera. Îmi întinde chiar și mâna ca să mă ajute să cobor. I-o apuc din politețe, dar încep să mă neliniștesc când

observ că nu-mi dă drumul. Îi simt privirea iscoditoare.

— Eu te cred, îmi spune și mă ia prin surprindere. Prester urmărește o pistă falsă, domnișoară Proctor. Știu că nu ai avut niciun amestec în asta. Îmi pare rău că îți dă peste cap viața.

Mă întreb cât de mult a dezvăluit Prester, dacă zvonul despre numele meu adevărat a ajuns deja și la urechile altora. Nu cred că a făcut-o. Graham nu are aerul cuiva care ar ști cine este fostul meu soț.

Pare doar trist și ușor preocupat.

Îi mulțumesc din nou, cu mai multă căldură, și îmi dă drumul mâinii. Javier iese afară pe verandă când mă apropiu și jonglează cu cheile mașinii, pare nerăbdător să plece.

— Copiii..., încep eu.

— Sunt bine, zice el, tăios. Au adormit sau, cel puțin, se prefac.

Îmi aruncă o privire aspră, lipsită de milă.

— Te-a ținut mult.

— Nu sunt vinovată, Javier. Îți jur.

Mormăie ceva care aduce a *sigur*, dar e greu de descifrat, pentru că tocmai atunci Graham demarează din fața casei. Luminile farurilor fac ca fața lui Javier să pară roșie. Pare obosit și își masează fruntea ca un om care ar vrea să facă dispărute ultimele câteva ore din viața lui. Mă întreb dacă treaba asta l-a îndepărtat definitiv de mine, cum s-a întâmplat cu Sam Cade. La fel cum se va întâmpla și cu Graham, când va afla despre trecutul meu. Graham, care nu este chiar un prieten, doar un vecin amabil.

Nimeni nu rămâne. Ar fi trebuit să știu asta până acum. Nimeni în afară de copii, care nu au de ales și care sunt băgați și ei până la gât în balamuc.

— Femeie, în ce naiba te-ai băgat?, mă întreabă Javier, dar nu cred că vrea cu adevărat să afle. Uite, ți-am

spus, lucrez și eu într-un fel de partea dreptății. Îmi place de tine, dar dacă se va ajunge la...

— Îți vei face datoria, cum ai făcut și în seara aceasta. Înțeleg. Sunt surprinsă doar că ai vrut să mă ajuți să o șterg din oraș de la bun început.

— Credeam că fugi de un soț abuziv. Am văzut ches-tia asta de o mie de ori. Dar nu am știut...

— Nu ai știut ce?

Îl provoc direct de astă dată, privindu-l în ochi. Nu îi pot descifra gândurile, dar cred că nici el nu poate pe ale mele.

— Că ești implicată în ceva atât de grav.

— Nu sunt implicată!

— Nu așa pare.

— Javi...

— Hai să rămânem la fapte, domnișoară Proctor. Ai fost eliberată, e totul în regulă. Dar până se termină totul, să păstrăm distanța, bine? Dacă îmi vrei sfatul, ar trebui să aduni toate armele pe care le ții în casă și să le predai la poligon, ca să fie ținute o vreme acolo în siguranță. Nici nu vreau să mă gândesc...

— Că ar veni polițiștii și ar găsi un adevărat arsenal aici, nu?

Dă din cap. Limbajul lui corporal nu are nimic agresiv, dar în același timp emană forță, calm, ceva ce mă face să-mi doresc să am încredere în el.

Dar nu o fac.

— Îmi voi păstra armele până ce voi primi un ordin judecătoresc să le predau, îi spun, fără să clipesc.

Dacă mă face să par agresivă, nu-mi pasă. Nu-mi permit riscul să par vulnerabilă. Nu pentru mine, ci fiindcă am doi copii aici, în casă, și sunt răspunzătoare pentru viețile lor. Vieți care nu sunt niciodată în siguranță. Voi

face tot ce pot ca să-i apăr.

Și nu îmi predau armele.

Javier ridică din umeri. Gestul transmite că nu îi pasă, dar moliciunea cu care o face arată contrariul. Nu îmi spune la revedere, doar îmi întoarce spatele și merge până la camioneta albă cu care a venit până aici, cea cu care plănuisem eu să evadez.

Înainte să apuc să zic ceva, deschide geamul și îmi întinde actele pentru Jeep. Nu spune că înțelegerea a căzut, dar bănuiesc că e destul de clar.

Mă uit după el puțin, cu hârtiile în mână, apoi mă întorc și intru înăuntru.

E liniște totală, dar mă apuc să verific toate cotloanele înainte de a reporni alarma. Copiii s-au obișnuit cu sunetul ei, nu cred că îi va trezi... dar când merg spre camera lui Connor să văd ce face, Lanny deschide ușa de la a ei. Ne uităm una la alta în tăcere, apoi ea îmi face semn să intru în cameră și închide ușa după mine.

Se așază pe pat cu genunchii strânși la piept și cu mâinile în jurul lor. Recunosc postura, chiar dacă poate ea nu mai știe. Am găsit-o stând așa de multe ori în lunile de după ce am fost eliberată din închisoare. E o postură defensivă, chiar dacă ea pare să-i dea o naturalețe convingătoare.

— Deci... nu te-au închis la loc, spune.

— Nu am făcut nimic, Lanny.

— Nu ai făcut nici data trecută, evidențiază fiica mea, ceea ce e complet adevărat. Urăsc asta. Connor e speriat de moarte, să știi.

— Știu.

Mă așez și eu pe pat, iar ea își trage picioarele și mai strâns la piept, ca să nu ne atingem. Inima mi se face grea, dar măcar nu tresare când mă întind și îi așez o mână pe genunchi.

— Iubito, nu o să te mint. Tatăl tău știe unde suntem. Plănuiam să plecăm, dar...

— Dar a apărut această fată moartă, iar poliția a aflat cine suntem, așa că nu mai putem pleca.

Deșteaptă fată. Văd ceva strălucindu-i în ochi, mai mult ca sigur lacrimi.

— N-ar fi trebuit să spun de la început nimic despre ce am văzut.

— Scumpo, nu. Ai făcut ce era corect. Nu te mai gândi așa.

— Dacă nu aș fi spus nimic, acum am fi putut fi plecați. Am fi vagabonzi din nou, dar măcar am fi fost în siguranță și el n-ar fi știut de unde să ne ia. Mamă, dacă el știe...

Se oprește, iar lacrimile încep să i se prelingă pe obraji. Nu și le șterge. Nici măcar nu-mi dau seama dacă e conștientă că plânge.

— Îți va face rău, îmi spune cu o șoaptă, apoi își pune capul pe genunchi.

Mă așez lângă ea și o iau în brațe. Copilul meu, un ghem de mușchi, oase și durere. Nu se relaxează nici în brațele mele. Îi spun că o să fie bine, dar știu că nu mă crede.

O las acolo după o vreme, și merg să văd ce face frațele ei. Pare că doarme, dar cred că se prefacă. Pare palid, și are cearcăne vinete. Pare așa de obosit.

La fel ca mine.

Închid ușa fără să fac zgomot și merg în camera mea. Ca într-un somn adânc, straniu, lipsit de vise, în timp ce tăcerea de la Stillhouse Lake se face tot mai adâncă.

Dimineța, o altă fată moartă plutește pe lac.

8.

Sunt trezită de un urlet.

Sar în sus în pat și mă dau jos cu picioarele împletite, fără să mă fi trezit complet. Pe bâjbâite îmi trag cât pot de repede blugii și un tricou, iar de încălțat mă încalț de abia pe hol. Când ies din dormitor, îmi dau seama că strigătul nu fusese al unuia dintre copii. Ușile lor sunt și ele deschise, Lanny pare confuză, îmbrăcată încă în cămașa de noapte, iar Connor are pe el doar pantalonii de pijama, iar părul îi e ridicat într-o parte.

— Stați aici, le spun și mă reped spre sufragerie.

Trag la o parte draperiile și mă uit spre lac.

Urletul a venit dintr-o barcă mică, care plutește foarte aproape de doc. Sunt doi oameni în ea, un bărbat în vârstă care poartă o pălărie de pescar și o vestă colorată, și o femeie ceva mai tânără, care stă sprijinită de brațul lui. Bărbatul o susține, iar barca se clatină, de parcă femeia s-a dat cu atâta putere în spate de a fost aproape să o răstoarne.

Opresc alarma și ies în fugă afară, cu picioarele alunecându-mi pe pietriș și apoi pe lemnele din care e făcut docul. Încetinesc când văd cadavrul.

A ieșit de la adăpostul întunericului. E goală și plutește pe burtă, iar părul îi este împrăștiat ca algele la

suprafața apei.

În lumina dimineții, mușchii dezveliți de piele arată obscen, dar nu pot fi confundați cu altceva. Cineva i-a jupuit aproape toată pielea de pe spate, iar coloana îi este parțial dezgolită. De data asta, i-a mai lăsat niște piele pe corp, chiar dacă puțină.

Femeia se oprește din țipăt și se apleacă peste marginea bărcii ca să vomite. Bărbatul nu scoate niciun sunet, doar vâslește mecanic. E reacția unui om care nu e neapărat în clipa prezentă. Șoc. Are o expresie goală în ochi, de parcă încă nu ar putea procesa ce tocmai a văzut.

Îmi scot mobilul și sun la poliție. Nu am de ales. Asta e *chiar* la ușa mea.

În timp ce ascult cum sună, mă gândesc la cum a stat cadavrul acolo, sub apă, așteptând să se ridice ca un balon, implacabil. Plutise acolo noaptea trecută, în timp ce eu vorbeam cu Javier. Plutise în timp ce dormeam. Probabil era mai la fund, așteptând să se adune gazele, în seara în care am stat pe verandă cu Sam Cade și am băut bere și am povestit despre Melvin Royal.

Femeia din barcă vomită în continuare și plânge.

În sfârșit, primesc un răspuns la telefon. E linia de urgență. Nu mă gândesc la ceea ce spun, doar descriu scena pe care o am în fața ochilor. Le dau adresa și numele meu. Știu că par mult prea calmă, iar asta îmi va face rău mai târziu, când înregistrările vor fi ascultate. Îmi cer să rămân la telefon, dar nu o fac. Închid, îmi pun mobilul în buzunar, apoi încerc să mă gândesc la tot.

O femeie moartă, mutilată oribil, putea fi o coincidență îngrozitoare. Dar două... deja sună a plan. Poliția va veni aici în curând și aproape sigur voi fi arestată.

Voi fi luată în custodie. Îmi voi pierde copiii.

Aud că am primit un mesaj pe telefon și văd că e de la

Absalom. Îl deschid. E doar un link. Dau click și intru pe un forum cu multe mesaje. Dau scroll în sus, până ajung la cel inițial.

E despre mine.

Am găsit-o! Criminala împușcată. Mă băieți, am dat de mi-cuța ajutoare a lui Mel! Am informații serioase, cu poze și tot ce trebuie. Progeniturile sunt cu ea, pe alea nu le-a înecat. Chiar mai bine... deja există o crimă!

Sunt sute de răspunsuri, dar nicio informație reală, doar tachinări, promisiuni, glumițe.

Apoi, brusc, chiar sub degetul meu, iat-o.

Curva se ascunde în Tennessee.

Individul știe unde sunt, știe că sunt la Stillhouse Lake, cel mai probabil. Probabil are pozele pe care le-a văzut și Mel, sau poate chiar el este sursa acelora.

Mișcarea mea de șah nu a mers cu fostul soț criminal. A lăsat să cadă sabia asupra capului meu, și acum cu siguranță e în celula lui și râde cu poftă. Îmi vizualizează pacea jupuită de pe mine, ca fâșiile de piele. Se masturbează cu gândul la asta.

Agonia mă lasă fără suflare.

Pentru o clipă, mă simt lipsită de greutate. Nu neapărat pregătindu-mă să cadă, dar nici stabilă pe picioarele mele. Am fost descoperiți. Toată munca mea, toată fuga și ascunderea... n-au dus la nimic. Internetul nu mai poate fi oprit.

Trolii nu uită niciodată.

În depărtare aud sirene. Poliția e pe drum. Fata moartă plutește în continuare, cu părul răsfirat. Barca în care se află bărbatul și femeia se îndepărtează, o să ajungă în curând la țărm. Probabil că pescarul și-a mai revenit în simțiri. Când ridic privirea, văd că are fața roșie, ca în pragul unui atac de cord, și că vâslește cu putere. Nici

soția lui nu arată mult mai bine. Sunt oameni a căror viață normală s-a surpat chiar acum sub picioarele lor. Au căzut într-un loc întunecat. Cel în care trăiesc eu de o vreme.

Îi răspund lui Absalom.

Nu mai contează acum. Sunt pe cale să fiu arestată.

Trece ceva până telefonul bâzâie, aducându-mi răspunsul. Vibrează ca o viespe înainte să-și înfigă acul.

La dracu. Ai făcut-o?

Trebuia să întrebe. Toată lumea trebuie să întrebe.

Îi scriu *Nu*, apoi închid telefonul. Îmi dau seama că mă privește cineva, așa că întorc capul.

Sam Cade stă pe prispă, cam la o distanță de mine cât un teren de fotbal. Poartă un halat de baie roșu cu negru și papuci și se holbează la mine. La oamenii traumatizați din barcă. Îmi dau seama că atenția i se mută spre cadavrul plutitor, apoi spre mine.

Nu-mi feresc privirea. Nici el.

Se întoarce și intră înapoi în cabană.

O ajut pe femeie să coboare din barcă, apoi pe soțul ei, și mă așez cu ei pe o bancă apropiată. Dau fuga în casă să le aduc o pătură călduroasă. Le-o așez pe umeri în timp ce mașina de poliție ajunge lângă noi, cu sirena oprită, acum. Nu sunt surprinsă să-l văd pe inspectorul Prester la volan. Arată ca și cum n-a prins nici măcar o oră de somn.

Mă simt moartă, amorțită. Îmi îndrept spatele și mă uit la el cum coboară din mașină. Alți doi polițiști tineri ies din mașina care mergea în spatele lui. Niciunul dintre ei nu e Graham. Mai sunt și alte mașini de poliție pe drum, îndreptându-se spre noi. Știu că ar trebui să mă tem, dar nu pot simți nimic. Toată frica mi-a dispărut după ce am văzut-o pe biata fată plutind pe apa lacului,

abandonată, distrusă. Ca și cum aici ar fi un fel de sfârșit, ceva ce așteptase de mult.

Când Prester e la doi pași de mine, îi spun:

— Te rog, asigură-te că îmi vor fi bine copiii. Cineva a dezvăluit pe internet unde suntem. Au fost amenințați și ei cu moartea. Amenințări reale. Nu îmi pasă ce mi se întâmplă mie, dar vreau să-i știu pe ei în siguranță.

Fața îi este aspră, dar încuviințează din cap. Se oprește lângă mine și îi privește pe cei doi nefericiți care fuseseră în barcă. Începe să le pună întrebări.

Privesc spre cabana lui Sam Cade și, în scurtă vreme, îl văd reapărând, de data asta îmbrăcat într-o pereche de blugi și un tricou gri, uzat. Încuie ușa, învârtind cheia de două ori, apoi coboară treptele spre noi. Polițiștii nu au reușit să încercuiască zona și nici nu e nevoie.

Sam se oprește aproape de mine. Nu vorbim un moment, iar el își bagă mâinile în buzunare și începe să se clatine într-o parte și-n alta, uitându-se nu la mine, ci spre lac.

— Vrei să chem pe cineva?

Întrebarea e adresată undeva în aer, de parcă ar vorbi mai degrabă cu fata moartă. Nici eu nu-l privesc, ce-i drept. E o conversație pe care niciunul din noi nu ne-o asumăm. Tipic și pentru mine, și pentru el.

— Cred că e cam târziu pentru asta.

E un răspuns atât din partea mea, cât și din cea a fetei moarte. Amândouă suntem pierdute și descoperite, expuse în fața lumii, fără un adăpost. Mă rușinez însă imediat că am îndrăznit să mă asemăn cu ea. Eu nu am petrecut ore întregi, poate zile, suferind în mâinile unui monstru sadic și apoi găsindu-mi moartea.

Eu doar am fost măritată cu unul.

— I-am spus și lui Prester, l-am rugat, dar dacă ai

putea și tu să te asiguri că Lanny și Connor sunt bine... S-a dus vorba, Sam. Legat de locul unde suntem. Tu ai făcut asta?

Își mută privirea spre mine și îmi dau seama că e din nou Sam cel familiar, cel firesc. Îmi dau seama că l-am surprins.

— Ce să fac?

— Să cirești pe internet despre unde mă aflu.

— Sigur că nu!, spune el și se încruntă, iar eu îl cred. Nu aș face asta, Gwen. Indiferent de circumstanțe. Nu te-aș pune pe tine sau pe copii în calea unui asemenea risc.

Încuviințez cu o mișcare din cap. Nu credeam în adâncul sufletului că a fost el, deși ar fi fost un suspect logic. Nu, cred că vreun cap sec din poliția orașului Norton a decis să facă el dreptate și a scăpat informația. Poate chiar un funcționar. Cineva care e la curent cu identitatea mea reală, pornind de la Prester, care deținea datele.

Nici nu-i pot învinui. Melvin Royal a rămas întipărit în mintea multor oameni.

Nimeni n-a uitat-o nici pe *micuța ajutoare a lui Melvin*. Există o fascinație bolnavă pentru toți criminalii din istorie de sex masculin, dar femeile care au fost complice sunt privite cu mult mai multă ură. Este un misoginism toxic și multă ipocrizie, pornind de la faptul că lor li se pare firesc să distrugi o femeie ca să le răzbuni pe altele, care nu meritau distruse.

Nimeni nu mă va considera vreodată nevinovată.

Sam privește din nou în depărtare și, cumva irațional, îmi spun că vrea să-mi mărturisească sigur ceva. Se clatină nervos, de parcă ar fi un tic nou dobândit, apoi se întoarce pe călcâie și pornește spre casa mea.

— Domnule Cade, o să am nevoie de câteva cuvinte

și din partea dumneavoastră, îi spune Prester.

— Mă găsiți acasă la domnișoara Proctor. Vreau să mă asigur că sunt bine copiii, răspunde Sam.

Prester stă în cumpănă, apoi probabil decide că discuția mai poate aștepta. Are treburi mult mai arzătoare de dus la bun sfârșit.

Îi dau repede un mesaj lui Lanny, în care îi scriu că e în regulă să-i deschidă lui Sam. Când el ajunge la ușă, fica mea o deschide larg și i se aruncă în brațe. La fel face și Connor. E uimitor cât de repede l-au îndrăgit pe bărbatul din casa de vizavi, și recunosc că simt o înțepătură de gelozie.

Pentru prima dată, îmi spun că poate ar fi mai bine pentru ei ca eu să nu mai fac parte din viețile lor, iar gândul acesta îmi aduce un nod imens în gât. Poate că nici nu mai e alegerea mea de acum. Poate că vor ajunge în custodia Serviciilor sociale și poate că nu-i voi mai vedea niciodată.

Termină. Te gândești la ce și-ar dori el să te gândești. Ca o victimă neajutorată. Luptă, nu-l lăsa să ia de la tine tot ce ai obținut atât de greu.

Închid ochii și încerc să alung îngrijorarea și durerea. Respirația mi se mai calmează și, când deschid ochii, văd că inspectorul a terminat de discutat cu cei doi soți aflați în barcă. Vine spre mine acum.

Nu stau să aștept. Mă întorc și mă îndrept spre mașina lui. E luat prin surprindere, dar nu îmi spune să mă opresc din drum. Știu că vrea să mă interogheze în privat.

Ne urcăm amândoi în spate, el pe locul din spatele șoferului, eu, lângă. Mă las pe scaunul tapizat cu oftat ușor. Dintr-o dată mă simt groaznic de obosită. Sunt speriată în continuare, la un nivel mai degrabă animalic, dar știu că nu mai pot schimba ce are să se întâmple.

— Ai spus că pe internet au apărut informațiile despre unde te afli, spune Prester. Înainte să începem, vreau să știi că nu eu am făcut asta. Dacă a fost cineva din secția noastră, o să aflu și o să-i fac fundul varză.

— Mulțumesc. Dar nu prea mă mai ajută acum, este?

Știe și el că așa e. Ezită o secundă, apoi scoate un reportofon.

— Inspector Prester, de la Departamentul de Poliție din Norton. Astăzi suntem în...

Își verifică ceasul, ceea ce mi se pare un pic ciudat, după care observ că e un model vintage, pe ecranul căruia e trecută și data.

— ...23 septembrie. E ora 7.32 dimineața. O interoghez pe Gwen Proctor, cunoscută și ca Gina Royal. Domnișoară Proctor, îți voi citi drepturile. Este doar o formalitate.

Sigur că nu este doar o formalitate, și zâmbesc amar. Îl aud cum le înșiră, cu experiența cuiva care a lucrat ani buni în poliție. Când termină, îi spun că înțeleg ce mi-a zis. Amândoi am mai trecut prin asta.

Vocea lui Prester devine mai joasă și neclară, aproape un hureit.

— Preferi să îți spun Gwen?

— Așa mă cheamă.

— Gwen, în această dimineață, un al doilea cadavru a fost găsit plutind pe lac, foarte aproape de locuința ta. Trebuie să înțelegi cum arată lucrul ăsta, ținând cont de, ei bine, trecutul tău. Soțul tău este Melvin Royal și îi cunoaștem cu toții reputația și faptele. Admit că prima fată găsită în apă ar fi putut fi o coincidență stranie. Dar a doua? Deja e ceva plănuir.

— Nu plănuir de mine, spun. Inspectore, îmi poți pune un milion de întrebări, într-un milion de feluri

diferite, dar îți voi spune mereu doar ceea ce știu, sincer și direct. Am auzit țipătul. M-a trezit și am sărit din pat. Am ieșit din dormitor în același timp ca și copiii mei, îți vor putea confirma. Am venit până aici să văd ce se întâmplă, și am văzut cuplul din barcă și trupul din apă. E absolut tot ce știu despre această întâmplare.

— Gwen. Amândoi știm că nu pot încheia ancheta în ce te privește așa ușor. Acum, hai să o luăm de la început.

Îmi place la el că a înțeles că nu va avea succes dacă încearcă să mă intimideze, dacă mizează pe cartea brutalității, cum o fac alți polițiști. Știe că bunătatea mă dezarmează, în schimb.

— Ala a fost începutul, spun.

— Nu în dimineața asta. Vreau să ne întoarcem în timp, să-mi spui când ai văzut pentru prima dată un cadavru mutilat exact așa. Știu ce ai văzut în ziua aia, în garajul propriei case. Cum te-ai simțit atunci? Tehnica cognitivă. Încearcă să mă ducă înapoi într-un moment traumatizant, să îmi inducă acea stare de oroare, de lipsă de apărare.

— Ca și cum întreaga viață mi s-a prăbușit și sfărâmat la picioare. Ca și cum trăisem într-un iad și nu văzusem asta. Am fost oripilată. Nu mai văzusem ceva atât de îngrozitor. Nici în imaginație.

— Și ce ai simțit când ai aflat că soțul tău era vinovat nu doar pentru acea crimă, dar și de altele?

— Cum crezi că m-am simțit? Cum crezi că încă mă simt?

— Nu am idee, domnișoară Proctor. Destul de prost încât să-ți dorești să-ți schimbi numele, bănuiesc. Sau poate ai făcut-o ca să scapi de hărțuiala oamenilor.

Mă uit la el; sigur că are dreptate, doar că minimizează întâmplările. Pentru cei mai mulți oameni care

trăiesc în lumea reală, să iei niște amenințări de pe internet în serios este semn de slăbiciune. Așa gândește și Prester, cu siguranță. Brusc, sunt fericită că Sam a rămas alături de copii. Dacă telefonul va începe să sune, el va ști cum să se descurce cu abuzurile verbale. Va fi doar șocat de volumul și intensitatea lor. Toți bărbații sunt luați prin surprindere.

Mă simt prea golită și prea obosită ca să-mi mai pese de altceva. Mă gândesc la tot efortul, la toți banii iroșiți, și mă întreb dacă nu ar fi fost mai bine să rămânem în Kansas, să lăsăm nenorociții ăia să-și facă numărul. Dacă sfârșitul va fi același, ce rost a avut energia investită în a ne construi o nouă viață? Prester mă întreabă ceva, dar nu am fost atentă, și trebuie să-l rog să repete. Pare răbdător. Cei mai buni inspectori așa par, cel puțin la început.

— Spune-mi cum ți-ai petrecut fiecare zi săptămâna trecută.

— Începând de când?

— Să zicem cu ultima duminică.

E o alegere la nimereală, dar mă supun. Nu e greu. Viața mea nu e plină de evenimente. Mă gândesc că a doua victimă a dispărut cam prin acea duminică, ținând cont de starea în care era cadavrul. Îi spun cum mi-am petrecut ziua respectivă, dar, pe măsură ce înaintez, îmi dau seama că va trebui să iau o hotărâre. Zborul până la închisoarea El Dorado, unde l-am vizitat pe Mel, e inclus și el în perioada asta de timp. O să-i spun lui Prester că mi-am vizitat fostul soț, pe criminalul în serie? O să mint și să sper că nu voi fi descoperită? Îmi dau seama că nu e o opțiune — Prester e un inspector bun. Se va uita în caietul unde au fost trecute vizitele și va descoperi că am fost să-l văd pe Mel. Mai rău, va vedea că m-am întâlnit cu el

înainte de descoperirea primului cadavru.

Nu mai am alegeri bune. Am sentimentul că orice forță ar acționa în fundal, a prevăzut și acest moment. Îmi privesc mâinile, apoi mă uit afară, pe geam. E cald aici, înăuntru, și miroase a cafea veche. Dar tot e mai confortabil decât la secție.

Mă întorc și îi spun inspectorului despre vizita la El Dorado, despre scrisorile trimise de Mel, pe care le va găsi la mine acasă, despre torentul de amenințări pe care le primesc. Nu o transform într-o confesiune dramatică. Nu plâng, nu tremur, nu arăt semne de slăbiciune. Nu cred că ar conta dacă aș face-o.

Prester dă din cap ca și cum ar ști deja toate acestea. Poate că știa. Sau poate e un bun jucător de poker și știe să mimeze diferite expresii.

— Domnișoară Proctor, va trebui să te conduc la secție acum. Înțelegeți asta?

Dau din cap că da. Scoate cătușele de la spatele pantalonilor, iar eu stau calmă să mi le pună. După ce o face, îmi spune că sunt arestată ca suspectă de crimă.

Nu pot spune că sunt surprinsă.

Nu pot spune că sunt nici măcar furioasă.

Întregul interogatoriu e în ceață. Durează ore în șir – beau o cafea proastă, apă, mănânc un sandwich rece cu brânză și curcan, pe parcursul lui. Aproape că adorm, pentru că sunt atât de obosită. Într-un final, nu mă mai simt chiar amorțită, și pot să mă tem din nou, atât de mult, încât e ca o furtună înghețată în interiorul meu. Știu că va apărea știrea în curând că am fost arestată. Va fi peste tot în presă, hrănind apetitul pentru violență,

pentru răzbunare, va stârni noi recruți care să-și dorească să îmi facă rău.

Copiii mei sunt fragili și expuși, iar numai eu sunt de vină.

Rămân la povestea mea, care e în întregime adevărată. Mi se spun că există martori care m-au văzut în oraș în ziua în care prima fată a dispărut. Aparent, era și ea la cofetăria unde eu și Lanny ne-am oprit să mâncăm ceva, după ce fiică-mea a fost exmatriculată. Mi-o amintesc vag: fata din colț, cu un iPad și un tatuaj. Nu eram atentă decât la fiica mea și la problemele noastre.

Simt fiori pe șira spinării când mă gândesc că nimeni n-a mai văzut-o după ce a ieșit din cofetărie. Că a fost răpită chiar în acea parcare, poate când eu și Lanny încă mai eram înăuntru.

Cine a făcut asta ne-a urmărit tot timpul. Mai rău, ne-au urmărit, au așteptat să ne aflăm în apropierea victimei care s-a potrivit profilului, pentru a fi răpită cu ușurință. Clar, nu a fost o treabă de amatori. Într-un oraș mic, oamenii observă repede ceva ieșit din comun. Să răpești o femeie ziua în amiaza mare...

Ceva îmi trece prin minte, ceva important, dar sunt prea obosită să rețin gândul și să-i dau de cap. Prester vrea să o luăm din nou de la început. Îi povestesc viața mea de când am plecat din Wichita. Îi descriu toate întâmplările cu lux de amănunte, de la dispariția primei fete până la apariția celui de-al doilea cadavru pe lac. Îi spun tot ce-mi amintesc din conversația cu fostul meu soț. Nimic nu e relevant, nu ajută, dar măcar inspectorul apreciază că mă străduiesc.

Se aude o bătaie în ușă și un alt polițist ne aduce sandvișuri și sucuri. Le primesc, la fel și Prester. Mâncăm împreună, iar el încearcă o conversație prietenoasă. Nu am

chef și, în plus, știu că e o tehnică des întâlnită în poliție, nu un interes real. Ne terminăm sandvișurile în tăcere și dăm să ne întoarcem la întrebări, când o altă bătaie se aude.

Prester se lasă pe spate pe scaun, întrebător și încrunțat, iar celălalt polițist face câțiva pași spre el. Nu-l cunosc. E tot afro-american, dar mai tânăr decât Prester. Pare că de abia a absolvit academia. Se uită la mine, apoi își îndreaptă atenția spre inspector.

— Mă scuzați, domnule. A apărut ceva. Cred că ar trebui să fiți pus la curent.

Prester se ridică de la masă și îl urmează.

Înainte ca ușa să se închidă în urma lui, observ pe cineva condus de-a lungul holului spre o altă cameră de interogare. Arunc doar o privire, dar văd că e un bărbat cu cătușe la mâini, și am senzația că îl recunosc înainte ca mintea mea să facă legătura.

Când îmi dau seama cine e, mă las pe spate și strâng în mână cutia de cola, atât de tare încât trosnește.

De ce mama dracului e Sam Cade aici, cu cătușe la mâini?

Și unde naiba îmi sunt copiii?

9.

Ușa e încuiată, desigur, și deși zbier de dincolo de ea, nu primesc niciun răspuns... nu până ce nu am răgușit groaznic și mi-am înroșit pumnii de cât am bătut în perete.

Într-un final, Prester descuie și pășește înăuntru. Aproape că ne lovim, dar mă dau înapoi la timp. Întreb, cu vocea ca un răcnet:

— Unde-mi sunt copiii?!

— Sunt bine, spune el, calm, liniștitor. Haide, domnișoară Proctor, așază-te. Ești obosită, îți voi spune tot ce vrei să știi.

Mă las din nou pe scaun, tensionată, bulversată, cu mâinile strânse pumn. Mă privește câteva secunde, înainte să se aplece spre mine, cu coatele sprijinite pe masă.

— Probabil că ai văzut că domnul Cade a fost adus aici nu cu mult timp în urmă.

Dau din cap că da. Îl fixez cu privirea. Îmi doresc să-i citesc mai repede gândurile.

— A făcut.... le-a făcut Sam ceva copiilor mei?

— Nu, Gwen, absolut deloc. Sunt bine copiii. Nu li s-a întâmplat nimic. Bănuiesc că sunt doar puțin speriați.

— Atunci de ce l-ai ridicat pe Sam?

Prester mă privește o vreme mai lungă, încercând să

mă descifreze el, de data asta. Are un dosar în mână. Nu pe același pe care îl avea cu el mai devreme. Cel pe care îl ține acum în mână nu are încă o etichetă.

Îl așază pe masă, dar nu-l deschide. Mă întreabă:

— Ce știi mai exact despre Sam Cade?

— Eu...

Vreau să țin la el să-mi spună dracului odată despre ce e vorba, dar știu că trebuie să joc cum vrea el. Îmi controlez vocea și reiau:

— L-am verificat puțin. Am vrut să văd dacă are datorii, chestii din astea. O fac cu oricine care se apropie de copiii mei. Era curat. Un militar veteran, care a luptat în Afganistan, exact așa cum spusese.

— E adevărat.

Deschide dosarul și scoate o poză de pe front – Sam Cade, puțin mai tânăr, ceva mai îngrijit, în uniformă militară.

— Pilot de elicopter, decorat. A fost de patru ori pe câmpul de bătaie, atât în Afganistan, cât și în Irak. Când s-a întors acasă, a descoperit că iubita lui soră era moartă.

Deschide acum dosarul meu. Scoate poza care îmi bântuie coșmarurile, femeia moartă atârând în ștreang, în garaj. Dintr-o dată sunt din nou acolo, stau în soare, pe peluza distrusă, și mă uit la ce a fost garajul lui Mel. Simt duhoare de carne putrezită și mă abțin să nu închid ochii, să nu fug din fața amintirii.

— Asta e sora lui, Callie, spune Prester, arătând cu degetul la fotografie. Nu e de mirare că n-ai descoperit legătura. Au rămas orfani pe când el avea opt ani, iar ea patru. Au fost luați de familii adoptive diferite. El și-a păstrat numele părinților biologici, ea, nu. A crescut fără fratele ei. Au început să corespundă când el a plecat la război. Îmi dau seama că ea era nerăbdătoare să îl revadă,

când avea să se întoarcă. Iar el s-a întors, după ce și-a slujit patria, și a găsit *asta*.

Gura mi s-a uscat complet. Mă gândesc cât de aproape am fost să descopăr legătura. Probabil Sam s-a dat peste cap pentru ca numele lui să nu apară în anchetă. Sau a angajat pe cineva care să șteargă urmele.

Sam Cade a venit după mine. E lipsit de orice dubiu acum – s-a mutat în acea cabană după ce am venit eu la Stillhouse Lake. A avut grijă să nu ne întâlnim decât ceva mai târziu. A făcut să pară totul natural. Și-a croit drum spre ușa mea, în viața mea, în viețile copiilor mei, iar *eu nu am observat nimic*.

Îmi vine să vomit. Gwen Proctor nu a fost o persoană nouă. A fost doar o versiune foarte puțin îmbunătățită a Ginei Royal, Gina Royal 2.0, gata să pună botul la orice îi spunea un bărbat cu un chip frumos și un zâmbet cald. *L-am lăsat să aibă grijă de copiii mei. Iisuse. Doamne, iartă-mă.*

Nu mai pot trage aer în piept. Îmi simt capul prea ușor și aud ca prin vis scârțâitul scaunului lui Prester, care se ridică și vine lângă mine.

— Ușor, ușor. Trage aer încet. Înăuntru, acum expiră. Bun.

Îi ignor parțial sfatul, apoi pun întrebarea, printre gâfâituri:

— Ce a făcut?

Am nevoie de furie. Furia mă aduce cu picioarele pe pământ, îmi dă un scop și alungă panica. Îmi îndrept panica și alung punctele negre care îmi jucau în spatele pleoapelor. Prester se întoarce la locul lui.

— Sam le-a omorât pe fetele alea?

Nu ar fi minunat? Gina Royal se îndrăgostește de un criminal în serie, pentru a doua oară. Nu poate spune că

nu are un gen preferat de bărbat.

— Cercetăm asta. Ideea e că domnul Cade este și el suspect și îl interogăm. Scuze că te-am luat așa tare, dar voiam...

— Voiai să știi dacă aveam habar cine era. Sigur că nu știam, ce mama dracului? Nu mi-aș fi lăsat copiii cu el dacă aș fi știut, nu?

Îmi dau seama că se gândește la ce a auzit. Sigur că nu aș fi lăsat o rudă a unei victime de-a lui Mel să-mi intre în viață. Prester ia în considerare acum scenariul în care eu și Sam am făcut crimele împreună. Dar e logic ca piesele să nu se potrivească; nici măcar nu sunt din același puzzle. Fie eu le-am omorât, fie Sam Cade a făcut-o, într-o încercare nebunească de a mă implica pe mine și a mă aduce în fața justiției. Sau niciunul din noi nu e vinovat.

Dar nu am făcut-o împreună, așa reiese din dovezile pe care le are în față.

Prester își bate capul și îmi dau seama că nu ajunge nicăieri. Pare că are nevoie de un pahar de tărie și o zi liberă.

— Dacă e vinovat Cade, du-te și pedepsește-l, la nai-ba, nu-l lăsa să scape, pentru numele lui Dumnezeu.

Suspină. Urmează încă o zi lungă și o știe. Răsfoiește dosarul o vreme.

Când se ridică, îmi dau seama că a luat o decizie.

— Copiii tăi sunt în capătul holului, pe dreapta. Sam i-a adus aici, cu Jeep-ul tău. Du-i acasă. Dar nu pleca din oraș. Dacă o faci, va fi scopul meu în viață să pun FBI-ul pe urmele tale și îți voi distruge viața care ți-a mai rămas. Mă înțelegi?

Dau din cap că da. Nu-i mulțumesc, pentru că propriu-zis nu mi-a făcut nicio favoare. Și-a dat seama că nu are nimic împotriva mea, și un avocat decent — din

Knoxville, să zicem – i-ar demonta acuzațiile imediat, fără să miște un deget. Mai ales avându-l pe Sam ca suspect. La naiba, aproape că-mi pare rău pentru Prester în momentul ăsta.

Dar nu îndeajuns încât să ezit. Ies într-o clipă pe ușă, alergând pe hol. Îl văd pe Graham completând niște hârtii, iar el ridică privirea spre mine. Nu îi fac niciun semn, nu îi zâmbesc, sunt cu ochii pe camera unde sunt copiii mei. Ușa e de sticlă și prin ea îi văd pe Lanny și Connor stând la o masă mică, albă, mâncând absenți dintr-o pungă de popcorn care e între ei. Trag aer adânc în piept, pentru că să-i văd teferi e atât de bine încât aproape că mă doare.

Deschid ușa și intru, iar Lanny sare atât de repede de pe scaun, încât se clatină în urma ei și aproape se prăbușește. Se abține în ultimul moment să îmi sară în brațe, lăsându-i onoarea celui mai mic, lui Connor. Îl strâng în brațe, apoi îmi desfac un braț ca s-o cuprind și pe ea. Ușurarea sălbatică e înlocuită de ceva mai calm, mai dulce.

— Te-au arestat, spune Lanny. De ce au făcut asta?

— Au crezut că aș putea fi vinovată pentru...

Nu termin gândul, dar o face ea pentru mine.

— Pentru crime. Sigur. Din cauza lui tata.

O spune ca și cum ar fi cea mai logică concluzie din lume.

— Dar nu tu ai făcut-o.

O spune cu atâta siguranță în voce, iar eu o iubesc nespus pentru asta. În general, e un copil atât de suspicios, și înseamnă enorm pentru mine că acum nu are pic de dubiu.

Connor se trage într-o parte și zice:

— Mama, au venit să ne ia! Am zis că n-ar trebui să

mergem, dar Lanny...

— Lanny a spus că n-are rost să ne încăierăm cu gaborii, completează Lanny. Și n-am făcut-o. În afară de asta, nu au venit să ne ridice propriu-zis, doar nu au vrut să ne lase singuri acolo. Le-am spus să ia Jeep-ul, ca să avem cu ce să ne întoarcem.

Ezită un moment, și face ca întrebarea următoare să sune natural:

— Ăăăă, ți-au zis ce aveau de vorbit cu Sam? Ceva ce le-ai spus tu despre el?

Nu vreau să redeschid subiectul legat de ce a făcut tatăl lor, câte familii a distrus, câte vieți, inclusiv a noastră... dar în același timp știu că trebuie să dau o explicație. Nu mai sunt niște copii mici și am senzația că lucrurile vor deveni și mai grele pentru noi.

Chiar și așa, nu sunt nerăbdătoare să distrug imaginea pe care ei o au despre Sam. Îl plac și, din câte am putut vedea eu, și el îi place pe copii. Dar, la urma urmei, eu am crezut că mă plăcea și pe mine...

Poate chiar e o parte a planului care a dus la moartea celor două fete. Încă nu-l pot vedea pe Sam ucigându-le, dar... pot înțelege cum durerea și furia te pot face să treci peste niște limite inimaginabile. Am ucis-o pe Gina Royal și m-am reconstruit din cenușă. Poate că el și-a îndreptat ura în exterior, spre mine – dușmanul lui imaginar. Poate că acele fete au fost victime colaterale, un plan militar pentru a atinge ținta. Aproape că-mi vine și mie să cred.

— Mamă?

Connor se uită la mine îngrijorat și mă întreb oare cât timp m-am pierdut în gânduri și îndoieli. Sunt atât de epuizată. Deși am mâncat un sandviș, simt că mor de foame, și am nevoie atât de tare să fac pipi, încât am

senzația că o să-mi explodeze vezica. Ciudat, toate astea erau detalii lipsite de importanță înainte de a afla că sunt bine copiii.

— Vorbim pe drumul spre casă, îi spun. Merg la baie și apoi o ștergem din loc, bine?

Connor dă din cap, în continuare încurcat. Își face griji pentru Sam și mă doare că o să-i frâng inima, din nou. Dar de data asta nu e vina mea.

Ajung la baie și tremur și plâng în tăcere. Apoi îmi spăl fața cu apă rece și ființa care mă privește din oglindă arată aproape normal. Aproape. Îmi dau seama că am nevoie de o tunsoare și să-mi îmbătrânesc culoarea părului. Mi-au ieșit fire albe și îmi dau un aspect neplăcut. *Curios. Mereu am crezut că voi muri înainte să apuc să îmbătrânesc.* E o șoaptă a Ginei, care a crezut că în ziua *Evenimentului* i s-a sfârșit viața.

O urăsc pe vechea Gina, care credea naiv în puterea iubirii adevărate și avea siguranța că este o femeie cumsecade, și că bărbatul ei este de treabă.

O urăsc și mai mult acum. Când îmi dau seama că, după tot ce s-a întâmplat, încă îi semăn.

Drumul spre casă începe în tăcere, dar atmosfera dintre noi e apăsătoare. Copiii vor să știe. Vreau să le spun. Doar că nu prea știu cum să găsesc cuvintele, așa că întind mâna și dau drumul la radio, trecând de la muzică country la rock, până ce Lanny se întinde și ea și îl oprește, cu un gest hotărât.

— Destul. Haide, spune-ne odată. Care-i treaba cu Sam?

Îmi alung pornirea de lașitate și spun:

— Sora lui Sam... s-a dovedit că Sam nu era cine pre-
tindea că este. Mă rog, este, dar nu ne-a spus întregul
adevăr.

— Nu ești coerentă, mă ceartă Connor, și are drep-
tate. Ce, e sora lui Sam fata moartă din lac? Și-a omorât
sora?!

— Hei, tacil!, spune Lanny, severă. Hai să nu ajun-
gem la surori moarte încă. Sam n-a ucis pe nimeni!

Mă întreb de ce nu am văzut înainte. Pentru că acum,
cu o singură privire aruncată lui Lanny, îmi dau seama
cât de tare vrea să-i ia apărarea. Avusese un mic crush față
de Graham, dar ce e acum e diferit. Nu citesc îndrăgos-
teală pe fața ei, ci o nevoie. Sam a fost aproape ca un tată
pentru ea. Puternic, amabil, stabil.

— Nu, spun eu și mă întind să-i apuc mâna. Sigur că
n-a făcut-o. Connor, l-au dus la poliție pentru că au aflat
că avea o legătură cu noi. Din trecut.

Lanny se trage spre margine și se lipește de geamul
mașinii.

— Din trecut?, întreabă Connor, speriat, cu vocea
tremurând. De când eram ceilalți oameni?

— Da. De când locuiam în Kansas. Sora lui... sora lui
a fost unul dintre oamenii pe care tatăl vostru i-a omorât.

Nu le spun că sora lui Sam a fost victima din urmă.
Ar fi și mai rău să știe asta.

— Ah, spune Lanny, cu o voce golită de orice. Și...
ne-a urmărit aici. Nu? Nu a fost niciodată prietenul nos-
tru. A vrut să ne observe, să ne rănească pentru că e era
furios pentru ce a făcut tati.

O, Doamne. Tocmai i-a spus tati.

— Iubito...

— Lanny are dreptate, spune Connor din spate.

Când mă uit în oglinda retrovizoare, văd că privește

pe geam și în acea clipă seamănă destul de mult cu tatăl lui. Atât de mult, încât nu-mi pot lua privirea și aproape că ies cu mașina de pe banda mea.

— Nu a fost prietenul nostru, spune Connor. Noi nu avem prieteni. A fost o prostie să credem că avem.

— Ba nu e adevărat, zice Lanny. Tu îi ai pe tocilarii tăi cu care te joci pe calculator. Și pe copiii lui Graham, Kyle și Lee. Mereu te pun să faci chestii...

— Am zis că n-am prieteni. Doar persoane cu care mă joc pe calculator, asta e tot.

Simt o duritate în vocea lui care nu-mi place deloc.

— Și nu-mi plac băieții lui Graham. Doar mă prefac că-s amic cu ei, ca să nu mă bată iar.

Din uimirea de pe fața lui Lanny, îmi dau seama că nici ea nu știa, până în acest moment. Bănuiesc că fiul meu îi spusese secretul lui Sam, iar acum, când Sam i-a trădat, nu mai are rost să păstreze secretul. Mă simt înghețată. Îmi amintesc cât de stresat părea Connor lângă băieții polițistului. Îmi amintesc cum îmi spusese că nu și-a pierdut telefonul, că unul din ei trebuie să-l fi luat. Mă urăsc că am lăsat-o baltă atunci. În succesiunea nebună a evenimentelor, în frica mea față de ce are să facă Mel, am uitat complet. Mi-am dezamăgit fiul.

Când Sam îl găsisse cu nasul spart, cu vânătăi, fusese opera fiilor lui Graham.

Îmi scrâșnesc dinții și nu mai spun nimic tot restul drumului. Nici Lanny și Connor nu mai par dispuși să vorbească. Opresc mașina în fața casei și mă întorc cu fața spre ei.

— Nu pot repara tot răul care ni s-a întâmplat. Așa a fost să fie, pur și simplu. Nu știu a cui e vina și nici nu-mi mai pasă. Dar vă promit un lucru. O să am grijă de voi. De amândoi. Dacă cineva va mai încerca să vă facă rău,

va trebui să mă omoare mai întâi. Pricepeți?

Mă cred, dar îmi dau seama că încă mai există rețineri, teamă, încordare.

— Tu nu ești mereu aici, mama, spune Lanny. Știu că vrei să fii, dar uneori trebuie să avem grijă singuri de noi, și poate ar fi mai bine dacă mi-ai da codul pentru...

— Lanny. Nu.

— Dar...

Știu ce vrea. Acces la armele mele. Și nu sunt dispusă s-o fac. Nu mi-am dorit niciodată să ajungem aici. Nu am vrut să-mi cresc copiii într-o lume în care să se familiarizeze cu armele, să fie obligați să învețe să le folosească.

Cât timp voi avea puterea să-i apăr, nu voi permite așa ceva.

Pornesc din nou mașina și intru pe aleea de acces. Când farurile luminează pietrișul, văd sânge. E primul și singurul lucru pe care-l văd: o pată mare, roșie, pe ușa garajului. Șiroaie roșii se scurg până la pământ. Frânez brusc și ne smucim toți trei pe scaune. Abia cu felinarele aprinse îmi dau seama că nu poate fi sânge, e prea aprinsă culoarea.

Orice ar fi, cu siguranță e proaspăt.

— Mamă, șoptește Connor.

Nu-l privesc. Mă holbez la cuvintele inscripționate cu vopsea roșie pe ferestrele noastre, pe zidul din cărămidă, pe ușa de la intrare.

CRIMINALO

CURVO

GUNOIULE

UCIGAȘO

TÂRFĂ

DU-TE DRACU

MORI

— Mamă!

De data asta, aud panica teribilă din vocea fiului meu.

Scot mașina cu spatele, pe alea de acces, și mă îndrept înapoi spre șosea. Dar frânez brusc, pentru că sunt niște mașini care ne blochează ieșirea. Mașini care nu fuseseră acolo în urmă cu câteva minute. Două mașini, mai exact. Un Mercedes albastru deschis și o camionetă rablagită, care poate să fi fost roșie, pe sub tot noroiul întărit pe ea.

Nu ne lasă să ieșim în șosea.

Familia Johansen, cuplul acela tăcut și șters cu care am făcut cunoștință când m-am mutat aici, ei sunt în Mercedes. Nu se uită la mine. Privesc drept în față, la drum, ca și cum ar fi o întâmplare că îmi blochează alea de acces. Ca și cum n-ar fi treaba lor.

Mizerabilul din camioneta roșie nu are genul ăsta de scrupule. E fericit să fie văzut. Sunt de fapt trei bărbați beți înăuntru, și mai sunt trei cocoțați în remorcă. Beți pulbere și entuziasmați. Unul dintre ei îmi e cunoscut — Carl Getts, de la poligon, scandalagiul pe care Javier l-a dat afară.

Toți pornesc spre mine și îmi dau seama cu un fior că îi am pe copii alături și că sunt neînarmată, și, la dracu', polițiștii nu s-au deranjat să trimită o mașină care să mă apere de hărțuitori. Cam până aici au ținut bunele intenții ale lui Prester. De abia de o zi ni s-au aflat identitățile și deja ne sunt puse viețile în pericol.

Accelerez și o iau pe scurtătură, urcând Jeep-ul pe peluză, lovind bordura plină de pietre. Bețivanii se regrupează și ei și se urcă în camionetă, hotărâți să meargă după mine, oriunde m-aș duce. Trebuie să fiu mai rapidă.

Îmi trebuie pistolul, îmi spun obsesiv. Nu mai am nicio armă în cutia de sub bancheta din spate. Am scos-o

când am pregătit mașina pentru a face schimbul cu camioneta lui Javier. Dar nu contează, îmi mai zic. Nu are rost să depinzi de alții. Trebuie să mă bazez doar pe mine, acum și întotdeauna.

E lecția pe care am învățat-o de la Mel.

Mai întâi, trebuie să ajungem într-un loc sigur. Apoi, să ne gândim care e cel mai inteligent pas pe care să-l facem. Al treilea, să-i duc pe copii cât mai departe de locul ăsta.

Aproape, aproape ajung cu mașina în siguranță pe șosea.

Se întâmplă cam așa: sunt nevoită să trag de volan ca să evit un bolovan masiv ascuns după o tufă și, din cauza asta, roata din dreapta nimerește într-un șanț de care nu aveam habar. Mă gândesc că ne vom răsturna sau vom rămâne prinși acolo, iar urletul lui Lanny aproape că-mi sparge urechile, după care, ca prin miracol, ne revenim pe toate patru roțile și mă gândesc că suntem în regulă.

Doar că nu suntem.

Jeep-ul trece aproape în zbor peste o piatră, și aud cum ceva se sparge, iar volanul îmi scapă din mână, proiectându-ne cu forță direct în bordură. Inima îmi bate să-mi spargă pieptul și îmi dau seama că osia din față e ruptă. Fața îmi e fierbinte, de la toată surescitarea și teama. Mă întorc să mă uit la copii, care par amețiți, dar în regulă. Lanny plânge încet și observ că nasul îi e plin de sânge. Urlu la ei, îi întreb repetat dacă sunt bine, dar nu le ascult răspunsurile. Apuc cu mâna mai multe șervețele și i le bag în față lui Lanny, ca să oprească sângele care îi curge din nas, în timp ce mă uit la Connor. Pare într-o stare mai bună decât sora lui, deși are un semn roșu pe frunte. Văd că un airbag i s-a deschis pe umăr. Și al lui Lanny a făcut același lucru, motiv pentru ca și-a lovit și nasul.

Îmi revin destul cât să-mi amintesc că există niște mizerabili beți, într-un camion, care vin după noi. Am făcut-o de oaie. Mi-am pus copiii într-un pericol mortal.

Trebuie să repar lucrurile.

Mă târăsc afară din mașină și aproape mă prăbușesc pe pietriș. Ajung în fața ușii și îmi dau seama că am adunat pe bluză o grămadă de vopsea roșie. Nu contează, îmi croiesc drum spre portbagajul Jeep-ului. Am trei chestii acolo — un cric, o roată de rezervă și o lanternă. Bateriile lanternei sunt noi, le-am schimbat săptămâna trecută. Deschid ușa din partea lui Connor și îi spun să sune la poliție.

— Spune-le că suntem atacați. Și încuie ușile!

— Mama, nu poți rămâne acolo!, strigă la mine și mă tem că n-o să mă asculte și nu va bloca ușile.

Așa că deschid din nou portiera, activez siguranțele, apoi îi arunc lui Lanny cheile pe geam, înăuntru. Mă întorc cu cricul într-o mână și cu lanterna în cealaltă și-i aștept pe nenorociții ăia de huligani să se apropie în camionul lor.

Dar nu reușesc. În drum spre noi lovesc ceva, pierd controlul volanului, și îi văd pe cei trei cum sar din remorcă, înainte ca mașina să se răstoarne pe o parte. Unul urlă ca și cum și-ar fi rupt ceva sau și-a luxat rău de tot, dar ceilalți doi se ridică și n-au nici pe naiba, cum se întâmplă mai mereu cu oamenii beți când se accidentează. Cauciucurile camionului se învârt mai departe, motorul rulează, ca și cum șoferul nu și-a luat piciorul de pe pedală. Ția trei de dinăuntru țipă după ajutor, iar bețivii care sunt încă întregi, cei doi, merg să-i scoată de acolo. E ca și cum m-aș uita la o comedie cu proști.

Văd mașina familiei Johansen cum o ia la goană și ea pe șosea, dar cu un aer dezinvolt, ca și cum tocmai și-ar

fi amintit că au întârziat la o petrecere. Bănuiesc că li s-a făcut rău când au văzut că se lasă cu sânge. Chiar dacă era al meu. Știu că nu vor suna la poliție, dar nu contează, a făcut-o Connor deja. Tot ce trebuie să fac e să-i țin pe bețivi ocupați până se va auzi sirena mașinii de poliție, venind spre noi.

Unul din ei pornește hotărât în direcția mea, și nu mă mir deloc când îmi dau seama că e Carl, certărețul de la poligon. Cel care l-a insultat pe Javi. Urlă ceva în direcția mea, dar nu ascult. Încerc doar să-mi dau seama dacă are la el o armă. Dacă are, m-am dat naibii — nu doar că mă poate nimeri fără probleme de acolo, dar poate pretinde că a fost auto-apărare, din moment ce aveam cricul în mână. Cunosco poliția din Norton, așa că îmi imaginez cum vor decurge lucrurile. Nu vor trece nici cinci minute până ce nemernicul va fi eliberat, chiar dacă copiii mei vor depune mărturie. O să spună că se temea pentru viața lui.

Sunt ușurată când îmi dau seama că nu are o armă, cel puțin nu la vedere. Și ar fi oricum genul care s-ar da mare cu ea, ar flutura-o în aer. Are de ce să se teamă de cricul meu, așadar. Dintre noi doi, eu am cu ce să mă apăr, dacă va fi nevoie.

Se oprește la câțiva pași de mine și îmi dau seama că fiul meu îmi face semne disperate dinăuntrul mașinii. Risc să-mi iau o secundă ochii de la bețiv. Connor are fața palidă, speriată.

— Am chemat polițiștii, mama. Sunt pe drum!, îl aud zbierând.

Știu că ai făcut-o, puiule. Îi zâmbesc cu toată dragostea, pentru că ar putea fi ultima dată când apuc s-o fac.

Apoi mă întorc spre nemernic.

— Stai dracului departe de mine.

Sunt doi acum și ambii râd. Cel care l-a prins din

urmă e înalt și solid, dar e foarte beat și de abia se ține pe picioare.

— Ne-ai futut camioneta, curvo, spune el. Tre' să plătești pentru asta, criminală jengoasă.

Atenția tuturor e atrasă de bărbatul care vrea să iasă din camion, dar reușește să-și prindă degetele în ușă. Dacă nu aș fi speriată de moarte și responsabilă pentru doi copii nevinovați, aproape că aș râde de prostia acestor țărănoi furioși și neîndemânatici, puși pe făcut dreptate. Când cei doi decid într-un final să mă încolțească, pun în mișcare lanterna mea bună la toate, care trimite flash-uri tăioase direct în ochii lor. Carl cade în fund, cu gura căscată. Simt o explozie de adrenalină care mă face să-mi doresc să-i găuresc țeasta cu cricul pe care-l țin în mână, ca să mă asigur că nenorocitul ăsta și alții ca el nu-mi mai vor amenința copiii vreodată.

Dar nu o fac. Sunt chiar pe margine, gata să sar la atac, dar ce mă oprește e gândul că i-aș confirma lui Prester toate bănuielile despre mine. I-aș dovedi că sunt într-adevăr o criminală. Aș avea sângele unui localnic pe mâinile mele. Pe cât de repede ar fi achitat unul ca el, pe atât de tare aș fi eu înfierată dacă aș lovi un om care se află la pământ. E ceea ce mă face să rămân în picioare, în loc să pun capăt poveștii odată pentru totdeauna.

Lumina fosforescentă a lanternei m-a orbit și pe mine. Îmi dau seama că poliția e la un pas în clipa în care Connor lasă jos geamul dinspre partea lui și mă apucă de braț. Îmi face semn înspre șosea, și văd într-adevăr o mașină de poliție îndreptându-se spre noi. Văd două persoane cum coboară și o iau pe jos spre noi, cu lanternele aprinse, și ei, ca să vadă pe unde pășesc.

Schimb faza lanternei, acum este o lumină normală, și o ținațintită spre cei doi bețivi, ca să nu-i scap din

vedere. Cel care nu e Carl s-a aplecat și vomită pe iarbă. Carl se uită amenințător la mine. Văd multă ură în privirea aia. Nu se poate discuta cu el, nici acum, nici mai târziu. Niciodată nu m-aș putea simți în siguranță alături de o astfel de ființă.

— Vine poliția încoace, îi spun.

Mă privește cu atât de multă furie, încât strâng și mai tare cricul în mână, din instinct. Vrea să-mi facă rău, e atât de limpede. Poate chiar să mă ucidă. Și poate să reverse o parte din violență și asupra copiilor.

— Curvă nenorocită, spune.

Mă gândesc cu o oarecare satisfacție cum i-aș putea zbura dinții cu o simplă lovitură a cricului peste față. E plin de rahat și agresivitate, și nu am senzația că s-ar stinge o mare lumină a universului dacă l-aș omorî.

Dar bănuiesc că are chiar și așa oameni care țin la el.

Până și eu, cu toate defectele mele, am așa ceva.

Graham ajunge lângă mine. Mă bucur să-l văd — e înalt, solid, pare că ar putea intimidă pe absolut oricine, dacă și-ar pune asta în minte. Observă ce se întâmplă, se încruntă, apoi spune:

— Ce mama naibii se petrece aici?

E în interesul meu să-mi spun versiunea prima.

— Idioții ăștia s-au gândit să-mi facă o vizită, dar nu tocmai prietenoasă. Ne-au blocat alea de acces. Cineva — ei, cel mai probabil — a vandalizat casa. Am încercat să ies pe șosea și să scap de ei, dar am lovit un bolovan și am pierdut direcția. Nu am avut de ales. A trebuit să rămân aici și să-i țin departe de copii.

— Curvă mincinoasă!

Graham pune o mână pe umărul bărbatului beat.

— Colega mea, Claremont, îți va lua imediat declarația, îi spune. Kez?

Partenera lui Graham din seara asta e o femeie de culoare, aspră, tunsă scurt, înaltă și subțire. Îi conduce pe cei doi bețivi spre mașina de poliție, apoi sună după o ambulanță. Vorbesc cu polițista bâlbâit, dezarticulat. Nu-mi imaginez că biata polițistă se simte minunat în compania lor.

— Așadar, tu spui că nu i-ai provocat deloc, zice Graham.

Mă întorc să îl privesc, dar mai întâi mă aplec pe geamul mașinii și îl sărut pe Connor pe frunte.

— Lanny, tu ești bine, iubito?

Îmi face semn că da, deși încă mai ține capul dat pe spate, ca să oprească sângerarea din nas.

— Te deranjează dacă lași jos cricul?, mă întreabă sec Graham, și abia atunci îmi dau seama că încă îl mai țin în mână, ca și cum amenințarea nu ar fi dispărut.

Cealaltă mână îmi este înțepenită pe lanternă. Las ambele obiecte pe jos, lângă Jeep, apoi fac câțiva pași în spate.

— Bine. E bine pentru început. Acum, spui că acești băieți te-au blocat pe alea de acces. Te-ai certat cu ei?

— Nici măcar nu-i cunosc, spun. Dar bănuiesc că s-au aflat informațiile despre fostul meu soț. Bănuiesc că știi și tu.

Nu trădează mult, dar văd ceva schimbat în adâncul privirii lui, iar buzele i se strâng.

— Din ce am înțeles, soțul tău este un criminal condamnat, care a primit pedeapsa cu moartea.

— Fostul meu soț.

— Așa... Un criminal în serie, dacă am înțeles bine.

— Sigur că ai înțeles bine. Vorba umblă repede. E firesc, într-un oraș așa mic cum e al nostru. L-am rugat pe inspectorul Prester să protejeze cumva datele personale ale copiilor mei...

— Eram pe cale să ne ocupăm de asta, îmi spune. Am fost prin apropiere, pe aici, de la lăsarea întinericului.

— Bănuiesc că vopseaua s-a uscat până ați ajuns voi.

— Vopsea?

— Simte-te liber să mergi să te convingi. Ar fi greu s-o ratezi.

Am trecut de limita epuizării. Durerea dobândită în momentul izbiturii de parbriz, de care nici nu-mi mai aduceam aminte, se face acum simțită. Mă doare umărul strâng, pe care probabil l-am lovit când s-au deschis air-bag-urile. Am și eu nasul lovit, dar nu pare nimic rupt. Cred că voi fi bine.

Mai bine decât merit să fiu.

— Cred că a fost doar runda întâi. De asta am spus că avem nevoie de protecție.

— Domnișoară Proctor, poate ar trebui să luați în calcul faptul că din șase bărbați care v-au atacat, cel puțin patru sunt grav răniți. În caz că țineți scorul, ați câștigat această primă rundă.

— Ba nu, spun, dar e o minciună.

Mă bucur să văd camionul căzut într-o rână, pe marginea drumului. Mă bucur că patru din ei vor fi prea ocupați să-și vindece rănille înainte de-a se gândi să vină din nou după mine. Îmi pare rău doar că nu-s răniți suficient de grav încât să nu mai atace vreo femeie în viața lor.

— Nu mă arestezi.

— Văd că nu a fost o întrebare.

— Orice avocat mediocru al apărării v-ar face terci. O mamă cu doi copii, atacată de șase bețivi? Pe bune? Aș fi un erou în ascensiune pe Twitter în jumătate de oră.

Scoate un suspin. E un sunet prelung, care se amestecă cu clipocitul apei, în apropiere. Umezeala se ridică din lac, iar aerul e destul de rece cât să permită ciclului

naturii să reînceapă.

Lacul morților, îmi spun, și încerc să nu mă uit la el. Frumusețea peisajului de la Stillhouse Lake e complet distrusă pentru mine.

— Nu, nu te arestez, spune Graham, într-un final. Îi arestez pe ei pentru violență și pe bătrânul Bobby de aici pentru că a condus sub influența băuturilor alcoolice. E bine așa?

Nu e bine. I-aș vrea pe toți arestați pentru că m-au atacat. Dar nici nu pronunță cuvântul respectiv, atac.

Își dă seama că vreau să protestez.

— Uite, n-au apucat să pună mâna pe tine. Cel puțin unul din ei e destul de treaz cât să pretindă că te-a văzut implicată într-un accident de mașină și a venit să te ajute, iar tu ai devenit paranoică și le-ai băgat lanterna în ochi. Dacă nu găsim vopsea în mașina lor sau alte dovezi, ei pot zice că n-au nicio legătură cu mângăleala de pe casă...

— Mângăleala?! Nu e artă abstractă!

— Mă rog, vandalizarea casei. Ideea e că pot nega orice ar avea legătură cu urmărirea sau atacul. Și tu aveai o bucată de fier în mână. Din ce pot spune eu, bărbații nu erau înarmați.

Șase contra unu nu au nevoie de arme, și el știe asta. Dar are dreptate, un avocat bun m-ar demonta și pe mine.

Sleită de puteri, mă sprijin de mașina mea bușită.

— O să am nevoie de o mașină care să tracteze Jeep-ul.

— O să fac eu aranjamentele. Între timp, hai să te ducem pe tine și pe copii în casă. Să ne asigurăm că nimeni n-a apucat să intre înăuntru.

Știu că nu a intrat. Am notificări de la sistemul meu de alarmă, și dacă ar fi fost cineva mi-ar fi apărut pe

tabletă, aş fi ştiut până acum. Nimeni nu a spart vreo fereastră şi nu a dărâmat uşa, dar, chiar şi aşa, casa e ultimul loc în care aş vrea să-i ştiu pe copiii mei acum. Cu cea vopsea roşie oribilă încă întinzându-se peste tot. Mă gândesc că au ales garajul special ca să transmită un mesaj. Să-mi reamintească unde obişnuia Melvin să-şi ducă la capăt munca sângeroasă.

Dar nu am prea multe alternative. Din expresia lui Graham, îmi dau seama că nu ne va duce în noaptea asta la vreun motel din Norton, şi sunt convinsă că dacă îl voi suna pe inspector nu-mi va răspunde. Cu maşina mea distrusă, nu aş putea decât să mă bazez pe amabilitatea unor necunoscuţi ca să merg în oraş, şi sunt prea paranoică pentru ca să iau în considerare varianta asta. Vecinii mei drăguţi, familia Johansen, s-au aliat cu beţivii şi m-au blocat pe alee. Sam Cade m-a minţit încă de la început. Javier lucrează în poliţie şi probabil nu-mi va răspunde nici el la telefon.

O ajut pe Lanny să iasă din Jeep. Nasul nu-i mai sângerează aproape deloc şi nu pare rupt, dar sigur are vânătăi. Cu toţii avem, din cauza mea.

Îl urmăresc pe Graham în susul dealului, spre o casă care nu mai pare la fel de primitoare ca înainte.

10.

Graham face tacticos fotografii cuvintelor înscrise pe geamuri, pe pereți și pe ușă. Vopseaua nu e sânge – încă e la fel de roșie, în timp ce sângele ar fi devenit maroniu până acum, oxidând. Cuvintele au fost scrise cu spray, mai puțin CRIMINALO, care are un desen gotic făcut din pensulă. Opresc alarma și îl las pe Graham să verifice atent locul.

Nu găsește nimic, așa cum mă așteptam.

— Bun, spune și își bagă la loc pistolul pe care-l ținuse pregătit tot timpul când cercetase casa. O să am nevoie să predați armele, domnișoară Proctor.

— Aveți un mandat pentru ele?

Se uită la mine fără să spună nimic.

— Nu aveți, deci. Refuz să cooperez. Aduceți un mandat.

Limbajul corporal i-a devenit ușor mai agresiv. A făcut un pas înspre mine. Mai mult simt chestia asta decât o văd. Îmi amintesc ce mi-a spus Connor, că băieții polițistului au fost cei care l-au bătut. Mă întreb oare ce au învățat de la tatăl lor. Vreau să am încredere în omul ăsta. Poartă o insignă, e singurul obstacol dintre mine și furioșii care s-au pornit pe urmele mele. Dar, uitându-mă la el, nu sunt sigură că pot risca să am încredere.

Poate că nu ar mai trebui să cred în nimeni, niciodată. Mereu am dat greș la capitolul ăsta.

— Bine, spune polițistul. Ține ușile încuiate, alarma pornită. Când se declanșează, sună și la secție?

De ce, ca să o ignori?, îmi spun.

— Sună direct la voi. La fel și dacă se întrerupe curentul.

— Iar camera blindată?

Nu răspund nimic, iar el ridică din umeri.

— Vreau să mă asigur că vei fi în siguranță și dacă vei fi prinsă în casă. Nu te putem ajuta dacă nu știm unde ești.

— Camera aia are o linie telefonică separată. Vom fi bine.

Dă din cap și pornește spre ușă. O deschid și îl conduc până la trepte, încercând să-mi feresc privirea de la cuvintele scrise cu vopsea.

Odată polițistul plecat, mă pot preface puțin că e o zi ca oricare alta. Tastesz codul alarmei, și binecunoscutul semnal liniștește în mine ceva ce nici nu știam că tremura atât de tare. Încui totul și mă sprijin cu spatele de ușă.

Lanny stă pe canapea cu genunchii la piept, cu brațele în jurul lor. Poziția ei de apărare, din nou, Connor se sprijină de ea. Sunt urme de sânge pe bărbia ficei mele. Merg în bucătărie, torn puțină apă pe un prosop, și mă întorc să o șterg. Mi-l ia din mână apoi și face și ea același lucru pentru mine. Nici nu eram conștientă că aveam sânge pe față, dar prosopul se înroșește imediat. Doar Connor nu are nevoie să fie șters de sânge. Las prosopul deoparte și mă așez lângă copiii mei, ținându-i strâns și legănându-i ușor.

Niciunul nu are ceva de spus.

Nu avem nevoie s-o facem.

Iau într-un final prosopul și merg să-l spăl la chiuvetă, iar Lanny vine și ea în bucătărie și bea suc de portocale

din frigider. Când termină, Connor îi ia cutia din brațe și bea și el. Nu am energia să le spun să-și toarne în pahare.

— Vreți ceva de mâncare?, îi întreb.

Amândoi mormăie că nu.

— Bine. Mergeți să dormiți puțin. Dacă aveți nevoie de mine, o să fiu la duș, iar apoi o să mă culc aici pe canapea, bine?

Nu sunt surprinși. Cred că își amintesc cum, după ce am fost eliberată, înainte să plecăm din Kansas, am dormit pe vechea noastră canapea dintr-o sufragerie goală, cu un pistol pe pernă, lângă mine. Ne aruncau cărămizi și pietre prin geam, o dată chiar și o sticlă plină cu explozibil. Vandalismul era parte din viațile noastre înainte să ne mutăm.

Știam atunci, ca și acum, că nu mă puteam bizui pe vecini sau pe poliție.

Dușul pare un adevărat paradis. O pauză de la nebunia oribilă care a fost ziua de azi. Îmi usuc părul cu prosopul și îmi pun o lenjerie sport. Găsesc niște pantaloni de trening confortabili, un tricou de bumbac și șosete. Vreau să fiu îmbrăcată ca de ieșire. Tenișii mi-i las la îndemână, să sar cât mai repede în ei dacă va fi nevoie.

Canapeaua e destul de confortabilă. Las pistolul la îndemână, să-l pot apuca dintr-o singură mișcare. E îndreptat cu trăgaciul în partea opusă mie – prea mulți oameni au ignorat regulile de siguranță.

Spre surprinderea mea, adorm, și nici măcar nu visez. Poate sunt prea obosită. Mă trezește sunetul pe care îl face cafeaua din aparatul care se pornește automat. Îmi propun să-i spun lui Lanny că dacă voi mai fi arestată să oprească definitiv drăcia aia.

E încă întuneric afară. Îmi iau arma cu mine și merg să-mi torn cafea. Sunt în șosete și nu fac pic de zgomot, dar, chiar și așa, aud o ușă deschizându-se pe hol.

E Lanny. Îmi dau seama dintr-o privire că nu prea a dormit, pentru că e deja gata îmbrăcată, în pantaloni în stil militar și cu un tricou rupt cu un craniu pe el. Printre tăieturi se vede un maieu negru. Peste vreo doi ani, o să mă lupt cu ea să poarte maieu sau măcar sutien pe sub tăieturile alea.

Și-a pieptănat părul, dar nu l-a întins cu placa, și onduleurile naturale surprind lumina, când mișcă din cap. Nasul îi e puțin umflat, dar nu atât de rău pe cât mă teameam. Vânătaile i s-au închis la culoare.

Chiar și în starea aceasta, e atât de frumoasă, Doamne, cât de frumoasă. Sunt emoționată, și îmi pun zahăr în cafea, îmi fac de lucru cu ceașca, pentru ca ea să nu vadă. Nici nu știu de ce simt asta acum. E ca un val cald și copleșitor de iubire, care mă face să-mi doresc să distrug lumea înainte să îi mai fac vreodată ceva rău.

— Dă-te, îmi spune, iar eu mă trag mai într-o parte, ca să o las să-și ia și ea o ceașcă din dulap.

O verifică — un tic de când avea doișpe ani și a găsit un gândac de bucătărie într-o casă unde am stat cu chirie — apoi toarnă cafea în ea. Beă cafeaua neagră, nu pentru că i-ar plăcea, ci fiindcă așa i se pare că fac oamenii maturi.

— Așadar, încă suntem în viață, spune.

— Încă în viață, sunt eu de acord.

— Ai verificat Armata Psihopaților?

Urăsc să o fac, dar are dreptate. Este următorul pas.

— Imediat o să mă ocup.

Începe să râdă.

— Ha, bănuiesc că nu mă duc azi la școală.

— Fără școală. Poate că a venit vremea să vă educ de acasă.

— Ar fi minunat, ce să zic, n-am mai ieși în veci din casă. Polițiștii l-ar verifica atent până și pe băiatul care

ne-ar aduce pizza.

E într-o dispoziție sarcastică și cred că își dorește să pornească o ceartă.

— Te rog, nu. O să am nevoie de ajutorul tău, Lanny.

Își dă ochii peste cap, un gest pe care numai o adolescentă îl poate face atât de perfect.

— Lasă-mă să ghicesc. Vrei să am grijă de Connor. Poate ar trebui să-mi faci rost de o stea de șerif, și știi tu...

Face un gest spre umărul meu, unde mi-am ascuns pistolul, cu un mic ham.

— Nu, îi zic. Vreau să vii cu mine să mă ajuți să sortăm mailuri. Ia-ți laptopul. O să-ți arăt ce trebuie să faci. Și, când termini, vor discuta despre pașii următori.

A rămas fără cuvinte momentan, ceea ce e o chestie nouă. Își lasă cana de cafea jos și spune:

— Era și timpul.

— Da, este. Dar, crede-mă, mi-aș fi dorit să nu fie niciodată vremea pentru asta.

Este o muncă dificilă pe care o facem întreaga dimineață. Încerc să o acomodez ușor cu nivelurile de depravare pe care urmează să le întâlnească. O învăț cum să le trieze. Am grijă ce îi trimit: nimic pornografic, exagerat de violent, sau modificări ale unor fotografii, cu fețele noastre suprapuse pe ale unor victime însângerate. Nu-i pot face asta. Poate că va vedea totul în curând, dar numai pentru că nu voi putea împiedica să se întâmple asta, nu pentru că permit cu bună știință.

E un tsunami de ură în dimineața asta și, deși lucrăm la patru mâini, ne ia mult până trecem prin tot. Unele mesaje le raportăm diferitelor asociații de prevenire a abuzurilor. Cele mai multe sunt amenințări cu moartea, cele obișnuite.

Una din ele o face pe fiica mea să își împingă scaunul

departe de laptop și să-și retragă mâinile cu scârbă, de parcă ar fi atins o mortăciune. Se uită la mine și nu spune nimic, dar îmi dau seama că arde o flacără în interiorul ei.

— Sunt doar cuvinte, îi spun. De la oameni mici, care se dau curajoși de cealaltă parte a tastaturii. Dar înțeleg cum te simți.

— E oribil.

Vocea îi pare acum mai mult a unei fete, decât a adultului în devenire care încearcă să fie. Tușește și încearcă din nou.

— Oamenii ăștia sunt groaznici.

— Da, zic, și îi pun o mână pe umăr. Nu le pasă dacă ești sau nu rănit de cuvintele lor, și nici măcar dacă ajungi să citești. Contează doar să le scrie pentru ei. E normal să te simți deranjată și înspăimântată. Eu mă simt așa tot timpul.

— Dar?

Fiica mea știe că urmează un *dar*.

— Dar puterea e la tine. Poți închide calculatorul și să pleci din fața lui oricând. Sunt pixeli pe un ecran. Sunt niște nemernici care pot fi de cealaltă parte a globului, iar șansele ca ei să facă altceva decât să urle din tastatură sunt infime. Știi?

— Da. Și... dacă totuși există și excepții?

— Pentru asta mă ai pe mine, iar eu am asta, spun și fac un semn spre pistol. Nu-mi plac armele. Nu sunt vreo războinică. Mi-aș dori ca ele să fie mai greu de obținut și să ne facem dreptate mai degrabă cu bâta de baseball. Dar nu asta e lumea în care trăim, iubito. Așa că, dacă vrei să înveți să tragi cu pistolul, o vom face. Dacă nu vrei, e bine și așa. Mi-aș dori să nu vrei, pentru că șansele de a fi rănit sunt mai mari dacă porți o armă.

Înțelege; pentru prima dată, vede arma pe care o port nu doar ca pe un scut, ci și ca pe un pericol. E bine. E cea

mai grea lecție pentru cineva care a fost învățat că armele sunt răspunsul și că ele rezolvă o problemă simplă, aceea de a omorî pe cineva.

Nu vreau să fie vreodată în situația să o facă. Și nu vreau să fiu nici eu în situația aia.

Lucrăm amândouă cot la cot atunci când Connor apare în pragul ușii, căscând, încă în pantalonii de pijama. Are o vânătaie pe umăr, dar, în afară de asta, pare în regulă. Încearcă să-și aranjeze părul să îi stea drept.

— V-ați trezit, zice. De ce nu avem micul dejun?

— Ia mai taci, îi liniștește Lanny. Te plângi ca un bebeluș. Învață să faci clătite, nu e mare filosofie.

Cască din nou și mă privește de parcă ar vrea să-i iau apărarea. Îmi dau seama că vrea să fie tratat azi ca un copil, să fie cocoloșit și să-l fac să se simtă în siguranță. E opusul lui Lanny, care vrea să înfrunte realitatea cât mai repede. E în regulă, e alegerea fiecăruia.

Iau o pauză de la torentul acid de ură și mă duc să mixez aluatul pentru clătite, apoi suntem în mijlocul unui mic dejun care aduce o atmosferă firească în casă, când aud o bătaie în ușa noastră vandalizată.

Mă ridic de la masă. Lanny a lăsat deja furculița jos și s-a ridicat de pe scaun, dar îi fac semn să stea liniștită. Connor s-a oprit din mestecat și mă privește, iar mintea mea o ia la goană, se chinuie să treacă în revistă toate posibilitățile. Astăzi avem de-a face cu o gamă mai variată de riscuri. Ar putea fi poștașul. Ar putea fi un tip cu o pușcă de vânătoare, gata să-mi spulbere fața în secunda în care o vede. Ar putea fi cineva care mi-a lăsat un animal mutilat pe preșul de la ușă. Nu am cum să știu fără să mă uit, așa că iau tableta și încerc să caut filmarea de pe cameră, în direct, dar îmi aduc aminte că nu mai are baterie. A naibii tehnologie.

— O să fie bine, le spun, deși e clar că n-am de unde

să știu asta.

Mă duc la ușă și privesc pe vizor. E o femeie de culoare, obosită, care arată familiar. Îmi ia ceva totuși să o recunosc, pentru că ultima dată când am văzut-o purta uniformă.

E polițista care-l însoțise pe Graham noaptea trecută, cea care discutase cu bețivii.

Opresc alarma și descui ușa, iar ea se oprește, cu ochii țintă la arma mea de la umăr.

— Da?, întreb, fără să o invit înăuntru.

Ochii ei căprui închis îi întâlnesc pe ai mei și îmi arată că nu poartă armă.

— Mă numesc Claremont, spune.

— Doamna polițistă. Vă țin minte de noaptea trecută.

— Mda. Tatăl meu locuiește de partea cealaltă a lacului. Mi-a spus că v-a cunoscut pe dumneavoastră și pe fică zilele trecute, când erați la alergat.

Bătrânul, Ezekiel Claremont. Ezit, apoi întind mâna, o apuc și o scutur pe a ei. Are o strânsoare puternică, sinceră, așa cum își strâng mâna partenerii de afaceri. De aproape, fără uniformă, pare o tipă stilată, iar asta se vede nu doar în hainele ei, ci și în felul în care și-a aranjat părul și în unghiile perfecte. Cumva neașteptat că lucrează la poliția din Norton.

— Pot intra? Vreau să fiu de ajutor, spune ea.

Așa, pur și simplu. Își menține privirea lipită de a mea și e ceva puternic în felul în care spune cuvintele.

Totuși, ies pe verandă și trag ușa după mine.

— Îmi pare rău, îi spun, dar nu te cunosc. Nu-ți știu nici măcar prenumele.

Dacă e deranjată de lipsa mea de maniere și căldură, nu o arată. Își îngustează ochii o secundă, apoi zâmbește.

— Kezia. Kez, pe scurt.

— Mă bucur să te cunosc, îi spun, cu o politețe seacă.

Mă întreb de ce naiba a venit până aici.

— Tata și-a dorit să vin să văd dacă ești bine. A auzit ce necaz a dat peste tine. Tata nu prea e mare fan al poliției locale.

— Probabil că discuțiile de la cina în familie sunt ciudate din cauza asta.

— Nici n-ai idee.

Îi fac un semn către scaunele de pe verandă, și ea se așază pe acela pe care îl alegea de fiecare dată și Sam Cade. Constatarea mă doare, ca un ac care mi se înfige în piele. Îmi dau seama că îi duc dorul nenorocitului. *Nu, nu e așa. Mi-e dor de cineva care nici măcar nu a existat, la fel cum nici Mel nu a existat.* Sam Cade cel adevărat este un psihopat și un mincinos, cel puțin.

— Frumos peisajul în partea aceasta, spune ea, privind spre lac.

Sunt convinsă că evaluează cât de bine aș fi putut vedea criminalul care a aruncat cadavrul în lac. Toți poliștii fac asta.

— Dincolo, la tata, priveliștea e blocată de copacii deși. E mai ieftin terenul acolo, totuși. Încerc să-l conving să se mute mai la vale, ca să nu mai urce tot dealul, dar el...

— Uite, mi-ar plăcea să stau la o mică bârfă, dar mi se răcesc clătitele, îi zic. Ce vrei să știi sau cu ce te pot ajuta?

— Știi, nu faci prea ușoară munca unui om care vrea să te ajute. În situația în care ești, poate că ar trebui să-ți mai temperezi atitudinea. O să ai nevoie de niște prieteni alături.

— Atitudinea mea m-a ținut și mă ține în viață. Mersi că ai trecut pe aici.

Dau să mă ridic, iar ea își pune mâna cu manichiură perfectă pe brațul meu și mă privește în ochi.

— Cred că te-aș putea ajuta să afli cine face lucrurile astea, spune. Pentru că amândouă știm că este cineva

apropiat. Cineva de pe aici. Și o persoană care are un motiv.

— Sam Cade are un motiv.

— Am fost acolo când i s-au confirmat alibi-urile, atât pentru prima crimă, cât și pentru a doua. Nu este el făptașul. Deja i-au dat drumul.

— I-au dat drumul?!

Mă uit la vopseaua împrăștiată pe garajul meu, la cuvintele scrise cu furie pe cărămidă.

— Minunat. Așa se explică ce vezi aici.

— Nu cred...

— Uite, Kez, mulțumesc pentru intenție, dar nu mă ajuți deloc dacă dorința ta e să mă convingi că Sam Cade e un băiat bun. M-a urmărit, m-a vânat.

— Te-a urmărit și a recunoscut asta. A spus că era furios și voia să se răzbune, dar că tu nu erai așa cum își imagina el. Dacă a vrut cu adevărat să-ți facă rău, a avut destule ocazii, nu ai spune? Cred că e cu totul altcineva și am deja o pistă. Vrei să știi ce cred eu sau nu?

E tentant să spun nu, să mă ridic și să intru în casă... dar nu o pot face. Kezia Claremont poate că are motive ascunse, dar oferta ei pare sinceră. Și am nevoie de o prietenă, chiar dacă nu voi putea avea încredere completă în ea. Așa cum n-o să mai pot vreodată să mai am nici în Sam.

— Te ascult.

— Bun... Așadar, Stillhouse Lake a fost o comunitate mică și unită. Mai mult oameni albi. Bogați.

— Nu chiar bogați, cu atâtea falimente și case abandonate.

— Adevărat, cam o treime din proprietăți au fost vândute sau închiriate anul trecut. Dacă îi eliminăm pe localnici, ne rămân treizeci de locuințe ale celor care au venit de prin alte locuri sau care sunt aici doar în vacanțe. Fără a ta, douăzeci și nouă. Sper să nu te deranjeze dacă

o tăiem de pe listă și pe a lui taică-miu. Douăzeci și opt.

Nu aș băga mâna în foc, dar da, de dragul discuției, sunt de acord să-l dăm deoparte pe Easy Claremont. De abia urcă dealul până la el acasă, darmită să răpească, ucidă și să arunce cadavrele a două femei tinere și în putere. Mă pot scoate pe mine din ecuație, asta da. Douăzeci și opt de case. Inclusiv a lui Sam Cade, pe care va trebui să-l tăiem, dacă și poliția a făcut-o. Douăzeci și șapte rămân. Un număr mic.

— Ai numele lor?, o întreb.

Scoate o hârtie din buzunar și mi-o întinde. O listă cu nume, adrese și numere de telefon. Și-a făcut deja treaba. Unele persoane au o stelută în dreptul numelui, și văd că aceia au dosare penale. Nu îi suspectez neapărat pe cei doi care au improvisat un laborator de fabricat droguri, dar nu strică să fiu la curent. Mai e și un violator, dar Kezia a notat în dreptul lui că nu stârnește multe suspiciuni.

— Aș fi investigat chiar mai mult, dar m-am gândit că ți-ar prinde bine și ție niște muncă, ca să-ți mai iei gândul de la problemele tale, spune polițista. E investigația mea particulară, nimic oficial. Nu o să apară în registre.

O primesc. Nu zâmbește. Are ceva ce promite eficiență în gesturile ei, o anumită flexibilitate, și o recunosc, pentru că o găsesc și la mine.

— Știi cine sunt. De ce vrei să mă ajuți?

— Pentru că ai nevoie de asta și pentru că m-a rugat tatăl meu. Dar și pentru că... Știu cum e să fii judecat pentru un lucru asupra căruia nu ai avut niciodată controlul.

Înghit cu greu, simt că am nevoie de o cafea.

— Vrei să intri?, o întreb. Avem clătite. Mai sunt cât să umplem o a patra farfurie.

Îmi zâmbește.

— Nu m-ar deranja.

11.

Se dovedește că polițista e genială când vine vorba de a dezgheța limbile copiilor mei. Are un mod natural de a se comporta, iar ei devin degajați în preajma ei, deși inițial fuseseră sceptici. Va fi un inspector bun, într-o zi. Acum se irosește stând de vorbă cu bețivi prinși conducând în viteză, noaptea, și alte treburi mărunte... deși e bună și la așa ceva.

Mâncăm împreună clătite, în timp ce copiii își spală farfuriile, apoi merg în camerele lor. Bănuiesc că Lanny ar fi vrut să asiste, dar îi fac un semn din cap să ne lase singure.

— Am câteva persoane de contact, îmi spune, odată ce a rămas numai cu mine. Uite, tata mi-a zis că ești în pericol, iar vandalii ăia chiar au fost rapizi, pe fază. O să ai nevoie de ceva protecție aici, la fața locului.

— Știu. Am o armă, dar...

— Dar nu e de ajuns. Uite, îl știi pe Javier. El e celălalt motiv pentru care sunt aici. Javi te place. Nu e complet dispus să creadă în nevinovăția ta, încă, dar vrea să te ajute să ții lupii la distanță, dacă ești de acord.

Îmi imaginez cât de diferit ar fi fost totul dacă aș fi încărcat bagajele noastre în camionetă prima dată când am simțit acest impuls. Am fi dispărut din oraș, nu am

fi frecat-o pe aici ca niște idioți care nu vedeau ce îi așteaptă. Acum, când am stricat Jeep-ul, nu-l mai pot da în schimbul camionetei. Oricum, Javier nu mi-ar mai fi dat-o ca să fug cu ea.

— Dacă vrea să arunce un ochi pe aici, sunt de acord, îi spun. Aș fi mai bucuroasă dacă și-ar aduce și colegii din poliție cu el.

Kez ridică o sprânceană.

— Uite, mai bine te-ai mulțumi cu ce primești. Nu ești într-un punct în care să ai de ales dintr-o armată de aliați.

Are dreptate. Tac din gură și încuviințez din cap.

— O să iau jumătate din lista ta și să văd ce pot afla. Am pe cineva care ar putea să mă ajute.

Absalom nu va face munca asta gratis, dar nu am de ales dacă vreau să rămân întreagă. De fugit nu mai pot. Are sens să folosesc banii pentru a tăia năvodul pe care Mel l-a țesut în jurul meu. Da, trebuie să fie mâna lui Mel. Nu voi putea începe o altă viață nouă dacă sunt după gratii. Nu-mi pot salva familia dacă îmi vor fi luați copiii și dați unor familii adoptive.

Kezia are dreptate – în acest moment, trebuie să accept orice aliat se oferă să-mi stea alături.

Terminăm micul dejun, îi mulțumesc și îi cer numărul de mobil. Îmi dau seama că dacă m-am lăsat păcălită de ea, tot ce am vorbit ar putea fi înregistrat, să ajungă într-un dosar al poliției. Dar nu cred că Prester s-ar coborî așa jos cât să-și folosească o colegă pe post de momeală.

Îi dau un mesaj lui Absalom, care îmi răspunde sec, *Ce?*, de parcă l-am surprins în mijlocul unei activități importante. Îi spun pe scurt ce am nevoie. Răspunsul lui e la fel de sec. *Credeam k esti in inchisoare.* Îi răspund că *Nu sunt vinovată*, și după câteva minute primesc un semn

de întrebare, care în limbajul lui înseamnă *ce pot să fac mai exact?*, limbaj pe care îl știu deja prea bine.

Fac o poză a listei lăsate de Kezia și îi spun de care nume trebuie să se intereseze. Îmi dă un preț în Bitcoin care mă face să tresar, dar el știe deja că voi plăti, și chiar o fac, direct de pe computer. Nu-mi mai deschid e-mailul. E timpul să închid contul din nou. Chiar dacă acolo pot fi piste de urmat, nu vreau să-mi intoxice sufletul citind torentul de mesaje.

Sunt în baie, pe veceu, telefonul îmi sună și e un număr necunoscut. Trebuie să răspund, ar putea fi Absalom.

— Da?

— Bună, Gina.

Vocea îmi taie răsuflarea. E vocea din capul meu, vocea pe care n-o pot exorciza oricât m-aș ruga să se întâmple. Degetele cu care țin mobilul îmi amortesc și mă sprijin de chiuvetă. Îmi văd chipul oripilat în oglindă.

Melvin Royal vorbește la telefon cu mine.

— Gina? Mai ești acolo?

Vreau să închid. Să îl țin la telefon în așteptare e ca și cum aș ține deschisă o pungă plină cu păianjeni.

— Da. Sunt aici.

Lui Melvin îi place să se laude. Îi place să-și savureze victoriile. Dacă el a pus la cale totul, îmi va spune. Și, poate, poate, va zice și ceva ce mi-ar putea fi de folos.

De unde are numărul meu de telefon?

Kez?

Ea e nouă în viața mea, dar nu i-am dat numărul... *Sam?* Sam trebuie să fie. Te rog, te rog, să nu fie Sam...

Stai puțin.

Am luat telefonul la mine când am fost la închisoare. A trebuit să-l las la intrare, și l-am recuperat când am plecat de acolo. Cineva din interior i-a dat e-mailul meu,

acum poate a intrat și în agenda telefonului. A fost suficient timp.

Mel încă vorbește. Vocea lui a căpătat binecunoscuta căldură artificială.

— Iubito, ai o săptămână tare proastă. E adevărat că s-a descoperit un al doilea cadavru?

— Da. Am văzut-o.

— Ce culoare avea?

Mă așteptam la o mulțime de replici de la el, numai nu la asta.

— Cum?

— Am făcut un tabel la un moment dat. Au o culoare diferită fără piele, în funcție de stadiu. Era mai rozalie sau mai maro?

— Taci dracului.

— Fă-mă să tac, Gina. Închide telefonul. Dar, dacă o faci, n-o să afli niciodată cine vine după tine.

— O să te omor.

— Absolut. Ar trebui să faci asta. Dar n-o să ai când. Îți promit.

Îmi e atât de frig. Vocea lui sună ca în trecut... rațională, măsurată, calmă. Doar că nimic din ce spune nu e rațional.

— Atunci, spune-mi. Nu mai pierde vremea.

— Bănuiesc că ai aflat adevărul despre noul tău prieten, Sam. Nu prea poți sta departe de bărbați, așa e? Pariez că se gândea la toate chestiile pe care avea să ți le facă. Se masturba gândindu-se la cum avea să te pedepsească.

— Asta te excită pe tine, Mel? Va trebui să te mulțumești cu atât. Pentru că nu mă vei mai vedea sau atinge niciodată. Iar eu o să supraviețuiesc.

— Nici măcar nu vezi ce se întâmplă. Ești oarbă.

— Atunci spune-mi. Zi-mi ce îmi scapă. Știu că mori

de nerăbdare să-mi spui ce proastă sunt!

— O să-ți spun, zice el, și vocea i se schimbă brusc.

Nu mai face eforturi să pară uman, a lăsat monstrul să preia frâiele.

— Vreau să știi că, atunci când totul se va prăbuși, a fost doar vina ta, curvă idioată. Ar fi trebuit să încep cu tine. Dar o să termin cu tine, într-una din zilele astea. Crezi că n-o să te mai ating? O, ba da. Pe interior, pe sub piele.

Mi se face pielea de găină și mă retrag într-un colț, de parcă ar putea scoate mâna prin telefon și să mă apuce. *Nu e aici. N-o să fie niciodată aici.*

— N-o să ieși din celula aia în veci, reușesc să spun.

Știu că nu mai sunt Gwen. Sunt Gina din nou.

— A, n-ai auzit? Avocatul meu crede că mi-au fost violate drepturile. Crede că avem o șansă la un nou proces, Gina. Ce spui, ți-ar plăcea să o luăm de la capăt? Ai vrea să depui mărturie, Gina?

Gândul mă face să-mi fie rău fizic, simt acid ridicându-mi-se pe gât, un val acru de lichid. Nu-i răspund. Urlu la mine în minte să închid telefonul. Sunt ca într-un coșmar, parcă nu mă mai pot mișca, nu pot apăsa pe butonul care întrerupe convorbirea.

— M-am răzgândit, spune. O să-ți dezvălui...

Dar deja am apăsat. Am făcut-o. A dispărut. Pare că am câștigat runda asta... dar așa e? Sau doar am dat bir cu fugiții?

O, Doamne, îmi spun. Dacă au intrat în telefonul meu, au luat și alte date de acolo. Numerele copiilor. Al lui Absalom. Ce naiba mai puteau găsi? Mă trântesc pe jos, cu spatele lipit de ușa băii. Las telefonul pe gresie și mă uit la el, de parcă s-ar putea transforma brusc în carne putrezită, sau într-un cârd de scorpioni.

Întind o mână, apuc prosopul și îl mușc cu putere, atât de tare încât mă doare maxilarul. Urlu în el, acoperindu-mi țipătul.

Fac asta până ce îmi simt mintea limpede din nou. Îmi ia ceva minute bune. În cele din urmă, reușesc să mă concentrez la întrebări.

Cum? Probabil un angajat al închisorii mi-a furat numărul din telefonul lăsat la intrare.

Cum a reușit să sune? Mel are voie să îi telefoneze numai avocatului. Nu are voie să ia contact cu nimeni altcineva, iar eu sunt în mod cert pe lista persoanelor pe care nu are voie să le contacteze. Dar bănuiesc că și condamnații la moarte pot mitui pe cineva să le strecoare pe ascuns un telefon mobil în celulă.

Sper că l-a costat usturător, nemernicul.

Nu mai pot sta în casă, mă simt sufocată, disperată, înfuriată. Merg prin sufragerie cu pași repezi o perioadă, apoi o sun pe Kezia Claremont pe numărul pe care mi l-a lăsat.

— Uită-te pe geam, îmi spune.

Trag draperia și văd că mașina ei este tot în fața casei mele. Îmi face cu mâna.

— Ce-ai pățit?, mă întreabă.

Îi povestesc că am primit un apel de la Mel. Își notează numărul de pe care m-a sunat – nemernicul nici nu s-a deranjat să-l ascundă. Spune că o să-l verifice, dar sunt convinsă că va fi o fundătură. Chiar dacă vor găsi telefonul, nu mai contează. A demonstrat că are relații în afara închisorii și că poate ajunge la mine când vrea. Data viitoare nu va fi el, va fi altcineva, care îi va îndeplini ordinele.

— Kezia... Poți sta aici să păzești casa timp de o oră?

— Sigur, spune ea. E în timpul meu liber. De ce?

Te-a amenințat cu ceva concret?

— Nu. Dar trebuie să ies. Măcar puțin.

Mă simt ca în capcană închisă în casă. Sunt în pragul isteriei și o știu. Am nevoie de spațiu ca să-mi recapăt controlul.

— Cel mult o oră, îi spun.

Am nevoie să-mi șterg din minte convorbirea cu Mel, înainte să-mi intoxice organismul.

— Nicio problemă. Stau aici și dau niște telefoane.

Le spun copiilor că ies puțin și că rămâne Kezia în mașină afară, și îi pun să promită că nu vor deschide ușa nimănui cât lipsesc. Sunt ascultători, atenți. Își dau seama că e ceva în neregulă cu mine și devin și mai speriați.

— Va fi bine, le spun.

O sărut pe Lanny pe creștet, apoi pe Connor, iar ei mă țin strâns în brațe înainte de a-mi da drumul. Așa fac când sunt îngrijorați.

— Mamă? Te iubesc, îmi spune Lanny, repede.

Declarația ei mă lovește ca un tsunami și sunt lată pe jos, înecându-mă într-o furtună de emoții violente.

Degetele îmi tremură pe chei și pentru o clipă nu văd prin perdeaua deasă de lacrimi.

Mi le alung și reușesc să-i zâmbesc.

— Și eu te iubesc, scumpo.

— Să te întorci repede, zice.

O urmăresc cum merge în bucătărie și ia un cuțit, apoi pornește spre camera ei.

Vreau să urlu. Știu că n-o pot face aici. Tastesz codul, îl greșesc, tastesz din nou și reușesc să dezactivez alarma. O resetez în timp ce ies, apoi încui. Copiii mei sunt în siguranță. Apărați. Kezia e la telefon când trec pe lângă ea, și dă din cap spre mine, în timp ce-și notează ceva într-un caiet cu spiră.

Încep să alerg. Nu e acel alergat de plăcere, ca să mă mențin alertă și în formă, ci o alergare disperată. Un pas greșit mă va face să mă întind pe jos, să-mi rup picioarele, dar nu-mi pasă, trebuie să-mi scot din corp otrava lăsată de Mel.

Alerg de parcă aș fi luat foc.

Alerg în sus pe deal. Cu gluga pe cap, sunt doar un alergător anonim în jurul lacului. Trec pe lângă oameni – unii se plimbă, alții stau pe doc, și câțiva îmi aruncă o privire. Trec de cabana lui Sam, pe dreapta, dar nu mă opresc. Arunc toată energia în mușchi, eliberez tensiunea, și ajung repede în vârf, unde există o porțiune plană. Încetinesc, dar continui să merg. Hanoracul îmi e learcă de transpirație, s-a îngreunat, iar eu încă mai simt furia clocotind în mine.

Nu-l las pe Mel să câștige. N-o să se întâmple niciodată.

Îmi dau jos gluga când intru pe ușa poligonului și aproape mă ciocnesc de Javier. Femeia de la ghișeu astăzi e Sophie, a șaptea generație născută și crescută în Norton. Știu asta pentru că mi-a povestit ea, în ziua în care m-am înscris. Prietenoasă, vorbăreață.

Îmi aruncă o privire, apoi își întoarce capul în partea cealaltă. S-a terminat cu ospitalitatea celor de aici pentru mine. Are privirea cuiva care vrea s-o ia la fugă numai ca să nu aibă de-a face cu mine.

— Domnule Esparza, spun eu, iar Javier termină ce are de făcut pe rafturi și se întoarce să mă privească.

Nu pare surprins, de parcă s-ar fi așteptat să trec pe aici. Bănuiesc că m-a recunoscut încă de când am intrat pe ușă, deși era întors cu spatele.

— Domnișoară Proctor.

Nu pare neprietenos, ca Sophie, doar politicoș, ca de obicei.

— Sper că n-ai adus o armă de afară. Știi regulile, îmi spune.

Desfac hanoracul ca să-i arăt că suportul pentru armă pe care-l țin la umăr e gol. Îl văd că ezită. Ar putea refuza să mă primească în incintă – e dreptul lui, ca instructor, să facă asta oricând dorește, fără să dea explicații. Dar dă doar din cap și spune:

— Cabina opt, din capăt. Știi procedura.

O știu. Îmi iau echipamentul de protecție și trec repede pe lângă ceilalți trăgători, până ajung în capătul culoarului. Poate că nu e o coincidență, dar lumina acolo e mai slabă decât în alte cabine. De obicei, trag din cele mai apropiate de intrare. Aici, dacă mai țin minte, e locul unde s-a întâmplat incidentul cu Carl Getts. Poate acolo îi pune Javier pe cei nepoștiți. Oile negre.

Încarc arma cu mișcări calme, ușoare. Asta a devenit pentru mine ca meditația, un loc în care să-mi las libere emoțiile până ce reușesc să revin în clipa prezentă. Să fiu doar eu, arma și ținta. Nimic altceva în jur.

Acum, în jurul țintei plutește fantoma lui Mel. Când trag, știu exact pe cine vreau să nimeresc. Pe cine omor.

Distrug șase panouri cu ținte marcate pe ele până ce reușesc să mă simt curată din nou. Las apoi arma jos, îmi scot echipamentul, urmez pașii exacți, cum ar trebui.

Îmi dau seama că e liniște completă, nimeni nu mai trage. E ciudat să fie atât de liniște la poligon.

Sunt singură. Nu a mai rămas nicio persoană în altă cabină. E doar Javier în capătul holului, urmărindu-mă. Îi văd perfect expresia feței, pentru că stă în lumină. Nu pare foarte fericit.

— Se pare că îți distrug afacerea, spun.

— Dimpotrivă, o faci să înflorească, zice el. Am vândut atât de multă muniție în ultimele zile, încât a trebuie

să comand de două ori stoc nou. Păcat că nu am un magazin de arme. Aș putea să mă pensionezez după săptămâna asta. Paranoia e bună la vânzări.

Vorbește firesc, dar e ceva neobișnuit la el, totuși. Îmi strâng lucrurile și le arunc în dulapul meu, îl încui, și tocmai atunci Javier face un pas spre mine. Are ochii lipsiți de viață. Mă neliniștește. Nu e înarmat, dar tot mă sperie, cumva.

— Am doar o întrebare pentru tine și e simplă, spune el. Ai știut?

— Ce să știu?, întreb, deși îmi dau seama că e singura întrebare care merită pusă, aia căreia tocmai i-a dat glas.

— Ce făcea soțul tău.

— Nu.

Îi spun adevărul gol goluț, dar am slabe speranțe că mă va crede.

— Mel nu a avut nevoie și nici nu și-a dorit ajutorul meu. Sunt femeie. Pentru el, femeile nu sunt oameni. Dacă vrei să faci un fel de dreptate pe aici, dă-i drumul, spun, în timp ce trag fermoarul genții. Nu sunt înarmată. Și chiar dacă aș fi fost, nu te-aș fi putut doborî. Ești mai rapid.

Nu se mișcă. Nu spune nimic. Doar mă privește, mă evaluează, și îmi amintesc că, la fel ca Mel, și Javier știe cum e să iei viața cuiva. Spre deosebire de Mel, nu e furios acum din egoism și narcisism. Javier se vede ca un apărător al dreptății, ca un luptător pentru ce e corect.

Nu înseamnă că nu aș fi în pericol, însă.

Când vorbește, o face sub forma unei șoaapte.

— De ce nu mi-ai spus niciodată?

— Despre Mel? Tu de ce crezi? Am lăsat totul în urmă. Așa mi-am dorit, cel puțin. Tu n-ai fi făcut la fel? Haide, Javi, te rog. Trebuie să mă întorc la copiii mei.

— Copiii sunt bine. Kez îi supraveghează.

Ceva din felul în care îi spune numele lămurește lucrurile. Kezia Claremont nu a venit la mine doar pentru că tatăl ei era îngrijorat – taică-su m-a întâlnit o singură dată și, deși a părut un bătrân simpatic, nu cred că i-am înmuiat inima cu ceva. L-a menționat pe Javier într-un mod mai degrabă profesional, dar felul în care se referă Javi la ea spune mai multe. Imediat fac legăturile – lui îi plac femeile puternice, iar Kez îndeplinește cu siguranță criteriul ăsta.

— Chestia e că aproape te-am ajutat să fugi din oraș după prima crimă, Gwen. Nu-mi pot scoate asta din minte. Ai stat la mine în bucătărie și mi-ai băut berea, iar eu mă gândesc acum că poate ai știut tot timpul. Poate că stăteai în bucătăria ta din Kansas și ascultai țipetele acelor femei din garaj, în timp ce soțul tău își făcea treaba cu ele. Credeai că n-o să am remușcări dacă chiar te-aș fi ajutat să fugi?

— Știi că ai fi avut, spun, și îmi trec geanta pe umăr. Nu țipau niciodată, Javier. Nu aveau cum. Primul lucru pe care-l făcea Mel era să le secționeze coardele vocale, imediat cum le răpea. Avea un cuțit special pentru asta, mi l-a arătat poliția. Nu le-am auzit țipând pentru că nu au țipat niciodată. Așa că... da. Am pregătit cine și prânzuri în bucătărie. Am gătit pentru copiii mei. Și da, erau femei care mureau dincolo de peretele meu nenorocit și crezi că eu nu detest faptul că nu am știut și nu am avut cum să le ajut?!

Îmi pierd controlul la sfârșit, și sunetul vocii mele răsună ca niște gloanțe. Se întorc și mă lovesc și pe mine. Închid ochii și trag aer în piept, și simt miros de praf de pușcă și pe al propriei mele transpirații. O văd din nou pe fata aia fără piele, bălângănindu-se dintr-o parte într-alta.

Trebuie să mă aplec și să-mi pun mâinile pe genunchi.

Când Javier mă atinge, tresar, dar mă ajută doar să mă ridic și mă îmbrățișează, până ce mă desprind eu cu un gest brutal. Îmi e rușine de mine. De slăbiciunea mea. Vreau din nou să urlu.

În loc de asta, întreb:

— Mi-am folosit toată muniția. Pot să mai cumpăr?

Pleacă în tăcere și se întoarce cu două cutii.

— Mulțumesc, îi spun.

Nu răspunde. Pleacă pur și simplu.

Mă reîntorc în cabină și reîncep să trag, consumând aproape tot ce mi-a dat. Țintă după țintă, trăgând și la extremități, nu doar în centru, ca să mai variez, să-mi fac mâna. Într-un final, zgomotul din mine a amuțit.

Abia atunci adun din nou lucrurile mele și plec.

Javier nu mai e la casă. Plătesc muniția, iar Sophie îmi ia banii fără să scoată o vorbă, aruncându-mi restul pe tejghea, în loc să mi-l întindă. Doamne ferește să o atingă cumva fosta soție a unui criminal în serie. Ar putea fi contagios.

Ies, tot uitându-mă după Javier, dar camioneta lui nu mai e afară. Doar mașina albastră a lui Sophie a mai rămas, un Ford.

Alerg iarăși, de data asta în drum spre casă. Când trec prin fața cabanei lui Sam, văd că stă pe prispă, bând cafea. Deși nu vreau s-o fac, încetinesc ca să mă uit la el. Îmi întoarce privirea, pune ceașca pe pervaz și se ridică.

— Bună, zice el.

Nu e mare lucru, dar e mai mult decât tăcerea de care am avut parte la poligon. Pare că se simte jenat, dar hotărât, în același timp.

— Probabil ar trebui să vorbim, spune.

Mă uit la el câteva clipe. Mă gândesc să-mi continui

fuga, să o iau din loc cât de repede pot. Să mă repliez. Dar două chestii pe care mi le-a spus Kezia îşi fac loc în mintea mea. Primul e că Sam are alibi-uri pentru când au fost înfăptuite crimele. Al doilea, că am nevoie de aliaţi.

Mă uit spre casa mea şi văd că maşina poliţistei e tot acolo.

— Bine, spun eu şi încep să urc treptele lui.

Pare mai încordat când mă vede făcând asta. O vreme, tăcerea e la fel de adâncă pe cât fusese la poligon.

— Păi, vorbeşte, îl îndemn.

Se uită în jos la ceaşca de cafea şi observ că este goală. Ridică din umeri, deschide uşa şi intră în casă. Mă opresc în prag puţin, apoi îl urmez.

E întuneric înăuntru şi trebuie să clipesc de câteva ori ca să-mi obişnuiesc ochii. Sam trage draperiile, merge la cafetieră şi îşi umple ceaşca. Ia o alta şi o umple şi pe aceea. Mi-o întinde, împreună cu un pliculeţ de zahăr, şi nu zice nimic.

Ar trebui să mă simt confortabil. În loc de asta, mă simt ca şi cum între noi ar fi o bară lată de metal, şi fiecare încearcă să îl zărească pe celălalt pe după ea. Beau din cafea şi îmi amintesc că lui îi place aroma de alune de pădure. La fel şi mie.

— Mulţumesc, îi zic.

— Miroşi a praf de puşcă, îmi spune. Ai fost la poligon?

— O să mai merg, cât timp poliţia nu-mi interzice. Deci ție ți-au dat drumul.

— Aşa pare, zice el.

Mă studiază pe deasupra ceştii de cafea, cu ochi ca ai unui animal care stă la pândă.

— Şi ție ți-au dat drumul, zice.

— Pentru că nu sunt vinovată, la dracu', Sam.

— Mda. Așa zici tu. *Gwen.*

Aproape că îi arunc cafeaua în față pentru felul în care îmi spune numele, dar mă abțin, mai ales pentru că aș fi arestată pentru violență. Dar și pentru că nu e îndeajuns de fierbinte ca să-l opărească.

Apoi mă întreb de ce sunt așa de furioasă. Are dreptul să mă urască. Eu nu am dreptul să-l urăsc pe el. Doar unul din noi are o durere adâncă pe care nu a avut cum s-o îndrepte asupra vinovatului.

Mă prăbușesc pe un scaun, brusc foarte obosită. Beau cafeaua aproape fără să-mi dau seama că sunt prezentă acolo, cu ceașca în mână. Mă tot întreb cine e Sam cu adevărat. Cine sunt eu. Cum am putea să revenim la ce a fost între noi.

— De ce ai venit aici?, îl întreb. Spune-mi adevărul, de data asta.

— Nu am mințit. Chiar scriu o carte. E despre moartea surorii mele. Da, ți-am dat de urmă. Am rugat un amic care lucrează în spionaj să mă ajute și, apropo, a fost impresionat de cât de ușor reușeai să dispari de fiecare dată. Te-am ratat de patru ori. Mi-am imaginat că aici vei sta o vreme, din moment ce ai cumpărat casa, nu ai închiriat-o, ca pe celelalte.

— Asta explică în ce fel. Nu și de ce.

— Am vrut să mărturisești ce ai făcut, spune, apoi clipește, ca și cum nu i-ar veni să creadă că a spus-o cu voce tare. Doar la asta m-am gândit. Mi te imaginam... Uite, eram convins că ai fost și tu implicată. Că știai totul. Am crezut...

— Că eram vinovată, termin eu. Nu ești singurul. Nici măcar nu reprezinți o minoritate. Nu te învinovățesc. În locul tău, și eu...

Aș fi făcut orice pentru a obține dreptatea.

Poate că m-aș fi ucis.

— Chestia e că, odată ce te-am întâlnit, după ce am vorbit cu tine, nu am văzut o criminală. Am văzut o persoană care se luptă să supraviețuiască, să uite trecutul și să își țină copiii în siguranță. Nu erai... femeia pe care mi-o imaginasem.

— Nici Gina nu a fost vinovată. A fost doar naivă. Și-a dorit să fie fericită. El a știut cum să profite de asta.

Tăcerea se lasă. O risipesc eu, spunând:

— Am văzut-o pe sora ta. A fost... a fost ultima. Am văzut-o în ziua în care mașina a intrat în zidul garajului meu.

Sam îngheață, apoi lasă ceașca jos. Lovește masa de lemn, o barieră mică între noi, peste care atâră el, cât și eu am putea sări la gâtul celuilalt.

Dar nu o facem.

— Am văzut pozele, spune.

Îmi amintesc cum mi-a spus să nu-i las niciodată pe copii să vadă fotografiile. Acum știu de ce. Nu era doar milă, așa cum simțise în Afganistan.

— Cred că nici tu nu-ți poți scoate din minte imaginea.

— Nu.

Îmi simt gura uscată, în ciuda cafelei. Lumina se revărsă pe chipul lui Sam, adâncindu-i ridurile din jurul ochilor, din jurul gurii, o cicatrice lângă sprânceană.

— O văd mereu, când nu mă aștept. Când închid ochii, e mereu acolo, spun.

— O chema Callie, zice Sam.

Știam deja asta, dar cumva era mai simplu să mă gândesc la ea ca la *cadavrul, femeia, victima*. Mă doare să-l aud spunându-i numele cu atât de multă iubire, amestecată cu durere.

— Pierdusem legătura cu ea după ce fusesem dați în adopție, dar apoi am găsit-o... de fapt ea, ea m-a găsit pe mine. Mi-a scris când eram pe front.

— Nu-mi pot imagina cum te simți.

Nu pare să mă audă. Se gândește la sora lui, așa cum era când fusese vie.

— Când putea, vorbea cu mine pe Skype. Era studentă la facultatea de stat din Wichita. Nu știa dacă să-și facă licența pe artă sau informatică, iar eu i-am spus să aleagă partea practică, să se îndrepte spre calculatoare. Cred că ar fi trebuit să-i fi spus să facă ce o făcea fericită. Dar, știi și tu, m-am gândit...

— Te-ai gândit că va avea vreme. Nici nu-mi pot imagina, Sam, îmi pare atât de rău...

Spre oroarea mea, vocea mi se frânge. Pe interior, sticla începe să se spargă. Mai mult, tot mai mult. Nici nu-mi dădusem seama că sunt făcută din sticlă. Lacrimi încep să curgă, așa cum n-am mai vărsat niciodată, un val de durere și furie și trădare, de vină. Îmi las jos ceașca și-mi duc mâinile la ochi și continui să hohotesc, iar inima dispare undeva departe.

El nu zice nimic. Face un singur gest, îmi întinde un sul de hârtie igienică peste masă. Rup hârtia și îmi înăbuș cu ea durerea, vina, groaza că abia acum realizez într-adevăr ce chestie oribilă s-a întâmplat în trecutul meu.

Nu știu cât timp stăm așa. Destul cât întregul sul de hârtie să devină plin de lacrimi. Murmur o scuză și curăț mizeria făcută, duc totul la gunoi. Când mă întorc, Sam spune:

— Eram departe, la țară, în timpul procesului soțului tău, dar l-am urmărit în presă. Credeam că e vina ta. Și apoi, când ai fost eliberată... m-am gândit că ai scăpat. Credeam că ai ajutat la uciderea lor.

Nu mai crede asta acum. Îi simt durerea în voce. Nu spun nimic. Știu de ce a crezut asta, știu de ce au crezut-o toți. Ce fel de idiot nu își dă seama ce se petrece în casa lui, în patul lui, în căsnicia lui? Încă mai sunt surprinsă și eu că am fost achitată. Și încă n-am început cu adevărat să o iert pe Gina Royal.

— Ar fi trebuit să știu. L-aș fi putut opri...

— Ai fi fost ucisă. Poate și copiii tăi. Știi, am fost să-l văd. Pe Melvin. A trebuit să-l privesc în ochi. Trebuia să știu.

Îmi taie respirația gândul că Sam a stat față în față cu Melvin. Mă gândesc la oroarea corozivă pe care Mel o trezește în mine. Nici nu-mi pot imagina cum s-a simțit Sam.

Mă întind să-i apuc mâna, iar el mă lasă. Degetele noastre se înlănțuie, și nu cerem decât un minim contact pentru a ne simți mai bine. Simt o mișcare, dar nu știu dacă mâna mea tremură, sau a lui.

Văd ceva pe geam, în spatele lui. E doar o umbră, o formă neclară, iar când creierul meu își dă seama că acolo e un om, deja nu mai contează. Nu omul e important, ci obiectul pe care-l ține în mână.

O armă, îndreptată spre capul lui Sam.

Nu stau pe gânduri.

Îl trag cu putere pe Sam de mână și îl trântesc la podea, în același timp în care sar și eu din scaun. Sam cade la podea, peste masă, chiar în momentul în care se aude pocnetul. Înregistrez mișcarea ceștii de cafea care se sparge și lichidul mă lovește pe coapsă, cald ca sângele, iar apoi o ploaie de cioburi îmi pocnește fața.

Dacă nu aș fi văzut, dacă nu aș fi reacționat, Sam ar fi fost mort într-o secundă.

Sam se târăște până într-un colț, unde își ține propria

lui armă, ascunsă în întuneric. Se ridică încet, cu arma îndreptată spre fereastră, dar nu vede nimic acolo. Repede, o îndreaptă spre ușa de la intrare. Are dreptate, următorul atac ar putea veni de acolo.

Mă târăsc până la geanta mea adusă de la poligon, îi desfac fermoarul și scot pistolul. Îl încarc cu mișcări sigure, îndelung exersate. Facem o înțelegere fără cuvinte – el țintește la cap, eu la picioare.

Dar nu intră nimeni. Cineva se aude strigând departe pe lac, și îmi dau seama că strigătul vine din partea caselor ascunse printre copaci. Nu se va ști nimic despre momentul de mai înainte decât că s-a tras un foc de armă dincoace de copaci, nu și cine a făcut-o. Iar eu sunt plină de praf de pușcă, mă mai gândesc. Poate că și acest detaliu a făcut parte din planul cuiva, nu m-ar surprinde. Totuși, dovezile vor arăta că am fost aici, în casă, și că altcineva a tras în noi.

Aud și mai multe țipete dinspre lac, iar cineva spune *Poliția!*, ca în *sună la poliție*. Sam nu lasă arma din mână. Se apropie de ușă cu mișcări calculate, deprinse probabil în armată, verifică geamul în trecere, deschide ușa de perete, apoi așteaptă. Pot vedea lacul liniștit de unde stau acum.

Adrenalina îmi trimite valuri când reci, când fierbinți în corp. Nici nu-mi dau seama, din cauza asta, dacă m-am rănit când am fost la pământ.

Nimic nu se mai întâmplă. Nimeni nu mai trage cu arma. Sam se uită spre mine, iar eu vin spre el, lipită de perete. Ieșim și încercuim casa.

Nu e nimeni acolo. Sam îmi arată urmele de pași, dar sunt greu de descifrat, incomplete. E evident totuși că cineva a stat acolo, a ochit și a tras, sperând să-l nimerească pe Sam. La fel de evident e și că eu i-am salvat viața.

Îmi strecoret pistolul în suportul pe care-l port la gât, iar greutatea lui familiară e liniștitoare.

Mă uit încă o dată la urmele de pași, dar sunt departe de a fi o expertă. Nu e nimic evident acolo.

— Mai bine ai pune pistolul la loc în geantă, îmi zice Sam. Poliștii vor fi aici cât de curând.

Are dreptate. Nu am tras cu arma, dar nici nu mi-aș dori să fiu împușcată din greșală pentru că am asupra mea un pistol.

Intrăm înăuntru și scăpăm fiecare de arme. El își lasă pușca la loc, în colțul de unde a luat-o, eu pun pistolul meu în geanta cu care merg la poligon. Deschidem ușa și așteptăm să ajungă mașina de poliție în dreptul cabanei.

Nu e Graham, deși ne-am fi așteptat să fie el. E Kezia Claremont, care coboară din mașină cu arma coborâtă în dreptul coapsei.

— Domnule Cade. Am înțeles că cineva a deschis focul aici.

Mă uit la casa mea, unde pare să fie liniște și pace. *I-a lăsat pe copii singuri acolo.*

Văd o mașină dispărând în zare, probabil a familiei Johansen.

— Da, spune Sam, calm acum. Uită-te și tu. A intrat pe geam, glonțul.

— Ai fost norocos. Ai văzut că se trăgea spre tine?, întreabă Kezia.

— Nu, eram cu spatele. Ea a văzut, spune și arată cu bărbia spre mine.

Mă uit în continuare ca disperata la casa mea. Vreau să fiu sigură că nu intră nimeni cât eu sunt aici. Nu se vede nicio mișcare, deocamdată. *Vor fi bine, e totul în regulă.*

— Nu am văzut decât o siluetă vagă. Cred că era un bărbat... ascuns sub fereastră. Să fiu sinceră, mai mult am

fost atentă să nu ne nimerească.

— Foarte bine. O să vă rog pe amândoi să rămâneți aici, spune polițista.

— Trebuie să merg acasă, zic.

— Într-o clipă. Doar stai jos un pic. Trebuie să mă uit mai atent.

Simt o urmă de ordin în vocea ei. Mă dau cu spatele, fără să-mi iau ochii de la propria casă, și mă așez la masă.

Sam își reazăză și el scaunul răsturnat pe jos și stă acolo unde era când s-a tras. Îmi dau seama că nu se simte în largul lui să stea cu spatele spre geam, după ce s-a întâmpat. Cafeaua se scurge de pe masă și îmi pătează și pantalonii de alergat.

Urăsc că nu pot vedea casa mea de aici, doar șoseaua.

— Grăbește-te, îi spun Keziei.

Sam și cu mine ne uităm unul la altul în tăcere.

— Îmi acoperi tu spatele, da?, mă întreabă, iar eu dau din cap că da.

Mă gândesc că felul în care stă, ca și cum ar fi o țință vie, îi trezește cine știe ce traume de când a fost pe front.

— Mulțumesc, Gwen. Vorbesc serios. Nu mă așteptasem să fiu împușcat.

— A plecat. Suntem în siguranță acum, zic.

Trebuie să plec și eu. Acum.

Kezia apare în prag, după ce a făcut o inspecție în jurul casei, și îl văd pe Sam tresărind.

— E în regulă, este Claremont. Ești în siguranță.

S-a făcut și mai palid, iar broboane de transpirație îi apar și i se scurg de pe frunte.

— Trebuie să fi fost de înălțimea mea sau mai înalt, spune polițista. S-a apropiat destul de mult. A fost ceva personal, se pare. Îndrăzneț, nemernicul. Sunteți norocoși că mai sunteți în viață, amândoi.

Are dreptate. Mă uit la peretele pe care sunt agățate niște coarne de cerb și mă gândesc că acolo ar fi fost acum creierii lui Sam. Eu aș fi fost acoperită de sânge.

— În regulă, m-am lămurit, spune femeia, iar Sam se întoarce în sfârșit la o poziție mai confortabilă.

— La dracu', spune Sam, măgarul a nimerit cana mea preferată.

E venit de nicăieri și aproape mă face să râd, dar nu vreau să-mi pierd controlul – cred că aș râde ca o nebună și nu m-aș mai putea opri. Încep să adun resturile de cană de pe masă, dar imediat îmi dau seama ce prostie fac.

— La naiba, e scena unei crime, zic.

Kezia se întoarce cu un carnet în mână, în care tot notează ceva.

— O să vă rog să vă mutați afară acum. Imediat ce vin și colegii mei, o să securizăm locul. Inspectorii sunt pe drum.

Mă ridic și mă duc pe verandă, de unde îmi pot vedea casa. Tot nicio mișcare. Îmi scot telefonul din buzunar.

— Ai plecat de la mine doar în urmă cu câteva minute, nu?, o întreb pe polițistă.

— Nu. A fost rănit un polițist în centru și a trebuit să dau o fugă până acolo. Veneam înapoi când am primit apelul despre împușcătura de aici. Scuze. Dar le-am spus că plec. Fiica ta a zis că vor fi în regulă.

Ochii lui Sam se măresc.

— Și era într-adevăr un polițist rănit în centru?

Fața lui Kez devine palidă.

— Nu. N-am găsit nimic.

Ne lovește brusc pe toți revelația că anunțul cu polițistul rănit și împușcătura de aici... au fost doar diversiuni.

Sam sare imediat în picioare și-și apucă arma. Aruncă geanta înspre mine, iar eu deja am început să fug, alerg

ca și cum monstrul mă urmărește.

— Așteaptă!, strigă Kezia după mine.

Nu mă opresc. Alerg repede, tot mai repede. Aud zgomotul motorului în spatele meu, iar Kezia încetinește și Sam deschide portiera ca să mă urc. Mă arunc pe banchetă și aproape că îmi trântesc ușa pe picioare.

Polițista are dreptate. Deși e la doi pași, așa vom ajunge mult mai repede.

Kezia conduce ca o maniacă, șoseaua alunecă sub roți. Suntem într-o secundă pe aleea mea de acces. Vopseaua roșie, obscenă, încă mai pare proaspătă pe peretele casei și al garajului.

Țâșnesc imediat afară, pe pietriș. Alerg, descui ușa, alarma pornește cu sunetul ei disperat, disonant. Tastes repede codul și trag aer în piept. Slavă Domnului, alarma e tot pornită. Copiii nu s-au dus nicăieri. *Sunt în siguranță, e totul bine.*

Arunc geanta pe canapea și alerg pe hol.

— Lanny! Connor! Unde sunteți?

Nu-mi răspunde nimeni.

Niciun sunet.

Timpul pare să-și încetinească scurgerea. Holul se întunecă brusc. Ușile de la camerele închise par mai mari decât sunt în realitate. Vreau să-i aștept pe ceilalți, dar nu pot, nu pot.

Deschid ușa camerei lui Lanny și văd că pătura e aruncată pe jos. Laptopul ei este pe podea, deschis, dar într-o poziție nefirească, verticală. Îl apuc și mă uit. Câteva cranii palpită vesele dintr-un colț în altul. Screensaver-ul mai apare câteva secunde, apoi computerul, rămas fără baterie, se închide.

Lanny nu uită niciodată să și-l încarce.

Deschid dulapul, speriată de ce aş putea găsi acolo.

Mă uit sub pat.

— Gwen.

E vocea lui Sam, în spatele meu. Se uită în camera lui Connor. E ceva neliniștitor la vocea lui și, când se uită la mine, aproape că nu-i recunosc privirea. Merg spre el și mă oprește cu mâna întinsă ferm, un paznic dispus să mă salveze de la o cădere în urma căreia mi-aș găsi sfârșitul. Dar nu mă poate opri, poate doar dacă m-ar împușca.

Alerg în cameră. Văd sângele.

E ca scos din coșmarurile mele. Sângele e împrăștiat pe așternuturile albastre ale lui Connor. E și pe podea.

Fiul meu nu e aici.

Copiii mei au dispărut.

Simt cum genunchii încep să-mi tremure și mă apuc cu ambele mâini de cadrul ușii. Sam îmi vorbește, îmi atinge umărul, dar nu-l pot auzi. Sunt în cădere, dar Kezia mă apucă puternic cu brațele și mă duce de acolo. Ochii ei căprui mă studiază cu o intensitate poruncitoare.

— Trebuie să te gândești, Gwen. Nu e momentul să leșini.

Își scoate mobilul și formează un număr, primind imediat un răspuns.

— Inspectore? Avem nevoie de tine cât mai repede acasă la Gwen Proctor. Avem un caz de răpire. Mai multe victime.

Închide, apoi se întoarce cu privirea la mine.

— Suntem bine? Gwen? Gwen!

Nu sunt bine, dar nu am energie pentru o discuție în contradictoriu. Mă întreabă dacă sunt în stare să mă controlez. Pot. Sau, cel puțin, o să încerc.

Sam mă privește și el atent și văd pe fața lui îndoială. Abia atunci înțeleg că scena aceasta ar putea însemna două lucruri complet diferite.

Unul, adevărul – copiii mei probabil au fost răpiți.

Doi, o minciună foarte plauzibilă – le-am făcut ceva copiilor înainte să plec de acasă. Cineva o să gândească așa. Kezia nu – ea a fost afară, supraveghind, și a vorbit cu Lanny prin ușă. Dar eu voi fi primul lor suspect. Poate chiar singurul, indiferent ce va spune polițista în favoarea mea.

— Nu!, spun. Kezia, tu știi că n-am făcut eu asta!

— Știu. Dar hai să nu lăsăm probe care să îi facă pe unii să devină confuzi.

Mă duce cu o siguranță de profesionist până la canapea, în sufragerie. Telecomanda pentru jocurile video e pe jos, un obicei prost al lui Connor, care mereu calcă pe ea. Îmi dau seama că mâinile lui tocmai ce au fost pe telecomanda asta și o strâng la piept, ca și cum mi-ar fi frică să nu se risipească în aer. Ca și cum fiul meu nu a fost niciodată prezent, ci doar în imaginația mea.

— Gwen, zice Sam, care se așază lângă mine. Dacă ce spui tu e corect, cineva știa că ai plecat de acasă. Cui i-ai spus că ieși?

— Nimănui. Copiilor. Le-am spus copiilor că vin repede înapoi. Erau bine...

E vina mea. Nu ar fi trebuit să plec. Niciodată.

— Trebuia să-i supraveghezi!, îi arunc Keziei.

Nu îmi răspunde, își pune mâinile încrucișate la piept, dar am senzația că am rănit-o. Știe că a greșit, iar prețul... prețul poate fi mai mare decât oricare din noi e dispus să recunoască.

— Pe cine ar fi lăsat să intre?

— Pe nimeni!

Urlu răspunsul, dar imediat îmi dau seama că poate nu e chiar așa. L-ar fi lăsat pe Sam, dar oare Sam ar fi avut timp să o facă?

Da.

M-a văzut urcând dealul. I-ar fi dat cel puțin o oră ca să vină până aici și să... să facă ce? Să-i convingă pe copii să-i dea drumul înăuntru și să-i răpească? Și să-i ducă unde? Nu. Nu, nu cred că el a fost. Nu ar avea sens. Copiii mei s-ar fi luptat ca disperării. Nu avea niciun strop de sânge pe el când am ajuns la cabana lui. Iar Kezia l-ar fi observat.

Doar dacă nu cumva sunt complici.

Între timp, îmi dau seama că el gândește ceva asemănător despre mine. Încearcă să-și dea seama cum am putut face asta copiilor. Fiecare dintre noi și-a pierdut iarăși încrederea în celălalt.

Cine altcineva ar fi putut să fie? Nu cred că ei ar fi lăsat-o pe Kezia să intre, cu toate că o plăceau și că avea o insignă.

Pe inspectorul Prester? Poate.

Apoi îmi vine o altă idee și mă cuprind fiori oribili. Am uitat de cineva. De cineva în care ei aveau încredere. De cineva pe care l-ar fi lăsat înăuntru fără să stea pe gânduri, pentru că și eu am avut cândva încredere în el. Pe cineva pe care am lăsat să stea cu ei și să-i supravegheze.

Javier Esparza.

Javier, care a dispărut după ce mi-a dat rezervele de muniție.

Camioneta lui nu mai era în parcare a poligonului când am ieșit eu.

Poate că știe chiar și codul alarmei. M-a văzut tastându-l și i-a văzut și pe copii făcând-o. A fost soldat, are antrenament. Știe cum să răpească oameni în așa fel încât să nu se prindă nimeni.

Încerc să spun ce gândesc, dar nu pot. Nu mai pot formula cuvinte. Plămânii mă dor, trag aer în piept ca

să-i îmblânzesc, iar telecomanda lui Connor e călduță în mâinile mele. Parcă ar fi pielea unui om. *Pielea lui Connor poate că e rece deja, poate că el este mo...* Creierul meu se protejează, nu vrea să-mi dezvăluie restul.

Javier, care are acces la toate armele din poligon. Javier, în care am avut încredere și l-am lăsat în apropierea copiilor mei. Care ar fi putut dezactiva singur alarma.

Tu uiți ceva.

Tresar. Nu vreau vocea asta în capul meu, nu vreau să-mi mai șoptească Mel nimic. Dar are dreptate. Uit ceva...

— O să sun la compania de pază. Am nevoie să le dai permisiunea să discute cu mine, bine?, zice polițista. Sigur au înregistrări care arată când a fost oprită alarma...

— Camerele!, izbucnesc.

Mă reped spre locul unde am lăsat tableta la încărcat. Pe tabletă pot vedea exact ce au înregistrat camerele de luat vederi.

Dar tableta a dispărut. Doar încărcătorul a mai rămas din ea.

Mă uit lipsită de voce la Kezia, ca și cum mă aștept să rezolve ea enigma pentru mine. Se încruntă.

— Ai camere de luat vederi? Sunt conectate la alarmă?

— Nu. Nu, sunt separate. Era o tabletă...

Nu știu exact cum îmi sare creierul de la o idee la alta. Se întâmplă atât de repede, încât gândurile nici nu apucă să se formeze complet. Îmi dau seama ce am uitat complet.

Camera securizată.

Alerg în bucătărie, sub privirile șocate ale celor doi.

Camera ascunsă din această casă, cea pe care vechii și bogații proprietari au construit-o, e camuflată după masa din bucătărie, într-un colț. Trag cu putere de masă,

aproape aruncând-o spre Kezia, care s-a apropiat, apoi tastez codul pe un panou. Am un sentiment ciudat, ca și cum doar mi-am imaginat existența acestei camere, ca și cum realitatea s-a transformat într-un sanatoriu pentru nebuni din care fac parte, iar camera securizată a dispărut și ea împreună cu copiii. Apăs din nou și din nou și, într-un final, colțul camerei se mișcă, scoțând un click. Trag de el și deschid fanta. Acolo e o ușă metalică și un interfon. Văd sânge pe taste, dar asta cumva mă liniștește, înseamnă că sunt înăuntru și că sunt bine. Nu există altă variantă.

Tastez parola, dar degetele îmi tremură, și o greșesc. Trag aer în piept și îmi ordon să mă calmez. Șase litere. O nimeresc de data aceasta și o lumină verde începe să pâlpâie. Înainte să se descuie, încep să le urlu numele.

Camera securizată e făcută harcea-parcea.

Apa îmbuteliată e vărsată pe jos, o cutie cu capsule de proteine are conținutul împrăștiat pe podea, unele pachete sfâșiate arată că a fost o luptă aici.

E și sânge. O mică baltă într-un colț, sub un semn galben, pus de Connor, care zice *Atenție*, aici sunt zombii.

Continui să mă uit panicată la sânge. E proaspăt. Proaspăt și roșu.

Copiii mei nu sunt aici.

Trebuie să fie aici, altfel nu are sens. Aici e sanctuarul lor, locul lor sigur. Salvarea lor. Nimeni nu ar fi putut să pună mâna pe ei aici.

Dar cineva a făcut-o. Au fost aici. S-au luptat aici. Au sângerat aici.

Acum sunt dispăruți.

Mă reped la singurul loc ferit privirii din camera secretă, o toaletă micuță. Are geam și deja pot vedea că nu e nimeni înăuntru, dar o deschid oricum și îmi înghit

teroarea când o descopăr goală.

Stau acolo și las tăcerea să mă pătrundă ca un frig sinistru. Absența copiilor e o rană deschisă, iar roșul sângelui e orbitor.

Kezia îmi pune o mână pe umăr. Tremur, nici măcar nu-mi dau seama ce simt.

— Haide, îmi spune ea. Nu sunt aici, hai.

Nu vreau să ies de acolo. Simt că dacă părăsesc acest sanctuar admit că s-a întâmplat un lucru oribil. Un lucru de care vreau să mă ascund, ca un copil care își trage pătura peste cap ca să nu-l găsească monstrul.

În mod nebunesc, dintr-o dată îmi doresc ca Mel să fie aici. Mă oripilează gândul, dar am nevoie de cineva cu care să împărtășesc acest sentiment de goliciune. Poate nu-l vreau pe Mel. Poate vreau ideea de Mel. Cineva care să-mi împărtășească suferința și teama. Vreau să mă țină în brațe. Vreau ca Mel să-mi spună că va fi bine, chiar dacă Mel a fost mereu o minciună, niciodată altceva decât o minciună.

Kezia mă trage de acolo. Mă trântesc pe unul din scaunele din bucătărie, cel pe care Lanny a stat la micul dejun. Totul păstrează o amintire – urmele de degete de pe masă, solnița aproape goală. I-am cerut lui Connor să o umple și el a uitat.

Una dintre agrafele de păr cu cranii ale lui Lanny e pe podea, sub scaun, cu un fir de păr prins în micuța balama. O ridic și mă uit la ea și parcă simt mirosul părului fiicei mele. Îmi aduce lacrimi în ochi.

Sam s-a așezat lângă mine. Nu știu când a făcut-o, timpul parcă face salturi ciudate. Totul pare distant acum, dar pielea lui radiază căldură, de parcă aş sta la soare.

— Gwen, spune el.

Îmi ia ceva timp să pricep că ăla este numele, că m-am învățat să-l consider al meu. Ridic capul și-i întâlnesc privirea.

— Gwen, o să-i găsim, bine? O să-i găsim pe copii. Ai cumva idee...

E întrerupt de țârâitul telefonului meu. Îl apuc cu mâini tremurătoare, disperată, îl pun pe speaker și îl arunc pe masă, apoi răspund fără să mă mai uit cine sună.

— Lanny? Connor?

Nu recunosc vocea care îmi răspunde. Este a unui bărbat, dar categoric e trecută printr-un program de editare a vocii, ca să nu-i fie recunoscută.

— Credeai că ai scăpat după toate crimele tale, cățea bolnavă? Poți fugi, dar nu te poți ascunde, și când o să punem mâna pe tine o să-ți dorești ca nenorocitul ăla de bărbat al tău să te fi jupuit el și să te fi strangulat înaintea noastră!

Mă ia pe nepregătite și îmi taie răsuflarea. Nu mă pot mișca, nu pot gândi. Sam stă dat pe spate, ca și cum cineva i-a dat un pumn în plină figură. Kezia pare și ea șocată. Veninul pus în acele cuvinte, chiar și cu toată munca de deghizare a vocii, e uluitor.

Mi se pare că trece o jumătate de oră până să-mi găsesc cuvintele, dar în realitate sunt probabil doar secunde. Apoi urlu:

— Dă-mi înapoi copiii, mizerabilule!

La capătul celălalt al telefonului e liniște. Poate că l-am luat prin surprindere, poate că nu se aștepta să urlu la el. Apoi vocea deghizată întreabă:

— Ce mama naibii?

— Copiii sunt bine? Dacă le-ai făcut ceva copiilor mei, nenorocitul, o să te găsesc și o să te rup în bucăți!

Stau în picioare acum, aplecată peste telefon, peste

masă, cu tot corpul rigid, iar vocea îmi e atât de tăioasă încât ar putea tăia în carne vie, atât de puternică încât ar putea sparge un obiect din sticlă.

— Eu nu... ăăă... Căcat.

Apelul se întrerupe brusc. Mă las pe scaun, iau telefonul în mână și mă uit să văd numărul de pe care am fost sunată. Este unul blocat, bineînțeles.

— Nu știa, spun într-un final. Cred că nu știa nici că dispăruseră.

Trebuia să mă aștept la asta. Adresa mi-este deja făcută publică. Cineva apropiat mie a trimis și poze cu locuința mea. Mel cred că s-a ocupat să lase peste tot numărul meu de mobil. De acum, va trebui să mă aștept la telefoane ca ăsta, în cascadă. Amenințări cu moartea, amenințări cu violul, amenințări că îmi vor fi uciși copiii și posibilele animale de companie, că-mi va fi incendiată casa, că-mi vor fi torturați părinții. Am mai trecut prin toate astea. Nu mă mai șochează cine știe ce, în lumea Armatei Psihopaților. Știu, de asemenea, așa cum îmi reamintesc și poliștii de fiecare dată când depun o plângere, că acești oameni mici și triști nu-și vor pune în practică amenințările. Le place doar să distrugă victima la nivel psihologic.

Trolul nu a închis fiindcă s-a simțit brusc vinovat că-mi face asta. A fost luat prin surprindere și s-a temut să nu se implice într-o anchetă privind răpirea unor minori. Partea bună e că nu va mai suna înapoi.

Dar vor fi alte mii, la coadă în spatele lui, așteptând s-o facă.

Kezia îmi întrerupe gândurile, luându-mi telefonul din mână.

— O să răspund eu în locul tău, până ne hotărâm cum să procedăm, bine?

Dau din cap că da, deși știu că vor să-mi ia telefonul ca probă, să scotocească prin el. Sam își ferește privirea de parcă ar fi rușinat. Mă întreb dacă și el mi-o fi lăsat pe vremuri astfel de mesaje, pline de furie și frustrare. Dacă mi-o fi trimis mailuri de pe un cont anonim. Ale lui nu ar fi fost sociopate, ci doar pline de durere, de pierdere reală și de furie justificată.

Aproape că-mi doresc acum să-mi fi scris pe atunci cu numele lui real, să fi vorbit despre asta, să fi fost onești unul față de celălalt. Să ne fi văzut dincolo de aparențe, încă de la început.

Poliția ajunge nu după mult timp. Se produce haos. Suntem poftiți afară, în vreme ce polițiștii verifică fiecare colț din casă și demarează ancheta. Prester ajunge alături de un inspector mai tânăr – în afară de el, cu toții par mult prea tineri ca să aibă experiență cu astfel de cazuri – și clatină din cap când mă vede stând alături de Kezia și Sam. Se miră că Sam e cu noi, și văd cum face niște legături în minte, cum renunță la unele bănuieli anterioare. Mă întreb dacă nu cumva ne bagă acum în aceeași oală și dacă nu crede că am pus ceva la cale împreună.

Culmea, dacă se gândește că avem ceva în comun, nici nu greșește prea mult. Avem un trecut comun, eu și Sam, deși n-am avut habar până de curând. Ne știm unul pe celălalt. Ne plăcem, până la un anumit punct. Să încerc să gândesc ca Prester îmi face capul să se învârtă.

— Spune-mi totul, zice Prester.

Odată ce încep, nu mă mai pot opri.

12.

Nu vreau să-mi părăsesc casa, deși nu pot spune nici că-mi doresc prea mult să fiu aici... Nu mai pare refugiul nostru, locul unde ne simțeam protejați. Pare stricat, despicat așa cum se întâmplase cu locuința noastră din Wichita, pentru a dezvălui ceva de o urâtenie incredibilă în mijloc. Un rău care nu este al lui Mel, de data aceasta. Absența rece o face să nu se mai simtă ca fiind acasă... absența tocmai a ființelor care transformau acest loc într-un cămin adevărat.

Stau afară pe verandă cu Prester, care ne pune întrebări detaliate mie și lui Sam. Kezia e lângă noi, confirmă spusele mele, din când în când. Îmi imaginez cum își notează inspectorul succesiunea evenimentelor în caietul lui. Cum trece acolo momentul în care cineva a pătruns în casă și mi-a smuls inima dintre coaste. Poate că și el își imaginează că eu aș putea fi vinovată. Nu-mi mai pasă ce crede.

Tot ce-mi doresc e să prindă vinovatul, dar mai mult decât orice să-mi găsească copiii. Trebuie să cred că sunt bine. Speriați, dar teferi. Îmi imaginez că acel sânge găsit prin casă era al unui animal și a fost pus acolo doar ca să mă sperie. Ca să dea un aer tragic. Că va veni în curând un telefon în care mi se va cere o sumă de bani pentru

răscumpărare.

Că nimic din ceea ce-mi spune instinctul nu e adevărat.

Îi dau lui Prester numerele de telefon ale copiilor, iar el le dă mai departe Keziei. Câteva minute mai târziu, ea îmi spune că au telefoanele închise și că nu apar pe GPS.

— Nu mă surprinde, spune inspectorul. Orice dobitoc care s-a uitat la două, trei filme polițiste știe că trebuie să scape mai întâi de telefoanele mobile, în cazul unei răpiri.

Clatină din cap și închide carnetul.

— Am pus fiecare polițist din zonă să se implice în căutarea aceasta, domnișoară Proctor. Dar, între timp, am nevoie să îmi spui ce s-a întâmplat în dimineața asta, după ce ați luat micul dejun cu Claremont.

— Deja v-am spus.

— Spune-mi din nou.

Ochii îi sunt reci, lipsiți de compasiune, și simt o furie ascuțită față de el, în momentul acela. Ca și cum el mi-ar fi luat și ascuns copiii.

— Pentru că am nevoie să înțeleg exact cum s-a petrecut totul. După ce ați condus-o pe colega mea afară, ce ați făcut?

— Am încuiat ușa. Am resetat alarma. Am spălat farfuriile. Am primit apelul de la Mel. Mi-am luat arma din seif, hanoracul și am ieșit.

— Ai bătut la ușa copiilor? Le-ai spus că pleci?

— I-am spus lui Lanny. I-am spus că voi lipsi cam o oră. Apoi am rugat-o pe Kezia să supravegheze casa.

Polițistul dă din cap și îmi dau seama că mă judecă fiindcă i-am lăsat singuri. Dar i-am lăsat într-o casă încuiată, cu alarma setată să detecteze orice mișcare suspectă, cu camera securizată și cu un plan detaliat care le spunea ce să facă în cazul în care se petrece ceva neobișnuit.

Cu o mașină de poliție parcată în față. A fost doar o oră! Bine, s-a prelungit cu vreo douăzeci de minute, pentru că m-am oprit la Sam, unde cineva a încercat să-l ucidă. O oră și douăzeci de minute. De atât a avut nevoie viața mea să se ducă dracului.

— Deci ai spune că a trecut cam jumătate de oră de când a ieșit Kezia din casă și până ai plecat spre deal?

— Am văzut-o trecând prin fața casei mele, spune Sam, fără să fie întrebat. A trecut cam o oră de când am văzut-o și până a coborât din nou, când am și invitat-o înăuntru.

Prester îl privește sever, iar Sam ridică mâinile și face un pas în spate. Dar are dreptate.

— Cel mult jumătate de oră până am ieșit din casă, îi spun inspectorului. Atunci m-a văzut Sam, pe șosea. Dar, uite, nimic din toate astea nu contează. Întreab-o pe Kezia. Ea a vorbit cu fica mea.

— Nu mă interesează ce are Kezia de spus la acest moment. Așadar... Trece jumătate de oră de când Claremont îi vede pe copiii tăi ultima oară. Apoi te vede pe tine ieșind din casă, singură. Așa e corect?

— Ai senzația că în jumătate de oră mi-am măcelărit copiii și i-am făcut să se evaporeze, apoi am ieșit să alerg fără să am o picătură de sânge pe mine?

— Nu am spus asta.

— Nu e nevoie s-o spui!

Mă aplec, cu mâinile pe genunchi, și mă uit la el cu toată forța de care sunt în stare. Știu că sunt intimidantă, dar Prester nu dă semne că ar fi tulburat.

— Niciodată... nu mi-aș răni... copiii. Nu sunt Melvin Royal, spun cu vocea care mi se frânge. Nu sunt nici măcar Gina Royal. Sunt persoana care a trebuit să devin pentru a-mi apăra copiii de acei oameni care voiau

să le facă rău. Care încă mai vor. Dacă vreți suspecti, vă pot arăta niște dosare pe care le-am strâns în timp, zi de zi. Poate că așa vei putea face ceva folositor, măcar de data asta, la naiba!

Mi-ar plăcea să-i arunc dosare în cap, toate amenințările pe care le-am înghițit, toate fotografiile odioase, bucățile de hârtie pline de vorbe obscene, violente, menite să-mi ucidă speranța și pacea sufletească.

— E totul în biroul meu. Și vorbește cu Melvin. El știe ceva despre ce se petrece. Trebuie să știe!

— Crezi că a evadat din închisoarea unde așteaptă să fie pus pe scaunul electric și cumva și-a croit drum până la Stillhouse Lake, fără ca nimeni să-l vadă?

— Nu. Cred că Melvin are oameni care îi execută ordinele. Din ce știu eu, ar putea chiar avea un partener de crime. Au încercat să-mi atribuie mie rolul ăsta, dar nu am fost eu. Poate că partenerul lui adevărat...

Mă opresc, pentru că mi se pare că o iau razna. Chiar și eu văd că e ceva în neregulă la discursul meu. Melvin Royal nu a avut un complice. Nu i-a trebuit unul. A fost regele regatului lui bolnav, oribil. Și nu mi-l pot imagina împărțind rolul cu altă persoană. Dar fani, urmăritori? Asta da, cu siguranță. I-ar fi plăcut să-i aibă. Se credea charismatic și influent, asemeni unui lider de cult religios. Ar fi adorat să se înconjoare de păpuși pe care să le tragă de sfori.

Dar Prester deja clatină din cap.

— Ne-am interesat de fostul tău. E ținut bine în lesă acolo unde e. Nu are voie să ajungă la un computer. Primește câteva cărți pe lună, are la dispoziție puțin timp cu avocatul lui, și acces la unele scrisori, dar sunt verificate atent înainte de a-i fi date. Primește niște... le-ai putea spune scrisori de admirație de la diferite femei, toate în

genul *Nu e un om rău, a fost înțeles greșit*, genul de scrisori născute din compasiune. Una din ele vrea să-l ia de soț. El spune că ia în considerare propunerea – cuvintele lui Melvin, nu ale mele – din moment ce soția lui l-a abandonat.

— Poți verifica dacă...

— Am făcut-o deja. Aspiranta la numele Royal nu a plecat niciodată de acasă, care este la țară, în Alaska, imaginează-ți. Dacă ar face o mișcare, ar fi la fel de ușor de observat ca și Mel. Poliția locală spune că femeia nu e în toate mințile, dar nu este periculoasă. Am verificat deja întreaga lui corespondență. Nu e lungă.

— Nu au găsit tot. Nu știu cum de îmi trimite mie scrisori, de exemplu. Are ajutoare.

— Investigăm și asta. La fel și împușcătura de la cabana domnului Cade. Și informațiile false privind rănirea unui polițist în centru. La fel, apelul pe care tocmai l-ai primit. Avem de lucru și vom face totul cât mai repede posibil.

Se apleacă spre mine și spune:

— Am pus să fie investigați și prietenii copiilor tăi. Pe rețelele sociale nu am găsit mare lucru.

— Doar știi de ce!

— Da, bănuiesc. Dar dacă ai idee cu cine ar trebui să mai discutăm, te rog să ne spui acum. E musai să urmărim toate piste posibile.

Ceea ce nu spune, îmi dau seama, sunt procentele, șansele. Adevărul crud e că dacă copiii mei sunt în viață, nu vor rămâne așa multă vreme, cu atât mai mult dacă au fost luați de cineva care mă urăște din rărunchi, sau care îl detestă pe Mel. Poate și mai puțin timp, dacă au fost răpiți de criminalul de la Stillhouse Lake. Mintea îmi fuge din nou la sângele împrăștiat prin casă și mă gândesc

că e atât de posibil să dăm greș.

Și totuși îmi scapă ceva.

Nu îmi pot da seama ce este. Ceva ce am văzut, dar nu am luat în serios la acel moment, iar acum nu mă pot concentra suficient cât să revin asupra lui. E ceva despre Connor. Ceva ce are legătură cu fiul meu. Închid ochii și îl văd, exact așa cum era de dimineață – copilul meu cu un aer serios, tăcut, atent la tot în jur, tocilar într-un mod fermecător.

Tocilar.

Încerc să urmez acel cuvânt, să văd unde duce, dar nu pot. Se smulge din mintea mea când Prester spune:

— O să am nevoie să vii la secție. Sunt multe de făcut aici, și nu vreau să stai în drum. Domnule Cade, m-aș bucura să ne însoțești. Am nevoie de mai multe detalii despre treaba cu împușcătura.

Spun ceva nesemnificativ, lăsând impresia că sunt de acord, deși nu sunt. Mintea mea aleargă într-o mie de direcții și parcă nimic nu mai are sens. Dar totuși e ceva ce mai pot face.

Cer telefonul meu înapoi și îi dau un mesaj lui Absalom.

Cineva mi-a răpit copiii. Nu știu cine. Te rog ajută-mă.

Apăs butonul *Trimite*, fără să știu dacă va fi luat ca o rugămintă sau un strigăt de disperare. Nu mă pot supăra dacă n-o să vrea să se implice. Absalom e o sticlă plutind pe apele nesfârșite care sunt internetul. Iar internetul, după cum am aflat, nu e tocmai un loc prietenos.

Nu primesc niciun răspuns. Îl rog pe Prester să aștepte, și o face, pentru cinci minute, apoi îmi ia telefonul și-l pune într-o pungă sigilată, alături de alte dovezi găsite aici.

Dacă primesc vreun răspuns, nu am cum să-l aud, pentru că punga a ajuns deja într-o cutie de carton, care

va fi trimisă la Norton.

Casa nu mai este a mea. Sunt doar cărămizi și lemn și oțel, și un podeț în spate care a rămas neterminat. Îmi pare rău că Sam nu a apucat să-l termine și că nu am ajuns să stăm acolo, pentru ultima dată, eu, bărbatul ăsta și copiii mei. Poate că aş fi avut o ultimă amintire fericită cu locul acesta.

Sam îmi întinde o mână și mă uit la ea fără să înțeleg nimic. Apoi observ că Prester ne așteaptă cu portiera deschisă. E timpul să mergem.

N-o să mă mai întorc aici, îmi spun.

Orice s-ar întâmpla, nu mai e casa mea.

Camera pentru interogatorii de la secție îmi e obositor de familiară, până la colțul cu pereții ușor scorojiți. Bat cu degetele în masă, absentă, așteptând. Pe Sam l-au dus în altă încăpere. Ne iau declarații separat, bineînțeles. Kezia ne-a părăsit, și-a îmbrăcat uniforma și a plecat alături de colegii ei pe teren, să-mi caute copiii.

Nu-mi pun mare speranță în poliție, chiar dacă Prester îmi ține un discurs calm și convingător despre cum vor avea presa de partea lor și despre cum vor căuta în pădure cu niște câini bine antrenați.

Îmi imaginez că tot ce vor reuși să facă va fi să ajungă într-un loc unde cândva a fost o mașină, o camionetă, o dubă. Camioneta pe care Javier încercase să mi-o vândă ar fi fost perfectă pentru o răpire, dacă mă gândesc bine. Trupurile a doi copii ar fi încăput la fix în ea. Ar fi fost încuiați acolo și nimeni nu i-ar mai fi văzut sau auzit.

Câinii nu ne vor conduce la ei. Ne vor conduce la locul unde au fost ultima oară, în cel mai bun caz.

Nu observasem până să cobor din mașina poliției, dar ceața grea și umedă a dat la iveală un cer negru, cu nori atârând peste capetele noastre. Cât stau în camera de interogatoriu, aud tunete. Începe furtuna.

Ploaie, ca să spele orice urmă.

Ploaie, ca să facă totul și mai greu. Ploaie, până în clipa în care trupurile lor moarte vor ieși să plutească pe suprafața lacului, bule palide de carne chinuită.

Îmi iau fața în mâini și mă chinui din răspuțeri să nu urlu. Îmi înăbuș suspinele, iar cineva de afară mă aude, deschide ușa să vadă dacă nu mi-am pierdut cunoștința. Nu știu cum i-ar trata pe alți părinți care și-au pierdut copiii. Dar pe Gina Royal? Gina e mai întâi suspect, apoi victimă. Așa a fost mereu.

Prester nu se grăbește să vină să-mi mai pună întrebări. Când ajunge într-un final și la mine, ploaia s-a intensificat și răpăie pe acoperiș. Aud tunetele în depărtare, prăbușindu-se peste deal. E răcoare aici și umezeală.

Inspectorul a ieșit pe afară, în ploaie. Are în mână un prosop cu care își șterge părul, iar sacoul îi e îmbibat și el de apă. Pe jos se fac mici bălți și mă duc cu gândul la sângele din camera lui Connor, care trebuie să fie maro închis de acum. Nu mai arată așa cum își imaginează oamenii că ar trebui să fie culoarea sângelui.

Sângele lui Connor își schimbă culoarea, iar eu stau neputincioasă în camera asta, tremur și sunt disperată, iar Prester îmi spune că încă nu are vreun indiciu.

— Nu l-am găsit nici pe Javier Esparza, zice el. Sophie, fata de la poligon, mi-a spus că a plecat într-o excursie la pescuit.

— Ce nimereală, zic.

— Da, dar nu e o crimă. Zece la sută din oamenii din Norton merg cu cortul, la pescuit sau la vânatoare la

fiecare sfârșit de săptămână. Dar o să căutăm mai atenți. Verificăm toate locurile unde se campează. Am cerut de la colegii din Knoxville un elicopter. Va trebui să așteptăm puțin, dar cu siguranță va veni.

Îmi desfășoară în față o hartă cu împrejurimile de la Stillhouse Lake și îmi arată pe unde se fac căutările și în ce stadiu sunt. Îi spun de familia Johansen, în mașina lor strălucitoare, care priveau în altă parte în timp ce așteptau ca noi să fim atacați, bătuți sau și mai rău de atât. Pumnii mi se încleștează și îi apăs în suprafața mesei, și îmi dau seama că marginea lemnului e atât de ascuțită, tăioasă, încât ți-ai putea ciopârți venele în ea.

— Pot pleca?, îl întreb calmă.

Mă studiază pe deasupra ochelarilor pe care și i-a pus ca să se uite mai bine la hartă. Arată ca un profesor de la facultate, de parcă răpirea copiilor mei ar fi o temă științifică la care trebuie să găsească rezolvare.

— Vreau să-i caut și eu. Te rog.

— Sunt condiții vitrege acolo, îmi spune. Noroi. Plouă cu găleata, de abia vezi printre copaci. E ușor să te rătăcești, să cazi și să-ți rupi ceva. Mai bine lași asta în seama experților. Poate că mâine va fi mai bună vremea. Vom avea și elicopterul până atunci.

Nu îmi dau seama dacă într-adevăr el crede că este amabil cu mine sau dacă doar dorește să mă rețină aici cât mai mult cu putință, până se vor mai strânge dovezi. Port haine diferite acum – Kezia a adus o pereche de blugi și un tricou din dulapul meu. Cumva, a ales chestiile care-mi displac mie cel mai mult. Hainele cu care am fost îmbrăcată când s-a întâmplat totul – hanoracul, tricoul, pantalonii de alergat, șosetele și tenișii – au fost trimise la laborator, pentru a fi testate, cel mai probabil, pentru a se găsi sângele copiilor pe ele.

Vreau să urlu din nou, dar mă îndoiesc că Prester ar înțelege. Nu mi-ar ajuta la nimic. Ba chiar poate l-ar convinge să mă țină și mai mult aici.

Prester își scoate ochelarii, îi pune pe hartă, și își freacă ochii. Îi are obosiți. Arată dărâmat, pielea parcă a început să-i atârne, ca și cum ultimele zile l-au slăbit și i-au adăugat ani pe chip. Mi-ar părea rău pentru el, dacă eu nu m-aș simți și mai oribil de atât.

— Poți pleca, îmi zice. Nu te pot reține. Nu am nicio dovadă împotriva ta. Pari că ai fost de două ori victimă astăzi. Îmi pare rău, domnișoară Proctor. Știu că nu te ajută, dar îți spun adevărul. Nu știu ce aș face eu dacă fiicele mele ar dispărea așa, din senin.

Deja m-am ridicat de pe scaun.

— Așteaptă o clipă. Așteaptă.

Nu vreau să mai stau un minut în plus aici. Sunt gata să plec, cu un picior afară, când Prester se ridică, mă trage înapoi în cameră, apoi iese și încuie ușa. Nemernicul! Mă pregătesc să fac scandal, dar, din fericire, nu lipsește mult. Se întoarce ținând în mână rucsacul meu. Și punga în care mi-a pus telefonul.

— Uite, spune. Deja ți-am verificat pistolul, știu când ai tras ultima dată. Sophie a confirmat orele și coincid cu cele din declarația ta. Claremont de asemenea a confirmat tot ce ai spus. Am luat tot ce ne trebuia din telefon.

Cred că nu e obligat să-mi dea lucrurile înapoi. Mai mult, poliția în general nu se desparte prea ușor de ele. Dar văd în ochii lui obosiți că își face și el griji pentru copiii mei și pentru mine. Are și de ce.

Iau rucsacul și mi-l arunc pe un umăr, apoi telefonul din pungă și îl deschid. Încă mai am baterie, ceea ce e un noroc, pentru că nu mă pot întoarce acasă ca să-mi iau

încărcătorul. Îl bag în buzunarul rucsacului.

— Mulțumesc, îi zic.

Ușa camerei nu e încuiată. Nimeni nu mă oprește pe hol. Aproape că mă ciocnesc de un polițist, dar mă lasă să trec. Mă întorc să mă uit la inspector, care pare dărâmat.

— Cheamă pe cineva să niveleze marginea aia a mesei, îi zic. Vreunul o să-și taie venele acolo.

Se uită în direcția arătată de mine și își trece un deget peste marginea mesei. Înainte să mai apuce să zică ceva, am și ieșit. Îl întreb pe primul polițist pe care-l văd unde este Sam Cade. Îmi spune că a plecat cu una dintre echipetele de căutare, iar eu îi spun că vreau neapărat să mă alătur. Îmi dau seama, din privirea lui, că nu are chef să facă pe taxiul pentru mine.

— O duc eu, spune o voce din spatele meu, și mă întorc ca să dau ochii cu Lancel Graham.

Nu poartă uniforma. Are o cămașă în carouri, blugi uzați și bocanci de munte. Și-a lăsat barba blondă să crească de cel puțin câteva zile. Arată ca desprins dintr-un poster cu reclamă la alpinism.

— Mă duc și eu oricum să mă alătur lor. Gwen, îmi pare rău, eram plecat cu copiii la un picnic pe munte. M-am întors imediat ce am auzit ce s-a întâmplat. Ești bine?

Dau din cap, dintr-o dată emoționată de bunătatea lui, de mila cu care mă privește. Polițistul de mai devreme, care nici nu se uită la mine, poate de teama că l-aș putea infecta cu boala Rudelor unui Criminal în Serie, pare ușurat.

— Bine, îi spune lui Graham. Așa să faci.

Îmi dau seama că cei doi nu prea se înghit reciproc. Graham nici nu se uită spre colegul lui. Mă conduce afară și răcoarea puternică mă surprinde. Îmi ies aburi groși,

pufoși, din gură.

Ploaia cade ca o draperie deasă. Văd în depărtare girofarurile unor mașini de poliție.

— Așteaptă aici, spune Graham.

Începe să alerge prin ploaie și, după un minut, se întoarce cu un SUV gri închis sau negru. Deschide ușa din față și mă strecor repede înăuntru. Nu îndeajuns de repede cât să nu primesc în cap un șuvoi de apă, care acum mi se scurge pe gât și pe spate. Rucsacul mi-a aterizat pe jos, la picioare. A dat drumul la căldură și îmi pun mâinile în dreptul radiatorului.

— Unde mergem?, îl întreb.

Pornește mașina și blochează ușile, cu un zgomot sec, aspru. Îmi pun centura. Mașina lui merge mult mai repede și mai săltat decât Jeep-ul meu – mă simt ca într-un carusel. Străzile plouate din Norton sunt aproape pustii.

— Voiai să-l găsești pe Sam Cade, nu?, mă întreabă Graham. L-am dus eu cu mașina spre lac. Cred că a urcat dealul. Era cu o patrulă plecată în căutare. Numai că o să ne ia ceva până îl găsim... sigur nu te-ai răzgândit?

Nu am nicăieri unde să merg, și în mod sigur nu mă pot întoarce la casă. Nu aș suporta să stau acolo fără familia mea. Casa e desfigurată, spartă, inutilă fără ei. Nu sunt îmbrăcată pentru bântuit pe dealuri, mai ales pe frigul și ploaia asta, dar nu mă gândesc să fiu în altă parte. Îmi trece prin cap să-l sun pe Sam, dar probabil că nu-mi va auzi telefonul, dacă e în pădure cu ceilalți.

Rucsacul îmi vibrează lângă picior, și pentru o secundă nu-mi dau seama de ce, apoi îmi amintesc că am băgat telefonul acolo, ca să nu se ude de la ploaie. Mă aplec și îl scot. Numărul care îmi apare e unul ascuns, dar nu vreau să risc să fie ceva important, așa că răspund. E un alt hărțuitor idiot. Țsta se masturbează în timp ce-mi

povestește cum o să-mi jupoaie el pielea de pe mine. Îi închid. Văd că am primit și două mesaje. Amândouă de la numere necunoscute.

— Ceva util?, mă întreabă Graham.

— Nu. Un pervers care se excita înjurându-mă pe mine, îi spun. Cam asta înseamnă să fii fosta soție a lui Melvin Royal. Nu mai sunt o persoană. Sunt doar o țintă.

— Cam nasol, zice el. Trebuie să recunosc, ești foarte curajoasă. Felul în care ai ținut familia unită și ai încercat să treci peste. Sigur nu a fost ușor.

— Nu, n-a fost.

Familia mea nu mai este acum unită. Durerea e uriașă.

— Sunt un pic surprins că Prester te-a lăsat să păstrezi telefonul, zice Graham. De obicei vor să le rețină și să monitorizeze apelurile pe care le primești. Dar bănuiesc că e sub supraveghere.

— Da, au spus că l-au clonat. Poate că îi vor prinde pe dobitocii care mă sună.

În timp ce spun asta, citesc primul mesaj. E de la Absalom, pentru că are simbolul acela special la final. Îmi scrie:

Ai un polițist care locuiește în apropiere, am verificat. Mare noroc.

Asta mă șochează. Sfatul lui Absalom e să nu am niciodată încredere în polițiști.

Șterg mesajul. Speram cu disperare să aibă informații despre copiii mei.

— Vremea e mult prea nasoală să fii pe afară acum, spune Graham. O să întorc mașina și să mergem acasă la mine. Poți dormi pe canapea în noaptea asta, și te alături patrulei de dimineață. Cum sună?

— Nu, am nevoie să... Am nevoie să fiu acolo, cu

ceilalți. O să mă descurc.

Graham se uită la mine încruntat.

— Îmbrăcată așa, nu te duci nicăieri. Doar ghetele merg, dar cu hainele alea ude și subțiri, o să te ia frigul imediat. Vezi că ai o haină în spate, pe banchetă. Măcar ia-o pe aia.

Las telefonul din mână. Bâjbâi în spate și dau peste țesătura moale a unei jachete, cu o glugă cu blană. O trag spre mine și ceva umed îmi atinge mâna — cred că este apă pe bancheta din spate. Pun jacheta la mine în poală și observ că am pe mână ulei de motor, maroniu închis. Mă întind și iau un șervețel din suportul care e între mine și Graham.

Privindu-mi mâna îndeaproape, în timp ce mă șterg, simt un miros inconfundabil, ca de metal. Lichidul unsuros de pe mâna mea nu e ulei.

Am ieșit deja din Norton, iar Graham ține piciorul bine apăsat pe accelerație. Mergem mai repede decât ar fi indicat pe șoseaua asta udă. Stillhouse Lake se distinge în depărtare, dar deocamdată e mai mult o pată gri.

Pe mână am sânge.

Când îmi dau seama, simt cum totul din interiorul meu dispare, și nu am cum să mă gândesc la enormitatea descoperirii. Lancel Graham are sânge pe bancheta din spate a mașinii. Și totul, absolut totul începe să capete sens.

Dar nu îndrăznesc să las asta să se vadă.

Termin de șters mâna plină de sânge și bag șervețelul în buzunarul de la pantaloni, apoi întreb:

— Sigur Kyle n-o să se supere să-i port geaca?

Aproape sigur e jacheta fiului lui. Are acel miros specific unui adolescent.

— Cred că a vărsat ceva lipicios aici în spate, apropo.

— Mda, aveam de gând să curăț mizeria aia. Am lovit o căprioară când veneam de la pădure și am luat-o în mașină. Am lăsat-o la mine acasă în drum spre secție. Scuze. Ascultă, lui Kyle nu-i pasă de jachetă. Are destule. Tu ai mai multă nevoie de ea.

Graham are o voce atât de plăcută. Nuanțată, prietenoasă, adaptată la fiecare situație în parte. Avea pregătită o explicație pentru sângele din mașină. Nu simt nimic. Sunt amorțită pe dinăuntru.

Sunt doar un creier, punând cap la cap bucăți de informație, toată emoția fiind blocată de bătaia rapidă a sângelui în tâmpile mele. Așa se simte șocul, îmi spun. Nu-i nimic. Mă pot folosi de acest șoc.

Mi-l amintesc vizitându-ne casa, într-o zi care pare acum că s-a întâmplat cu mii de ani în urmă. Venise să-mi înapoieze telefonul fiului meu... sau un telefon care arăta ca al lui. Poate că un altul a fost programat identic cu tot ce avea Connor pe al lui. Din ce am aflat, la poliție e o tehnică des folosită să clonezi un mobil. Chiar Prester a spus-o.

Cel care s-a întors în casa noastră ar fi putut fi un telefon diferit. Un telefon care să ne înregistreze discuțiile. O cameră video prin care să fim urmăriți. Care să îi spună unde suntem și ce facem. Mă gândesc la mobilul pe care Connor îl ținea pe noptieră când dormea, când își făcea temele, când se juca pe calculator. Putea să fi aflat prin el și toate codurile și parolele folosite în casa noastră.

Deși codul alarmei poate că a fost cea mai simplă problemă. Graham m-ar fi putut vedea tastându-l în seara în care a venit la noi.

Ceva se crapă în mine. Simt impulsul violent al fricii, atunci când șocul începe să slăbească și durerea revine, puternică, incredibilă.

Poate că este cel mai important moment din viața mea.

Tăcerea e grea în mașină. Zgomotul pe care-l fac roțile în contact cu asfaltul ud este un sâsâit monoton. Nu mai sunt mașini în spatele nostru pe șosea. Nu se apropie faruri, nu e nimeni care să-mi sară în ajutor.

Am putea fi singurii oameni rămași în viață din întregul univers.

Telefonul îmi bâzâie din nou. Pun geaca peste el, ca să nu se vadă, și citesc mesajul.

Suntem la politie unde esti.

E de la Sam Cade. Nu e pe deal, în căutarea copiilor. Toată excursia asta a fost o minciună de la început.

Încerc să nu fac pic de zgomot când tastez.

M-a prins Graham.

Apăs pe *Trimite*, când mașina cotește brusc și următoarea chestie care se întâmplă e că mă lovesc cu capul de geam. Telefonul îmi zboară din mână. Nu reușesc să văd dacă s-a trimis mesajul. Întind mâna să-l apuc.

Graham se întinde în același timp cu mine, îl prinde și-l zdrobește de bara metalică de sub scaun. Lumina ecranului se stinge.

— Ah, la naiba!, spune el, ca și cum i-ar părea rău.

Îl scutură, de parcă ar putea să-l repornească. E un actor destul de bun. Pare jenat de gestul lui și, dacă nu aș fi atât de furioasă, mai că l-aș crede. Încerc să-mi opresc revărsarea de adrenalină în sânge, pentru că nu-mi este de folos în acest moment. Am nevoie să gândesc, nu să fiu panicată. Am nevoie de un plan.

Trebuie să-l ucid pe acest bărbat.

Dar, mai înainte, trebuie să aflu unde i-a dus pe copiii mei. Așa că, ușor, fără să atrag atenția, ridic rucsacul spre mine. Sunetul ploii ar putea masca trasul fermoarului. Mâinile îmi tremură rău din cauza terorii și a pulsului

rapid, dar reușesc să bag mâna în rucsac și să dibui după pistol.

Cutia în care e pus e așezată invers. Nu am cum să o deschid și să-l scot de acolo.

Lancel Graham se uită cu regret la telefonul meu distrus.

— Mama dracului, îmi pare rău pentru asta. Oricum, mai ai disponibilă clona de la secție. Vrei să verific?

Nu așteaptă să răspund. Își scoate mobilul și pare să dea un telefon, pentru că ecranul se luminează. Pare real, dar, din ce știu eu, poate că vorbește cu robotul sau înregistrează un mesaj.

— Salut, Kez. Uite, am distrus din greșală telefonul domnișoarei Proctor. Da, știu. L-am scăpat pe jos ca un dobitoc. Ai idee dacă apelurile ei sunt înregistrate?

Mă privește și-mi zâmbește cu ceva ce aduce a ușurare.

— Perfect. E minunat, Kez.

Închide.

— Nu trebuie să-ți faci griji. Băieții monitorizează apelurile. Kez o să mă sune dacă apar vești despre copii, bine?

E doar o punere în scenă a unei piese proaste. Cu siguranță n-a sunat la secția de poliție.

Cutia în care țin pistolul atârână greu în rucsacul meu. Dacă voi face o mișcare bruscă, mă va pocni, și o lovitură din partea unui bărbat de dimensiunea lui mă va pune sigur la pământ.

Trebuie să-mi controlez frica. Trebuie.

Reușesc să întorc cutia cu partea care trebuie în sus. Mi se pare că mi-a luat o eternitate. Îmi plimb degetele pe închizătoare. Mă rog ca Graham să nu-și dea seama ce fac acolo. E întuneric beznă în mașină. Dar, chiar și așa,

observ că trage cu ochiul la mâinile mele.

Nu știu cum am făcut, dar cutia a ajuns cu balamalele în sus. Acum am nevoie de încă două mișcări ca să ajung la închizătoare, și vreau să plâng, să țip isteric, să iau rucsacul și să-l pocnesc cu el în cap, dar nu îmi va folosi la nimic, deocamdată. Nu aici, pe șoseaua pustie, în noaptea asta cețoasă, cu ploaie care nu se mai oprește.

Sunt convinsă că și el e înarmat.

Cu siguranță arma lui e mai la îndemână decât a mea. Dacă nu-mi păstrez controlul, dacă mă las pradă emoțiilor, voi pierde.

Trebuie să fiu mai bună decât psihopatul ăsta.

Cotim spre Stillhouse Lake.

În seara asta nu e nicio barcă pe lac – luminile sunt aprinse în toate casele pe lângă care trecem, să țină departe întunericul și monștrii. La intersecția unde e casa familiei Johansen, el face stânga și urcă spre deal. Trecem prin fața casei Johansen, și îi văd pe ei înăuntru, în bucătărie, cu două pahare de vin roșu în mâini, vorbind, în timp ce ornează farfuriile pentru cină. Viața liniștită a unor străini. Acea imagine tulburătoare dispare într-o secundă, după ce lăsăm casa lor în urmă.

Văd casa lui Graham pe dreapta. E o clădire ca de țară, un fel de fermă, fără vreo pretenție la eleganță, cum e a familiei Johansen – modernă și minimalistă, cu multă sticlă, pe care tocmai am văzut-o. Casa polițistului se vede că a fost extinsă treptat, cu fiecare generație. Un cămin mai degrabă încropit. Cărămizile au culori diferite, în funcție de an.

În fața casei e parcată o altă mașină, plus două biciclete și un ATV. Într-o parte a curții stă și o barcă de dimensiune medie, gata să fie scoasă pe râu.

Toate facilitățile necesare unui bărbat care duce o

viață tihnită lângă lac.

Trecem și de casa lui. Acum, drumul e și mai prost, roțile se înțepenesesc ici și colo în noroi. Pietrișul aproape s-a terminat, acum e doar pământ.

Am ratat șansa. Credeam că vom opri la el acasă, iar planul meu era s-o iau la fugă, să mă ascund în întuneric. Apoi îmi spuseseam că aș putea trage un foc în geamul casei familiei Johansen, chestie care sigur ar fi adus poliția la fața locului, chiar dacă oamenii ăia nu m-ar fi lăsat să intru la ei în casă.

Dar el nu oprește. Întorc încă o dată cutia cu pistolul, de data asta rapid, cât ai clipi.

— L-am lăsat pe Sam sus pe deal, spune.

Mincinosule.

— Pe aici e drumul ca naiba, dar tu ai vrut să te duc la el, nu? Nu avem pe unde să mergem decât pe aici. Scuze pentru hârtoape.

Sunt conștientă că acest bărbat se joacă cu mine. Vocea îi e caldă și plăcută. Nu îi pot vedea fața, dar cred că îi e îmbujorată de entuziasm. Se bucură că îi iese planul, chiar dacă încearcă să n-o arate. Îi place partea în care el are controlul și în care prada lui nu are idee cât de nasoale vor deveni lucrurile.

Dar uite că prada știe.

Întorc cutia pentru ultima oară, ultima mișcare, dar lovim un bolovan, ceva uriaș, și rucsacul îmi zboară complet din mână.

Doamne. Doamne, nu.

S-a dus dracului. E atât de greșit.

Lancel Graham se întinde după rucsac, care a nimerit între noi. Îl ridică și-l azvârle pe bancheta din spate, fără să spună un cuvânt. Nu mai am timp. Nu mi-a mai rămas timp și acum nu mai am nici pistol, Dumnezeule, o să mă

omoare și pe mine și pe copiii mei. Și o să scape basma curată cu asta.

Trebuie să fac ceva acum.

— Echipa de căutare are stații de emisie-recepție? Cred că ar trebui să aflăm exact unde..., spun eu și mă întind spre stația lui, așezată pe suportul dintre noi.

Mă apucă de mână și pentru o secundă îmi spun *Până aici mi-a fost*, pentru că știu că nu mi-au mai rămas alternative. Ține o mână pe volan, cu alta mi-a prins încheietura; dacă mă aplec, l-aș putea lovi cât de tare pot între picioare, pe care le ține relaxate și depărtate. Asta mi-ar da un minut, cel mult două. Dar apoi, ce? E masiv, dar suspectez că e și rapid. Nu știu care e limita lui pentru durere, însă o știu pe a mea. Va trebui să-l imobilizez până ce scot arma din rucsac și să trag în el până ce-mi va spune unde i-a dus pe copiii mei. Apoi să-l mai împușc o dată, ca să dispară de pe fața pământului.

Văd că pe bancheta din spate, printre alte lucruri, este o pușcă. O văd cu coada ochiului, mai ales când se zgâlțâie mașina. Dar sunt aproape sigură că nu am cum să ajung la ea.

Mă gândesc totuși să risc, când Graham mă ia prin surprindere și îmi dă drumul mâinii, spunând:

— Scuze, Gwen. E doar faza că rahatul ăsta e proprietatea poliției, nu te pot lăsa să te joci cu el.

Introduce în stație un cod, iar ecranul se transformă în ceva albastru.

— Patrula a doua de căutare, mă auziți? Poliția aici. Patrula a doua, dați un semn. Vrem să vă aflăm coordonatele.

Mă uimește că prelungește jocul atât de mult. Nu e ca și cum frica îmi dispare, dar acum apare și îndoiala. Nu am idee ce mama naibii face. Clipesc și mă las pe spate, cu

adrenalina care-mi face inima să bată mai tare.

Mașina nimerește iarăși un șanț sau o groapă, și trebuie să dea drumul stației, ca să țină volanul cu ambele mâini. Îmi rânjește ca și cum s-ar scuza pentru calitatea proastă a drumului.

— Uneori, tot ce auzi în stație sunt paraziți, din pricina vremii. Iar muntele poate bloca semnalul. Vrei să încerci și tu? Dă-i drumul.

Nu-mi iau privirea de la el când apuc stația, apăs pe buton și repet cuvintele spuse de el:

— Patrula a doua de căutare, ne auziți? Avem nevoie de coordonatele voastre.

Știu acum ce face.

Se joacă cu mine, așa cum Mel se jucase cu victimele lui în garaj. Mă testează. Tăieturi mici, ca să mă vadă sângărând. E captivant, din punctul lui de vedere.

Nu primesc răspuns, evident. Doar paraziți. Ploaia ascunde totul, dar îmi dau seama că ne apropiem de capătul drumului. Când vom ajunge pe coama dealului, vom fi departe de absolut oricine ar putea fi prin zonă. În ploaie și noroi, unde nimeni nu va veni după noi.

Așa cum probabil a și plănuit.

Nu pot să-mi dau seama ce e în neregulă cu stația. Poate că e pe canalul greșit, sau a făcut ceva la antenă. Probabil nu-mi va fi de niciun folos...

Gândul îmi este brusc oprit de un răspuns în stație:

— Patrula a doua de căutare, vă auzim. Coordonatele noastre sunt...

Sunetul se pierde într-un zgomot indescifrabil, nu reușesc să rețin decât vreo două cifre.

Uit de planurile mele. Apăs pe buton.

— Spune din nou! Spune coordonatele!

Poate că am interpretat totul greșit? Poate că Graham

chiar spune adevărul? Pare imposibil, dar m-am mai înșelat de atâtea ori zilele astea.

Paraziți din nou, voce indescifrabilă. Încerc iar și iar, cu o speranță pâlpâind firav, și abia când Graham oprește mașina îmi dau seama că am ajuns în vârful dealului.

Graham parchează sub un copac uriaș. Picăturile care cad din ramurile lui sunt mai mari decât cele de ploaie, de parcă ar fi lovituri de ciocan. Le aud cu claritate în timp ce el oprește motorul, trage frâna și se întoarce spre mine. Apăs din nou pe butonul stației, dar mi-o ia din mână și o închide. O lasă să cadă în suportul dintre noi.

— Nu e de folos. Cum am zis, e greu să prinzi semnal.

Pare amuzat și îmi dau seama că nu m-am înșelat. Nu am greșit deloc. Nici în legătură cu sângele, nici cu faptele lui.

Nu m-am înșelat în legătură cu Lancel Graham.

Nici măcar nu am vorbit prin stație cu o patrulă plecată în căutare. Trebuie să fi fost un mesaj înregistrat.

— Suntem pe cont propriu aici, Gina, îmi spune.

Sună obscen, ca și cum mi-ar face avansuri. Vreau să țip. Vreau să-l lovesc în coaie, dar cred că se așteaptă până și la asta. Pare pregătit, sigur pe el.

— Numele meu nu e Gina. E Gwen, îi spun. Încotro a luat-o Sam? Am văzut harta lui Prester, a mers cumva spre nord?

Încerc să-mi deschid portiera. Așa cum mă temeam, e încuiată. Ultima fărâmbă de speranță moare în mine.

Nu mai am opțiuni. Va trebui să lupt. Sunt speriată de îmi pierd mințile, singură, neînarmată, față în față cu un bărbat masiv și puternic.

Nu am voie să pierd.

— Nu vrei să faci asta. Cu siguranță o să te pierzi pe

aici, o să-ți frângi gâtul căzând de pe deal. Uite, știu. Hai să-l sunăm direct pe Sam. Poate că-l prindem.

Încă mai joacă.

Eu nu.

Iau repede stația și îl lovesc cu ea în tâmplă, cu toată forța de care sunt în stare, și aud țipătul care îmi iese din gât. Mi se pare că geamurile mașinii se clatină. Lui Graham îi țâșnește sângele și țipă și el, iar eu îl lovesc din nou, și din nou, și nu mai am deloc control, ci doar furie pură, o furie binefăcătoare care mă face să-mi doresc să-l distrug. Plasticul se sparge și o bucată îi rămâne înfiptă în obraz.

Îmi dau seama că e amețit. Mă întind peste el să ajung la butonul din partea lui care blochează ușile, cel la care m-am tot holbat, și aud într-adevăr un țcănit, când ele se deblochează. Când mă retrag, îmi reped cu putere pumnul în coaiele lui și îl văd crispându-se, nemișcat, străbătut de durere. Deja m-am mișcat, când el începe să urle.

Îmi apuc rucsacul de pe bancheta din spate.

Dau de perete portiera pe partea mea și mă arunc afară, cu rucsacul și cu geaca în brațe.

Mâna lui se încheștează pe o bucată din geacă, iar eu alunec în noroi, iar panica îmi străbate corpul ca un curent electric. Nu-l pot lăsa să pună mâna pe mine. Las din mână geaca, mă prind cu mâna de mașină ca să mă ridic, apoi încep să alerg.

Pentru că, de data asta, chiar voi simți răsuflarea monstrului în spatele meu, pe ceafă.

13.

Odată ce sunt în spațiu deschis, ploaia mă lovește ca un cuțit, dar nu încetinesc. Gâfâi și sunt aproape orbită de teroare, dar trebuie să alung astea din minte. Am nevoie să gândesc.

L-am rănit pe Graham, dar nu l-am oprit definitiv. Nu știu ce arme are la el — o pușcă, poate și un pistol, și cuțite, fără îndoială. Eu am Sig Sauer-ul meu și rezervele de muniție care mi-au mai rămas de la tir. Pierderea jachetei e fatală. Frigul mușcă din mine până la oase, cu toată căldura pe care mi-o dă furia. Noroiul e în cantități uriașe peste tot, alunec la fiecare cinci, șase pași. Nu cunosc pădurea asta. Nu sunt o localnică. Nu am antrenament militar, ca Sam, ca Javier.

Dar nu îmi pasă de aceste dezavantaje. *Nu voi pierde.*

Adun tăieturi și vânățai, și știu că alergatul în beznă este o idee proastă. Încetinesc puțin, bâjbâi după o potecă, și de abia reușesc să nu fiu trasă în țeapă de o ramură ruptă a unui copac uriaș.

Mă așez jos la un moment dat și îmi desfac rucsacul. Scot pistolul, îl încarc pe nevăzute. Șapte gloanțe mai am în rezerva mea, pentru că încărcătorul pistolului e gol, din câte observ. Probabil mi-a fost descărcat cât am stat la poliție și când mi-au verificat tot ce aveam la mine.

Doar șapte gloanțe.

Nu am nevoie decât de unul, îmi spun. Sigur că e o minciună.

Adrenalina îi face pe oameni să nu stea o clipă pe loc. Îi face periculoși, mai ales atunci când ar trebui să cadă secerați la pământ.

Dar e valabil și pentru mine. Nici eu nu voi cădea la pământ. Nu mă voi da bătută.

Frică mă face mai puternică, mai alertă.

În ochi îmi intră o lumină albă, strălucitoare, și un curent electric îmi ridică firele de păr de pe corp. Fulgerul lovește un copac. Ia imediat foc, și în lumină văd silueta lui Graham, venind spre mine. E la vreo douăzeci, treizeci de metri distanță.

Trebuie să mă mișc. Sigur m-a văzut și el când fulgerul a luminat pădurea.

Copacul arde, ploaia cade în continuare, iar sub tălpi am noroiul alunecos. E cel mai viu coșmar pe care l-aș fi putut avea. Mor de frig, dar aproape că nici nu mai simt – toată concentrarea mea este să mă mișc cât mai repede, cât mai sigur posibil. Nu știu dacă Graham s-a apropiat și mai mult. Nu pot risca să trag până ce nu-l am în raza vizuală. Să țintești panicat e cea mai mare prostie.

Și nu vreau să-l ucid, din greșală. Am nevoie de el în viață. Trebuie să aflu unde îmi sunt copiii.

Lupta mea e mai grea decât a lui, în aceste momente, dar, ciudat, mi-l imaginez pe Mel turnând vorbe în urechea mea, cuvinte de încurajare.

Poți face asta. Eu te-am făcut mai puternică.

Urăsc să recunosc, dar are dreptate.

Sunt pe la jumătatea pantei când simt o înțepătură îngrozitoare în brațul stâng. E ca și cum cineva ar fi turnat pe mine apă opărită. Durerea mă aruncă în genunchi,

apoi mă prind cu mâinile de copaci, de ramuri, de rădăcini, ca să nu mă prăbușesc la vale. Simt miros puternic de praf de pușcă aprins și mă gândesc, cu surprindere sinceră, că m-a nimerit. Partea logică a minții mele spune că nu este așa de rău. Nu m-a nimerit din plin, ci mai degrabă glonțul mi-a șters brațul. Dacă aș fi luat-o în plin, brațul mi-ar fi fost spulberat din umăr. Încă îmi pot mișca mâna.

Teroarea din mine amenință cu toate astea să mă dărâme de pe drumul pe care am ales să merg, îmi spune să găsesc un loc sigur unde să mă ghemuiesc și să mor. Nu pot scăpa lucrurile de sub control.

Aud ceva printre zgomotele făcute de tunetele care nu se mai opresc și curgerea neîncetată a ploii.

Graham râde.

Mă prind de un trunchi gros de copac și încerc să-mi trag răsuflarea, și când privesc înapoi văd un alt fulger care luminează pădurea. Graham nu e cu mult în urma mea. Ridică mâna să-și acopere ochii de lumina puternică a fulgerului și îmi dau seama că poartă ochelari speciali pentru vedere nocturnă.

Mă poate vedea prin întuneric.

Simt un val de disperare. Am doar șapte nenorocite de gloanțe, nu am cum să nimeresc ce trebuie în întunericul ăsta, în apăsarea asta scârboasă, alunecoasă. Iar el mai poate acum să și vadă în beznă. Simt cum îmi pierd puterile. N-o să-mi găsesc niciodată copiii. O să mor aici și o să putrezesc pe munte, și nimeni nu va afla vreodată cine m-a ucis.

Ceea ce mă pune din nou pe picioare este o imagine cu Armata Psihopaților, gândul că ei se vor bucura de soarta mea.

Bine i-a făcut cățelei. Dreptate, în sfârșit.

Nu vreau să le ofer o victorie.

Aștept ca polițistul să se apropie și mai mult. Dacă vreau să trag, nu vreau să irosesc glonțul. Pot face asta. Să aștept un fulger care să-l orbească pentru o clipă, din nou, apoi să fac un pas în față.

E doar o țintă de hârtie la poligon — *pot s-o fac*.

Și se întâmplă perfect. Lumina alb-albăstruie a fulgerului mi-l înfățișează pe Graham clar, iar eu trag, calmă. Doar că exact cu o secundă înainte să apăs pe trăgaci, simt țeava unui pistol apăsată pe gâtul meu și îl aud pe Kyle Graham, fiul cel mare:

— Am prins-o, tată!

Surprinderea amorțește panica, și nu gândesc. Doar acționez.

Mă întorc spre stânga, uimitor de agilă și sigură pe picioarele mele înfipite în noroi, și dau la o parte țeava pistolului cu o lovitură puternică a brațului, apoi prind pistolul și îl întorc spre Kyle, ținându-l bine. În timpul mișcării, strecor un genunchi între picioarele lui și lovesc. Îmi temperez lovitură în ultimul moment, amintindu-mi că nu mă lupt cu un bărbat, ci cu un puști, un băiat cam de vârsta fiicei mele. Nu e vina lui că taică-su este psihopat, nu mai mult decât este vina lui Lanny de a fi fiica criminalului în serie Melvin.

Dar, chiar și așa, Kyle e luat complet pe nepregătite. Se îneacă și se împleticește pe picioare, dând drumul pistolului. Greutatea armei îmi trage puternic în jos brațul rănit. Îl vâr în buzunarul de la blugi, sperând că n-o să fac tâmpenia să mă împușc singură. Îl împing pe Kyle cu cealaltă armă în coaste.

— Fugi sau o să te omor!, urlu la el, și fulgerul care lovește imediat mi-l arată alergând spre coama dealului, nu în jos.

Mă întreb oare de ce, dar nu am timp să mă gândesc la asta prea mult. Ridic arma și o îndrept în direcția unde ar trebui să fie tatăl lui.

Trag.

Cred că am ratat, dar nu cu mult. Poate i-am trimis totuși în corp niște scânteii de foc, să mă țină mine.

— Târfo!, urlă Graham. Kyle! Kyle!

— L-am lăsat să plece!, strig și eu. Unde sunt copiii mei? Ce le-ai făcut?

Mă pun la adăpost în spatele trunchiului unui copac în timp ce îi vorbesc.

— O să fii cu ei în curând, nenoroci...

Tunetul acoperă sunetul armei care se descarcă, și simt cum trunchiul copacului încasează gloanțele destinate mie. Mă întreb cât de bine înarmat este Graham. Dacă îl pot provoca să tot tragă, până va rămâne fără gloanțe. Dar nu... Lancel Graham a planificat totul minuțios, nu mă pot baza pe ceva atât de simplu, la care sigur s-ar fi gândit și el.

La următorul fulger, îmi dau seama că stau foarte aproape de o potecă, una care duce spre vest. Fulgerele sunt tot mai dese și bănuiesc că afectează eficiența ochelarilor cu vedere nocturnă pe care-i poartă. Îi va fi tot mai greu să mă repereze.

Mă las în jos și merg mai mult aplecată, sperând să mă ia drept un cerb, dacă îmi vede silueta. Ajung în punctul în care poteca începe să șerpuiască spre baza dealului. Mă gândesc dacă nu cumva la capătul ei este vreun adăpost construit de Graham, unde aș putea găsi un indiciu despre copiii mei. Poate există o dovadă a locului unde i-a dus...

Cobor, alunec, mă prăbușesc, iar mâna rănită și capul mi se lovesc de un bolovan ascuțit, aflat în drum. Scânteii

și stele strălucitoare, și un val de durere înghețată. Am pentru câteva clipe senzația că totul în jurul meu a devenit moale, ca de vată. Stau în ploaia rece, pe pământ, gâfâind, scuipând apă ca un biet naufragiat care se îneacă. Mi-e frig. Doamne, mi-e atât de frig, și mă întreb brusc dacă voi mai găsi forța să mă ridic. Capul îl simt ciudat, greșit, și îmi dau seama că sângerez cu putere. Simt cum mă părăsește toată căldura rămasă.

Nu. N-o să mor aici.

Nu știu dacă Graham mai e pe urmele mele. Nu știu nimic decât că trebuie să mă ridic, oricât de frig mi-ar fi, oricât de rănită aș fi. Trebuie să ajung la poalele dealului și să găsesc ajutor. În orice fel posibil. O să trag cu pistolul într-un tablou original, de colecție, al familiei Johansen, dacă de asta e nevoie ca să-i oblig să mă ajute.

Când bâjbâi prin noroi, observ că am pierdut pistolul meu. Probabil s-a întâmplat în cădere. Încă mai am arma confiscată de la Kyle, care, în mod uimitor, nu mi-a făcut până acum o gaură în picior. O scot din buzunar și mă reazem de bolovan. Sângele îmi curge șiroaie pe față, dar este imediat diluat de ploaia care continuă să cadă.

Încep să cobor din nou. Mă simt ca într-un coșmar din care nu pot scăpa și am vaga senzație că Graham e în spatele meu, tachinându-mă, râzând de mine. Apoi, Graham se transformă în Mel, Mel cel din spatele geamului de la închisoare, rânjind la mine cu dinții plini de sânge. Pare un coșmar atât de viu, dar, când mă întorc la următorul fulger, observ că nimeni nu e în spatele meu.

Sunt singură.

Și aproape am ajuns.

Acolo unde copacii s-au rărit și se vede șoseaua, ceva mă face să înlemnesc și să mă las în jos pentru a privi mai bine. Sunt conștientă de bătaile rapide ale inimii mele,

dar mă simt în același timp și amețită, încetinită, de parcă m-aș pregăti să trag un pui de somn. Probabil am pierdut mai mult sânge decât credeam, iar frigul îmi face corpul să muncească și mai mult. Tremur convulsiv. Știu că e ultimul pas înainte ca o căldură înșelătoare să cuprindă trupul și să simți impulsul de a adormi. Nu mai am mult timp la dispoziție. Trebuie să ajung la camionetă și să iau jacheta lui Kyle. Mă va ajuta la ceea ce urmează – alergatul rapid până la casa familiei Johansen.

O mișcare în apropierea copacului mă face să îngheț. Ploaia s-a mai oprit. Văd camioneta parcată, dar lângă ea o curbura care nu ar trebui să fie acolo. E capul cuiva. Prea mare ca să fie al lui Kyle. În plus, copilul a alergat în susul dealului, nu spre șosea.

Lancel Graham stă acolo și mă așteaptă. A făcut o mișcare clasică de ambuscadă. Uitându-mă la el, îmi amintesc felul calm și rațional în care Mel a descris procedurile lui într-un interviu de acum câțiva ani: se ghemuia lângă mașină și aștepta să se apropie femeia, apoi o ataca brutal, ca să nu-i dea timp să aibă o reacție.

Funcționa de fiecare dată.

Graham e genul ăla de fan împătimit – cunoaște modul în care opera fostul meu soț, mișcările, strategiile.

Dar nu mă cunoaște pe mine.

Eu i-am supraviețuit lui Mel.

O să scap și de nemernicul ăsta deghizat în polițist.

Nu sunt departe de poteca pe care am urcat cu mașina în sus pe deal, și mă îndrept cu grijă spre locul unde vreau să ajung.

Ajung în punctul perfect de observație, apoi ezit. Mi-e frig. Sunt înceată, am pierdut sânge. Sunt confuză din cauza rănii de la cap.

Dacă n-o să meargă? Dacă o să mă împuște pur și simplu?

Nu. M-a hăituit ca să mă captureze, nu ca să scape de problema pe care o reprezintă. Cu vederea nocturnă de care dispune, m-ar fi spulberat cu un glonț până acum. Vrea să mă prindă în viață.

Îi place jocul.

Foarte bine, Lance. Să ne jucăm ceva.

Ies de după un copac, șchiopătând, mișcându-mă cât pot de încet. Mă asigur că arăt groaznic, la fel de praf pe cât mă simt. Când ajung în dreptul camionetei, chiar dacă la distanță, mă arunc în genunchi și îmi pun mâinile în jurul corpului.

Slăbită.

Învinsă.

Nu mă uit să văd pe unde se află Graham. Știu că o să vină, atras de magia victimei. Dau impresia că încerc să mă ridic, dar că picioarele nu-mi pot susține greutatea, apoi cad la loc. Pistolul e tot în buzunar, ascuns bine.

Aștept.

Nu-l aud venind prin ploaia care s-a mai potolit, dar tot face un fâșâit constant, însă îl simt, ca pe o sursă de căldură la marginea simțurilor mele. E atent, mă înconjoară mai întâi de la distanță. Îl văd printre gene. Are un pistol în mână și se apropie tot mai mult.

Apoi, iată-l.

Văd carâmbul plin de noroi al bocancilor, și blugii care au acum o culoare închisă, la fel ca pământul pe care a alunecat. Țeava pistolului e îndreptată spre capul meu. M-ar putea ucide și îmi dau seama ce mult îi place poziția pe care o are. Îi place să mă vadă înfrântă.

— Femeie proastă ce ești, spune. A spus că vei pune botul fără probleme.

Vocea lui Graham devine și mai ascutită, mai tăioasă.

— Ridică-ți curul nenorocit de acolo și o să te duc

să-ți vezi copiii.

Un gând răzleț îmi trece prin minte: mă întreb unde e soția lui Graham. Simt o milă copleșitoare pentru copiii lui, crescuți de acest bărbat dus cu pluta. Dar gândul zboară repede în noapte, pentru că, pe sub mila de o clipă, mă simt la fel de dură precum țeava pistolului îndreptată spre mine. Puternică, asemeni unui arme.

Pentru că n-o să mor aici.

Mă mișc foarte puțin, și par în continuare descurajată, gata să ascult orice îmi va cere. Mă ridic în picioare, ajutându-mă de mâini.

Când am o poziție sigură, ridic arma cu tot calmul din lume.

Își dă seama de greșeala pe care a făcut-o chiar înainte să trag.

Nu țintesc spre cap. Nici spre centru, nu spre punctul acela care e cel mai greu de atins pe ținta poligonului. Iau în vizor nervul din umărul drept al lui Graham. E dreptaci, la fel ca mine.

Glonțul pătrunde exact acolo unde îl trimit eu. Aproape că văd cum pătrunde în carne, ravagiile pe care le face acolo. Va sparge un os, va distruge nervi. O rană în umăr nu e ce e făcută să pară în filme – dacă tragi cum trebuie, sunt șanse mari să nu-și mai poată folosi mâna respectivă niciodată.

Iar eu am tras cum trebuie.

Țipătul lui Graham e scurt și ascuțit. Se împleticește și încearcă să-și apuce propria armă, și ar fi reușit, dacă nu m-aș fi asigurat că nu va mai putea apuca obiecte cu acea mână. O scapă imediat și bâjbâie cu degetele care nu mai sunt în stare de nimic. E rănit grav, dar una din chestiile corecte din filme e că astfel de răni nu provoacă moartea.

Nu imediat, oricum.

Îmi îndrept spatele. Mă simt încălzită acum. Calmă, detașată, așa cum sunt când trag la poligon. Graham tot încearcă să-și apuce pistolul, până ce îl împing mai departe. Îmi rânjește, obosit.

— Curvă nemernică. Auzisem că va fi floare la ureche cu tine.

— Cu Gina Royal ar fi fost, îi răspund. Spune-mi unde sunt copiii.

— Să te fut.

— L-am lăsat pe fiul tău să scape. Aș fi putut să-l omor.

Văd cum ceva i se schimbă în expresia feței. E doar o strâmbătură, dar e reală.

— Te las să trăiești, dacă îmi spui unde sunt copiii. Nu vreau să te omor.

— Du-te dracului. Nu sunt *ai tăi*. Sunt *ai lui*. Și îi vrea înapoi. Are nevoie de ei. Nu e despre tine, Gina.

— Bine, îi spun.

Fac un pas spre dreapta, iar el se clatină în aceeași direcție, stând mereu în fața mea. O fac din nou, și din nou, până ce eu ajung cu spatele la deal și el este cu spatele spre cărare. Dincolo de cărare e prăpastia, hăul.

— O s-o facem atunci într-un fel care n-o să-ți placă.

Nu se așteaptă la ce urmează. Înaintez și îl îmbrânlesc, iar el își pierde orice urmă de prezență de spirit. Nu aș fi încercat asta dacă nu l-aș fi rănit mai întâi, dar așa merge la fix. Se dă mult înapoi, clătinându-se, apoi se prăbușește de pe picioare. Văd ramura însângерată, ascuțită, în care m-am rănit eu mai devreme, cum îi intră prin piele undeva în apropierea ficatului. Nu e o rană care să-i provoace moartea imediată, dar e serioasă. Cade, și ia cu el ramura care i s-a înfipt în trup. Încearcă să-și scoată lemnul din carne, dar mâna nu îi funcționează cum trebuie.

— Scoate-o! La dracu', scoate-o!, strigă disperat la

mine. Iisuse Christoase!

Ploaia s-a oprit aproape de tot. Bâjbâie prin noroi, încercând să tragă cu degetele lemnul afară, care s-a umplut de sânge. Mă las pe vine și îi pun pistolul la tâmplă.

— Lui Iisus nu-i place să-i invoci numele așa, aiurea. Și nu prea a sunat a rugăciune, oricum. Spune-mi unde sunt copiii mei și o să trimit după ajutor. Dacă n-o faci, te las aici. Prin pădure bântuie urși, pume, coioți. N-o să le ia mult să te găsească.

Brațul a început să mă doară atât de rău. Parcă mi-ar fi dat cineva foc. Încerc să-mi păstrez cumpătul, totuși, pentru că e necesar. Orice semn de slăbiciune mi-ar fi fatal.

Fața i-a devenit atât de palidă, încât luminează în întuneric. Îi iau din buzunar cheile camionetei. Dau de un cuțit într-un buzunar și îl iau și pe acela. Găsesc și telefonul lui – are nevoie de amprentă ca să fie deblocat, așa că îi iau mâna, care îi tremură puternic, și apăs degetul lui pe ecran. La primele încercări nu merge, pentru că se smucește, apoi reușesc.

— Ultima strigare, îi spun. Spune-mi unde sunt și o să-ți salvez viața.

Deschide gura și mă gândesc pentru o secundă că e pe cale să-mi spună. E speriat și pare vulnerabil. Dar o închide fără să scoată un cuvânt și se uită la mine, speriat. Mă gândesc de ce se mai teme așa de rău. De mine?

Nu.

De Melvin.

— Lui Mel nu-i pasă dacă trăiești sau mori, îi spun, aproape cu milă. Spune-mi mie. Eu te pot salva.

Văd exact care e clipa când se hotărăște. Când renunță la fantezie și pare să devină conștient de realitate. Melvin Royal n-o să-i vină în ajutor. Nimeni n-o să

vină. Dacă îl las aici, o să moară după ce o să piardă tot mai mult sânge, sau animalele îl vor sfâșia. Sau, dacă are noroc, în cealaltă ordine. Natura e dură, nemiloasă.

La fel și eu, când e nevoie.

— E o cabană de vânătoare... Pe munte. A fost a lui bunicu. Acolo sunt.

Își linge buzele palide.

— Băieții mei îi păzesc.

— Nenorocitul. Sunt doar niște copii.

Nu răspunde. Simt un alt impuls de furie și vreau să termin odată cu totul. Mă întorc și pornesc spre camionetă. Încearcă și el să se ridice, desigur, dar, cu rana la umăr și cu creanga care i-a perforat ficatul, nu prea e în stare să se țină pe picioare. Frigul îl va ține în viață pentru moment, va încetini pierderea sângelui.

Când mă urc în mașină și pornesc motorul, primul lucru pe care-l fac e să caut numărul Keziei Claremont.

Mă opresc la litera A, pentru că acolo, chiar în capul listei, este un nume pe care-l recunosc. Nu e atât de comun. Nu l-am mai văzut la altcineva, doar în Biblie.

Absalom.

Decepția e uriașă și simt cum mă prăbușesc în mine.

A fost un joc. Absalom, trolul care îmi devenise un aliat constant. Cel care îmi lua banii și îmi fabrica identități noi. Care știa mereu unde să mă găsească. Care *mă direcționa acolo unde dorea să merg*.

Se explică de ce am căutat mereu vinovații în direcția greșită. Lancel Graham era un localnic, familia lui locuia aici de generații bune. Eu și Kezia l-am trecut imediat pe lista celor care nu erau suspecti. La naiba! I-am trimis până și numele suspecte lui Absalom, să le verifice. Probabil că i s-a părut atât de amuzant.

Nu m-a ajutat niciodată, nu mi-a fost aliat. A fost de

partea lui Mel tot timpul acesta, mutându-mă ca pe un pion pe tabla de șah.

M-a dus până în curtea fanului numărul unu al fostului meu soț.

Trebuie să închid ochii un moment, să-mi alung furia nimicitoare care arde prin venele mele. Apoi continui să caut numărul Keziei în agenda lui Graham.

Am doar două liniuțe de semnal, dar sună. Răspunde, și îmi dau seama că e în mașină – aud zgomotul roților.

— Lance? Lance, am aflat totul. Trebuie să-i dai drumul femeii ăleia chiar acum și să-mi spui unde ești. Lance, ascultă-mă, bine? Putem îndrepta lucrurile. Vorbește cu mine.

Îmi fusese teamă că era și ea implicată în plan, dar simt furie și în vocea ei, deși se chinuie să nu o arate. Încearcă să-l potolească și să-l facă să se predea.

Încearcă să mă salveze.

— Eu sunt. Sunt Gwen.

— Iisuse!

Aud mai multe zgomote, ca și cum ar fi scăpat telefonul din mână. Aud apoi și o voce de bărbat, dar nu-mi dau seama ce spune.

— Gwen, unde ești? Unde naiba sunteți?

— Pe deal, mai sus de casa lui Graham. Avem nevoie de o ambulanță, îi spun polițistei. E împușcat și i-a intrat un lemn în abdomen. Am nevoie de poliție. Mi-a spus că sunt în cabana bunicului lui. Copiii mei. Știi unde vine asta?

Tremur atât de tare și îmi clănțâne dinții. Am dat drumul la radiator, iar căldura aia mă face să mă simt ca-n rai. Iau jacheta lui Kyle și o pun pe umeri. Brațul stâng încă mă arde oribil, dar, când mă uit în oglindă, observ că schije nu au pătruns atât de rău pe cât mă așteptam. Rana de la cap e mai urâtă. Mă simt slăbită și amețită.

Pun degetele și simt sânge lipicios pe scalp. Încerc să țin apăsător. Aproape că ratez spusele Keziei, la telefon.

Dar nu, nu e Kezia. E Sam. El e bărbatul care se afla în mașină cu ea.

— Gwen, ești bine? Gwen?

— Sunt bine, mint eu. Copiii mei... băieții lui Graham sunt și ei acolo, la cabană. Nu am idee dacă sunt înarmați...

— Nu-ți face griji pentru asta. Venim chiar acum spre tine, OK?

— Graham are nevoie de o ambulanță.

— Să-l ia naiba pe Graham, zice Sam și surprind furia din vocea lui. Tu ești bine?

Am încercat să-mi apăs un șervețel pe scalp, ca să opresc sângerarea, dar e deja îmbibat, iar sângele continuă să curgă.

— O să am nevoie de niște copci. Sam?

— Aici sunt.

— Te rog. Te rog ajută-mă să ajung la copiii mei.

— Vor fi bine. Ajungem la ei imediat. Tu doar stai acolo. Kez știe exact unde este cabana. Venim, suntem pe drum. Direct la tine venim.

Kezia conduce, și am fost cu ea în mașină ca să știu că nu se teme de viteză, când e în joc viața cuiva. Pot vedea deja girofarul mașinii de poliție, atunci când cotește după casa familiei Johansen.

Sam încă mai vorbește, dar sunt atât de obosită... Telefonul mi se odihnește pe picior, deși nu mai țin minte când l-am lăsat din mână. Capul care îmi pulsează îmi e sprijinit de geamul mașinii. Deja nu mai tremur.

Mai apuc să spun ceva despre copiii mei, despre cum vreau să-i găsesc, înainte ca totul să se scufunde într-un întuneric profund.

14.

— Gwen? Doamne Dumnezeule.

Deschid ochii. Sam e lăsat în genunchi lângă mine, și arată ciudat. Se întoarce spre cineva din spatele lui și strigă:

— Am nevoie de trusa de prim-ajutor!

Kezia e lângă el și îi întinde o sacoșă mare, roșie. El o deschide și scotocește înăuntru.

— Ce faci?, îl întreb.

Nu prea îmi recunosc vocea. Partea bună e că nu mă mai doare nimic, aproape nimic. Uimitor ce poate face puțin somn.

— Sunt bine, spun.

— Ba nu ești. Taci din gură.

Ia niște bandaje și mi le înfășoară pe cap, iar durerea se întoarce, străfulgerător.

— Poți să ții?

Îmi pune mâna peste bandaj, apoi mai înfășoară unul pe deasupra.

— Cât sânge ai pierdut?

— Mult. Dar nu contează! În ce direcție e cabana?

— Nu mergi la nicio cabană.

Bâjbâi după pistol. Sam mi-l ia din mână și îi scoate gloanțele, apoi îl aruncă pe bancheta din spate.

— Nu mergi în altă parte decât la spital. Trebuie să ți

se facă o radiografie la cap. Nu-mi place deloc cum arată.

— Nu-mi pasă. Merg la cabană! Ai primit mesajul meu?

Sam mă privește mirat.

— Când?

— Nu contează.

Lui Graham îi ieșise. Îmi distrusese telefonul înainte ca mesajul să se trimită.

— Cum ți-ai dat seama ce a făcut Graham?

— Nu a apărut când am început căutările. Kez a făcut niște cercetări. Se pare că își luase câte o zi liberă de fiecare dată când apăruse o răpire, și apoi încă o zi liberă când a trebuit să scape de cadavre. Kez a avut mereu o presimțire legată de el. Când am aflat că a venit la secție și te-a luat cu mașina...

— Mulțumesc, zic eu.

— Mda, nu-i ca și cum am făcut cine știe ce treabă încercând să te salvăm.

— Sam. Îți mulțumesc.

Ne privim câteva secunde, apoi el dă din cap și continuă evaluarea rănilor mele.

Kezia a plecat să vadă ce e cu Graham. Se întoarce și ia cu ea trusa de prim-ajutor, iar la scurt timp aud venind și o ambulanță.

— Știi unde e cabana?, îl întreb pe Sam.

Acum îmi bandajează mâna lovită de schije.

— Te rog, Sam, trebuie să știu. Lasă aia, voi fi bine.

— Nu ești bine.

— Sam!

Suspină și se așază lângă mine.

— E mult de urcat și nu ai condiția necesară.

— Ți-am spus că sunt bine. Uite.

Trag de mine să mă ridic de pe scaun și să ies din

camionetă. Mâinile nu-mi mai tremură.

— Vezi?

Sunt luată prin surprindere când el mă îmbrățișează, dar mă simt bine în brațele lui. Mă simt în siguranță. Am avut încredere numai în oamenii nepotriviți, și i-am alungat pe cei care mi-ar fi făcut bine. Poate că nu mă știam nici pe mine așa cum ar fi trebuit.

— Nu ești OK, dar știu că trebuie să o faci, spune el. Știu că o vei face și fără mine.

— Normal că o s-o fac, îi zic. Dă-mi arma înapoi.

Mă sărută pe frunte, chiar sub bandaje, și se asigură încă o dată că sunt bine strânse. Apoi îmi încarcă arma la loc și mi-o întinde. O strecor în buzunar.

Paramedicii se ocupă de Lancel Graham. Kezia se întoarce la noi și îi întinde lui Sam o vestă antiglonț. Sam începe să mă îmbrace pe mine cu ea. Când dau să protestez, da sever din cap.

— Nu. Nici să nu te gândești.

Îl las să continue. El și Kez își iau încă un rând de arme din mașina de poliție.

— Prester ne trimite întăriri, spune, după ce vorbește ceva la telefon. Dar va mai dura până ce restul patrulei de căutare o să ni se alăture.

— A spus s-o luăm înainte?, întreabă Sam.

Polițista ridică o sprânceană.

— Nu, la naiba, a zis să așteptăm. Vreți să așteptăm? Sam clatină din cap.

Eu întreb:

— În ce direcție este?

Sam avea dreptate – nu sunt pregătită pentru asta,

dar nu contează. Nu las amețeala mea accentuată să ne încetinească, iar Sam își ține mereu ochii pe mine. Mă simt turtită sub vesta antiglonț, care mi-a fost trasă pe sub jacheta groasă. Transpir ca naiba și îmi e foarte cald. Noaptea e încă rece, totuși. Corpul meu își folosește toate resursele ca să mă țină în picioare.

Kezia e agilă ca o panteră la urcare – o luăm pe altă potecă, una și mai alunecoasă. Trecem de bolovanul unde m-am lovit la cap, iar lanterna ei luminează niște pete de sânge rămase pe piatră. Al meu, sângele meu. Polițista nu spune nimic, nici Sam, dar el vine și mai aproape de mine, parcă pregătit să mă prindă în caz că am nevoie.

Fulgerele s-au oprit, la fel și ploaia, dar vântul s-a înțetit și mai tare. Uneori, am senzația că pinii dansează. Simt nevoia să privesc mereu în urma mea, ca nu cumva Lancel Graham să se strecoare după noi, furișat, ca un nelegiuit ce este. *Graham e în spital. Va fi un noroc chior dacă reușesc să-i salveze ficatul.*

Dar, deși rațiunea îmi spune altceva, în fața ochilor tot mi se desfășoară un film horror. Încep să halucinez. Aud pe cineva plângând. Lanny. O aud pe fiica mea plângând, și îmi deschide o rană adâncă în interior. Mă întorc spre Sam. Am întrebarea pe buze, vreau să știu dacă și el aude plânsul, dar știu care e răspunsul.

Îmi pierd controlul.

O oră mai târziu, ajungem la un luminiș. Întrezăresc cabana, ascunsă sub o stâncă. De la depărtare, e pur și simplu invizibilă. Trebuie să știi unde să o cauți, dacă într-adevăr vrei să o găsești. E veche, deși se vede că a fost reparată. I-a rămas un aer de parcă ar veni de undeva din afara timpului.

Kezia își îndreaptă lanterna puternică înspre ușa cabanei.

— Kyle și Lee Graham! Ieșiți imediat afară! Sunt polițist Claremont.

Are vocea unei persoane obișnuite să dea ordine, ca o profesoară care ar scoate în fața clasei elevii ce nu au fost cuminți. Dacă aș fi adolescentă, cu siguranță m-aș supune unei astfel de voci.

Se vede ceva mișcare înăuntru, o draperie e trasă în lături, apoi ușa se crapă puțin și un băiat țipă:

— Unde e tatăl meu?

Kezia face un pas în față, făcându-ne în același timp semn să stăm la locurile noastre.

— Lee? Lee, mă cunoști. Tatăl tău e bine. E pe drum spre spital. Tu ieși afară acum, da? Uite, îmi las arma deoparte, e bine așa? Tu doar ieși afară din casă.

Cel mai mic dintre băieții Graham se strecoară afară. Poartă o haină prea mare pentru el și pare palid și speriat.

— Nu am vrut, spune el grăbit. Nu am vrut! Nu vreau să dau de necaz!

— N-o să dai, scumpule, n-o să dai. Vino încoace.

Kezia îi face semn să vină la ea, apoi îi face un gest lui Sam, care vine în fugă și apucă băiatul de braț, îl aduce acolo unde stăm noi. Lee deschide gura să protesteze. Îi pun o mână pe umăr și mă las în jos ca să-l privesc în ochi.

— Copiii mei sunt înăuntru?, îl întreb.

Dă din cap, într-un final.

— Nu a fost vina mea. I-am spus lui Kyle că nu ar trebui să facem asta. Dar...

— Dar nu te poți împotriva tatălui tău, spun eu, și văd ușurarea care îi apare copilului pe chip.

Trauma. Deși s-a interpus între mine și copiii mei, tot îmi vine să-l iau în brațe. Nu o fac, dar simt cât de pierdut este.

— Înțeleg. O să fie bine. Tu trebuie doar să stai aici.

Stai jos și nu face nicio mișcare.

Kezia se apropie și mai mult de cabană.

— Kyle! Kyle, trebuie să ieși afară! Mă auzi? Kyle?

Mă întorc spre Lee, care stă acum ghemuit, fără să se uite spre cabană sau la noi.

— Lee. Fratele tău este înarmat?

— Are o pușcă, spune el. Nu-l răniți! Nu face decât ce i-a zis tata să facă!

Cred că e totuși mai mult de atât. Lance Graham a avut încredere în Kyle să se strecoare prin spatele meu în întuneric. Mă întreb dacă l-a ajutat pe tatăl lui și cu alte lucruri. E bine dezvoltat pentru vârsta lui și destul de arătos. Poate că a jucat un rol în distragerea tinereilor înainte de a fi răpite. Mi-l imaginez mergând la fata aceea din parcare de cofetărie. Conducând-o la camioneta tatălui său.

Simt spasme de dezgust atât de puternice, încât sunt aproape să vomit.

Îi spun Keziei că fiul cel mare are o pușcă, iar ea dă din cap, îngândurată. Și-a scos deja pistolul.

— Sam, mergi prin spatele cabanei. Nu vreau să-l pierdem pe Kyle, în caz că mai este și altă ieșire. Tu stai aici cu cel mic, îmi zice mie.

Sam deja a pornit să facă înconjurul cabanei. Buruienile sunt cât un stat de om, sper să nu fie șerpi strecurați prin ele. Nu se întoarce repede înapoi, deci bănuiesc că a găsit o intrare. Bănuiesc că acum o păzește.

— Eu intru, îi spun Keziei.

— Nu, nici să nu te gândești!

Întinde mâna să mă oprească, dar deja am trecut de ea. Merg direct la ușa din față. Văd draperia cum se mișcă. Kyle mă urmărește, e clar. Mă întreb dacă un glonț va trece ușor prin vesta asta — s-ar putea, de la acea distanță.

Depinde de calibru și de fibră.

Am scos și eu pistolul și îl țin rezemat de picior, în timp ce apăs pe clanță. Ușa se deschide. Kyle nu s-a gândit să o încuie după ce fratele lui a ieșit.

Înăuntru e întuneric beznă. Pe o masă pâlpâie o lumânare, în camera din spate. Disting chipul lui Kyle, așezat la fereastră. Are pușca îndreptată spre mine.

Nu mai e nimeni în cabană.

A fost o cursă.

Mă întorc și urlu, pornind spre ușă, iar glonțul pornit din pușca lui Kyle mă ratează de puțin. Alerg spre Kezia și, în spatele ei, îl văd pe Lee, care s-a mutat de unde îl lăsasem eu. Are în mână un pistol și stă în poziția perfectă de tragere și, la naiba, nu l-am percheziționat, pentru că ne-am gândit că e doar un copil. O are pe Kezia în vizor.

— Lee!, urlu spre el. Nu o face!

E speriat și trage aiurea. Sparge geamul cabanei, iar Kezia se lasă în jos. Sare apoi la băiat și îi spune să lase arma, să lase dracului arma, iar el o aruncă speriat. Mă întorc spre cabană, fiindcă Kyle e încă acolo, înarmat, și, Dumnezeuule, unde sunt copiii mei, Doamne, te rog...

Kyle deschide ușa și țintește cu arma direct spre fața mea. Am timp să reacționez, să trag și eu, dar nu o fac. E un copil. E defect, traumatizat, dus cu capul, dar tot un copil.

Sam se aruncă asupra lui din spate și-l trânteste cu fața în noroi. Pușca îi cade din mână și copilul se luptă disperat să o apuce. Kezia i-a pus deja cătușe lui Lee și acum se așază deasupra lui Kyle și scoate o a doua pereche. Sam îl ridică și îl sprijină cu fața de zidul cabanei.

Nu pot respira din pricina terorii care mă străbate. Nu pentru că aproape am fost nimerită de glonț. Nu din cauza lui Kyle și a lui Lee.

Copiii mei trebuie să fie aici. Trebuie să fie.

Alerg înapoi în cabană. E micuță, are doar o masă, un covor pufos, dar uzat, ușa care e deschisă...

Dau covorul la o parte și descopăr o trapă.

Iau lumânarea de pe masă. Tremură în aerul rece. Îmi doresc lanterna puternică pe care o avea Kezia, dar numai pentru o secundă. Descopăr imediat o scară care duce în jos.

Cobor.

De abia mai simt durerea din braț, în timp ce mă agăț de sfoară. Mă simt rău, amețită, dar nu mai contează, nimic nu mai contează în afara a ce o să găsesc aici, sub pământ.

Și ce găsesc este iadul.

Pășesc înapoi în trecut.

Acolo, în fața mea, după ce las din mână scara, e un suport cu un cablu, care se termină într-un ștreang.

Un laț.

E același pe care Mel îl avea în garajul lui. Dar nu e numai asta. Recunosc până și uneltele, așezate în aceeași ordine. Recunosc și masa de lucru, din lemn.

Când mă întorc din nou cu fața spre scară, recunosc panoul lui Mel, plin de fierăstraie, cuțite, ciocane și drujbe. Alături e și o trusă cu echipament militar. Alta are instrumente pentru a îndepărta pielea de pe corp.

Privirea îmi cade apoi pe cel mai bine plasat detaliu – covorul. La fel cum îl ținea și Mel, sub picioarele victimelor. Un element burghez într-o cameră de tortură.

Graham a recreat camera unde Mel ducea la capăt crimele, până la ultimul detaliu, obsesiv, fidel.

Mirosul camerei mă face să nu mai pot sta pe picioare și trebuie să mă sprijin de scară. Știu mirosul ăsta. A venit cu mine din Wichita, din garajul nostru — sânge învechit, carne stricată și aroma metalică a terorii. E totul aici, în locul acesta. Exact la fel.

Nu mă mai pot abține și încep să urlu. Strig numele copiilor mei, în timp ce inima mi se frânge și mintea mi-o ia razna și tot ce-mi mai doresc e să mor.

Graham nu a avut niciodată în plan să-i lasă să trăiască. A vrut doar ca eu să văd asta.

Încă mai țin pistolul în mână și, pentru o secundă de luciditate, mă gândesc ce frumos este că voi muri aici, la fel cum Gina Royal a murit în fostul ei garaj, când a aflat adevărul. Privind aceleași orori. Simțind aceeași durere a unei pierderi nemărginite.

Apoi îl aud pe fiul meu spunând:

— Mama?

E doar o șoaptă, dar pentru mine e puternică precum un strigăt, și scap arma din mână, o arunc ca și cum ar fi luat foc, apoi, în patru picioare, caut, caut, și în spatele mecanismului ca o macara de care atârână lațul, văd un grilaj închis cu lacăt. Alerg la unelte și aleg o bară metalică terminată cu un cârlig, și forțez ușa, încerc să îndoi metalul, să sparg lemnul din lateral. Lemnul cedează într-adevăr, împrăștiindu-se în sute de așchii. Încuietoearea sare pe jos.

Dau ușa de perete și înăuntru îl văd pe Connor, o văd pe Lanny. Sunt vii, *vii*, și ultima fărâmbă de putere mă părăsește chiar în acel moment. Cad în genunchi, iar copiii aleargă spre mine, mă iau în brațe și mă strâng atât de tare, de parcă ar încerca să se piardă în mine.

Dumnezeule, e atât de frumos. Ușurarea doare, dar e durerea unei răni ce începe acum să se închidă, iar

sângerarea s-a oprit.

Îmi legăn copiii în brațe, nu mă mai pot opri, și așa mă găsesc Kezia și Sam. Amândoi sunt cu respirația tăiată, pregătiți să dea peste ce e mai rău. Văd fața lui Sam și mi se rupe inima, pentru că a intrat fix în altarul dedicat locului unde sora lui a suferit și a murit, și pot doar să-mi imaginez cât de greu îi este să vadă toate astea, să facă pași în trecutul care ne-a ajuns fulgerător din urmă.

Dar suntem vii.

Suntem cu toții în viață.

15.

Sângele din casa mea aflu că era al lui Kyle. Și fusese opera lui Lanny.

— I-am auzit luptându-se, îmi spune fiica mea, odată ce suntem afară, în aerul rece și limpede al nopții.

Kyle și Lee Graham sunt amândoi în cătușe, iar Kezia i-a legat de un cârlig prins în peretele cabanei. Nu-mi imaginez pentru ce scop a fost pus acolo. Nici nu vreau să știu.

— Am luat cuțitul și am intrat și l-am tăiat. Pe Kyle, adică. Aș fi reușit să scap, dacă nenorocitul de taică-su nu ar fi fost cu el. Ne-am dus în camera securizată, cum ne-ai învățat tu, dar el știa codul. Îmi pare rău, mama. Te-am dezamăgit...

— Nu, eu te-am dezamăgit, spune Connor, cu o șoaptă de abia auzită. Codul era în telefonul meu. Ar fi trebuit să-ți spun încă de atunci. Ai fi avut timp să-l schimbi.

Totul se potrivește și se explică acum. Telefonul lui Connor, furat de copiii lui Graham. Ezitarea fiului meu când Graham i-a adus telefonul înapoi, cum Connor aproape că mi-a spus ceva important. Nu voise să mă supere, pentru că eu îi repetasem de un milion de ori să nu noteze nicăieri codurile de acces.

Nu-l pot lăsa să creadă că e vina lui. Niciodată.

— Nu, iubitele, îi zic și îl sărut pe frunte. Nu contează. Sunt atât de mândră de voi, de amândoi. Ați rămas în viață. Acum, asta e tot ce contează, nu? Suntem vii cu toții.

Kezia are pături, și le pun pe umerii copiilor mei, care tremură. Sunt plini de vânătăi. Au încasat multe lovituri în timpul luptei. Îi întreb dacă e ceva ce vor să-mi spună din timpul cât au stat la cabană.

Lanny spune că nu s-a întâmplat nimic.

Connor nu scoate un cuvânt.

Mă întreb dacă fiica mea mă minte.

Stăm așezați în luminiș. Vin și întăririle din partea poliției, și îl văd și pe Javier Esparza pe acolo. Dă din cap în direcția mea, iar eu îl salut ca răspuns. M-am îndoit de el. Nu ar fi trebuit să o fac.

Inspectorul în persoană a venit până aici și a urcat pe deal. Încă mai e îmbrăcat în costum, care s-a făcut praf din cauza noroiului, și a pus pe el o pelerină. Vine imediat la noi și deslușesc un sentiment nou pe fața lui.

Respect.

— Îți datorez scuze, domnișoară Proctor, spune. Sunt bine copiii?

— Ne vom da seama cu timpul. Dar cred că da.

Trebuie să cred că vor fi bine. O să fie atât de greu. Vor avea întrebări de pus. Nu-mi pot imagina ce le-a spus Lancel Graham despre tatăl lor. Cred că e motivul pentru care fiul meu refuză să vorbească.

Prester nu arată ca și cum și-ar dori din cale-afară să coboare în subsol. Dar îmi imaginez că a văzut și scene mai violente.

— Kezia spune că ai telefonul lui Graham. Am nevoie de el, ca probă.

— Am lăsat toate lucrurile lui în camionetă. Pistolul ăsta e al meu.

L-am luat de pe podeaua subsolului cabanei. Nu mai vreau și alte complicații.

— Ia-l, îi spun, scoțând telefonul din buzunar.

Ecranul e aprins, se pare că l-am deblocat din greșeală. Ce mă face să îngheț e mesajul care apare.

E de la Absalom.

El vrea noutăți, scrie.

I-l arăt lui Prester, care nu pare surprins.

— Cine e Absalom?

Îi povestesc despre hacker, binefăcătorul meu. Aliatul meu, care m-a servit pe tavă dușmanului în tot timpul ăsta. Nu știu cum să dau de Absalom, și îi mărturisesc lui Prester lucrul acesta.

— E rândul meu, spun. La cine crezi că se referă Absalom?

Prester scoate o pungă din buzunar și strecoară mobilul înăuntru. O sigilează înainte să apuce să răspundă.

— Cred că poți ghici.

Nu vreau să-i pronunț numele. E ca și cum ai spune numele diavolului. Mă tem că, după ce o fac, va apărea în carne și oase.

Expresia inspectorului a devenit și mai întunecată și nu-mi place cum mă privește, îngândurat. Ca și cum ar încerca să-și dea seama dacă sunt destul de puternică pentru ce va urma.

— Ai ceva să-mi spui, zic.

Nu mă mai tem de nimic.

Copiii mei sunt cu mine. Sunt în siguranță.

Lancel Graham nu pleacă nicăieri. Poate că fiii lui mai au o șansă, dacă tulburarea mentală nu se moștenește.

Prester îmi face semn să ne tragem deoparte. Nu

vreau să mă despart de Lanny și Connor, dar totuși fac câțiva pași alături de inspector. Știu că e ceva ce ei nu ar trebui să audă.

Dar în continuare nu mi-e frică.

— A fost o evadare bine pusă la punct din El Dorado. Șaptesprezece prizonieri. Pe nouă din ei i-am recuperat și i-am închis. Dar...

Nici nu e nevoie s-o spună. Știu, așa cum știu mereu cât de inevitabil e destinul, ce urmează să zică.

— Dar Melvin Royal e acum liber, spun.

Privește în altă parte. Nu știu ce simt sau ce vede el când se uită la mine.

Dar știu un singur lucru.

Nu mai mi-e frică de Mel.

O să-lucid. Într-un fel sau altul, va sfârși așa cum a început cu mult timp în urmă: noi doi, față în față.

Familia Royal.

SOUNDTRACK

Aleg cu atenție muzica pentru fiecare carte pe care o scriu, ca să mă ajute de-a lungul experienței creative, iar *Refugiul de la Stillhouse Lake* mi-a adus provocarea de a găsi ritmul potrivit care s-o însoțească pe Gwen de-a lungul tensionatei povești.

Sper că vă veți bucura și voi de aceste piese așa cum am făcut-o eu, și nu uitați: piratarea dăunează artiștilor. Cumpărând albumele direct de la artist e cea mai bună modalitate de a vă arăta admirația și de a-i ajuta pe muzicieni să creeze în continuare.

“I Don’t Care Anymore”, Hellyeah

“Ballad of a Prodigal Son”, Lincoln Durham

“Battleflag”, Lo Fidelity Allstars

“How You Like Me Now (Raffertie Remix)”, The Heavy

“Black Honey”, Thrice

“Bourbon Street”, Jeff Tuohy

“Cellophane”, Sara Jackson-Holman

“Drive”, Joe Bonamassa

“Fake It”, Bastille

“Heathens”, twenty one pilots

“Jekyll and Hyde”, Five Finger Death Punch

“Lovers End”, The Birthday Massacre

“Meth Lab Zoso Sticker”, 7Horse

“Bad Reputation”, Joan Jett

“Peace”, Apocalyptica

“Send Them Off!”, Bastille

“Tainted Love”, Marilyn Manson

“Take It All”, Pop Evil

Mulțumiri

Ca de obicei, cartea aceasta nu ar fi putut să fie scrisă fără sprijinul soțului meu, R. Cat Conrad; al asistentei mele, Sarah Weiss-Simpson; și al editorilor mei minunați, care îndură de atâta vreme alături de mine – Tiffany Martin și Liz Pearsons.

Urale speciale și pentru prietena mea Kelley și restul echipei de la Time Turners pentru încurajările constante și sprijinul lor.

Despre autoare

Rachel Caine este autoarea unor bestsellere internaționale ajunse pe prima poziție în topuri. A publicat peste cincizeci de romane, incluzând bestsellerul New York Times *Vampirii din Morganville*. A scris suspans, mystery, paranormal, urban fantasy, SF și ficțiune young adult. Caine și soțul ei, artistul, istoricul și actorul R. Cat Conrad, locuiesc în Fort Worth, Texas.